COLECȚIA

Iubiri de poveste

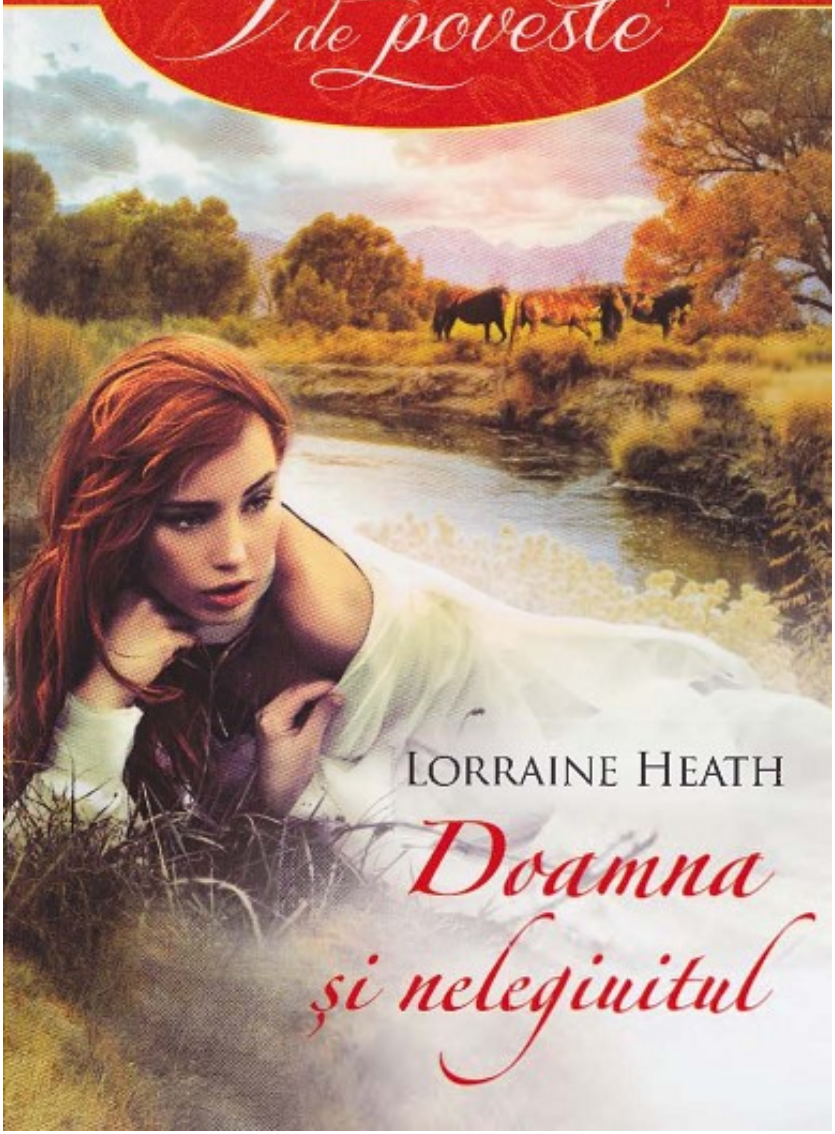

LORRAINE HEATH

Doamna și nelegiuitul

LORRAINE HEATH
DOAMNA ŞI NELEGIUTUL
Seria Fetele din Fortune

The outlaw and the lady **by Heath Lorraine**

Capitolul 1

Fortune, Texas, 1891

„Lee Raven.”

De când se ştia, numele acesta i se învârtejea în minte ca vălătucii de ceaţă. Stăruitor de cunoscut, şi totuşi ambiguu. Nu îi înţelegea sensul şi nici nu pricepea de ce plutea deasupra lui, gata să fie înhăţat.

Ştia doar că acela era numele pe care alesese să îl folosească în noaptea în care murise.

Se potrivea bine scopurilor lui. Nu făcea nicio aluzie la moştenirea, la familia sau la rădăcinile lui preaiubite. Nimeni nu asocia acel nume cu el. Doar membrii familiei lui ştiau cum arăta. Pentru restul lumii, băiatul acela naiv şi credul de altădată murise de mult.

Bărbatul care se ridicase din adâncurile iadului ca să îi ia locul insufla groază celor care îndrăzneau măcar să îi şoptească numele. Unii credeau că era Diavolul, alţii îl credeau o fantomă. Şi toţi erau foarte aproape de adevăr. Sufletul lui carbonizat îl făcea să fie gol pe dinăuntru, doar o carapace a ceea ce fusese cândva.

Acum, în timp ce se afla la bancă, înconjurat de vălul întunericului, îşi dădu seama încă o dată că numai proştii se bălăceau într-un trecut ce nu putea fi schimbat. Îşi alesese drumul în viaţă, înţelegând pe deplin consecinţele. Dacă ar fi trebuit să aleagă din nou, ar fi mers pe acelaşi drum.

Calmul puse stăpânire pe el şi îşi lipi urechea de uşa rece de metal ce adăpostea seiful băncii. În lumina slabă răspândită de flacăra minusculă a felinarului său, se concentră asupra lucrului pe care îl avea de făcut. Imediat ce intrase în bancă camuflase cu pături ferestrele, astfel

încât să nu se zărească din interior vreo lumină în noapte. În felul acesta nici strălucirea felinarelor cu gaz de pe stradă nu avea să proiecteze siluete care să ofere indicii ale activităţii desfăşurate în interiorul clădirii. Oraşele modernizate i se păreau o bătaie de cap tot mai mare.

Îşi frecă degetul mare de vârful celorlalte degete, apoi îşi îndoi de mai multe ori degetele. Respiră adânc şi, fără să dea drumul la aer, răsuci foarte încet discul gradat, cu o uşurinţă exersată, ascultând cu atenţie să audă clicul. Se opri când primul set de ştifturi ajunseră la locul lor.

Roti discul în direcţia opusă. Ştifturile căzură imediat, iar el înlemni. Crezuseră că îl pot păcăli. *Estupido.* Evident că habar n-aveau cât era de priceput.

Răsuci discul până auzi clinchetul final. Zâmbi satisfăcut. Şi îşi întinse trupul slăbănog ca să apuce mânerul, deschizând larg uşa seifului. Se dădu într-o parte, apoi îi invită printr-un gest al mâinii amplu şi galant pe cei care pătrunseseră în bancă odată cu el.

— *Hombres!*[1]

— Nu ştiu cum reuşeşti, şopti admirativ Alejandro, privind precaut în caverna întunecoasă.

— Sunt un om cu multe talente, îi spuse Lee fratelui lui, plesnindu-l peste spatele lat.

Puţin mai în vârstă, Alejandro nu era mânat de aceeaşi sete nedomolită de răzbunare ca Lee. Zăbovind în umbra morţii, nu fusese martor la toate lucrurile pe care le văzuse Lee în noaptea aceea fatidică. Una era să afli din auzite tot ce se întâmplase atunci, şi alta să rămâi cu imaginile acelea gravate în memorie; să-ţi răsune pentru totdeauna în minte zadarnicele strigăte de agonie şi implorări de îndurare; să vezi mereu în faţa ochilor sângele sclipind. Prea mult sânge, fir-ar să fie!

— Ia banii!

— Cât luăm? întrebă Jorge, nerăbdător şi nechibzuit

1 „Băieţi", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

ca întotdeauna.

Avea doar optsprezece ani şi era cel mai tânăr din grup. Adora mirosul răzbunării doar pentru că nu putea uita duhoarea râncedă a înfrângerii.

— 2 299 de dolari şi 37 de cenţi, le spuse Lee.

Alejandro mârâi.

— Nu putem să rotunjim pur şi simplu la 2 300?

— Nu. Nu asta e suma depusă de Shelby în bancă, explică Lee, aşa cum făcea de fiecare dată când vizitau un seif.

— De ce crezi că a ales tocmai banca asta? întrebă Roberto, care era mai în vârstă ca Jorge, dar mai mic decât Alejandro, mereu solemn, mereu iscoditor. E departe de ferma lui.

Lee ridică din umeri, prefăcându-se că nu îl interesează. Nu avea de ce să îi facă pe fraţii lui să se îngrijoreze, spunându-le adevărul. Cu cât se îndepărtau mai tare de casă, cu atât creşteau şansele ca slugoii lui Shelby să îi prindă. Ba chiar rămăsese surprins că fusese nevoit să treacă de un singur bărbat postat în afara clădirii, care pândea din umbră, ca o scursoare ce era.

Shelby avea tendinţa de-a se înconjura de lingăi ca el, nişte animale turbate care doar luau şi nici prin gând nu le trecea să şi dea. Fără îndoială că ceilalţi bărbaţi pe care îi angajase dormeau în hotel, iar la ivirea zorilor aveau să dea socoteală pentru că nu îi protejaseră banii.

— Nenorocitul încearcă să găsească un loc sigur pentru banii lui, dar cât sunt eu în viaţă, nu există un astfel de loc. Făcu un semn din cap spre seif şi adăugă: *Ándale!*[2]

Pintenii îi zăngăniră enervant de tare în timp ce străbătu cu paşi mari şi încrezători banca. În afară de sunetul lor, se mai auzeau doar foşnetele create de fraţii lui, care umpleau rapid sacii din pânză. Ajunse în biroul preşedintelui băncii şi deşurubă capacul de la călimara cu

2 „Să mergem“, în lb. spaniolă, în original (n.red.)

cerneală. Scoase o bucată de hârtie dintr-un teanc alăturat şi înmuie o peniţă în cerneala neagră. Mâzgăli degrabă un mesaj, asemănător celorlalte douăsprezece pe care le lăsase în alte bănci.

„2 299,37 $ au fost retraşi din contul lui Vernon Shelby, mulţumită lui…”

Apoi se semnă cu o înfloritură: „Lee Raven”. Scoase o pană de corb din fâşia de piele care îi încercuia pălăria Stetson şi o aşeză chiar sub numele lui. Cartea lui de vizită. Arogant, o ştia prea bine, dar în felul ăsta se asigura că nu plătea altcineva pentru delictele lui.

*

Angela Bainbridge îşi lipi urechea de geamul rece al ferestrei de la cârciumă. Auzi râsul gălăgios al tatălui ei răsunând în noapte, un huruit adânc, la fel de grăitor precum cărţile de joc pe care le împărţise. Tocmai lăsase pe cineva să câştige o mână la Faraon[3]. Dacă cel care profitase de buna lui dispoziţie ar fi fost deştept, şi-ar fi luat câştigul şi s-ar fi dus acasă. Tatăl ei nu avea să mai fie la fel de generos în următoarea rundă a jocului.

Îşi apăsă palma pe pervaz, până simţi cum lemnul îi intră în carnea moale. Tânjea să stea lângă el şi să împartă cărţi. În copilărie, el îi promisese că avea să lucreze cu el în cârciumă. Era convins că îi va moşteni darul manipulării. La cinci ani era deja expertă în măsluirea cărţilor; la şase reuşea să se păcălească la amestecarea şi tăierea cărţilor; la şapte excela în a ţine minte cărţile jucate şi în a calcula care mai erau disponibile; la opt reuşea să estimeze şansele de câştig analizând cărţile întoarse.

La doisprezece ani, tatăl ei îi făcuse un pachet special

---

3 Sau Faro, joc de cărţi apărut la sfârşitul secolului al XVII-lea în Franţa, în care există un bancher şi câţiva jucători, câştigător fiind cel ale cărui cărţi corespund celor etalate pe masă. (n.red.)

de cărţi marcate. De atunci, ştiuse că nu avea să îl roage niciodată să îşi ţină promisiunea; înţelesese că el nu îi va împlini vreodată visul de a fi dealer la barul Texas Lady.

Îşi dădu seama că era ridicol să tânjească după lucruri care nu aveau cum să devină realitate; ştia că ar fi trebuit să aprecieze ceea ce avea deja. Nu de mult îşi găsise o slujbă de croitoreasă la Damsels in Dis Dress, obţinându-şi astfel independenţa. Închiriase o cameră la pensiune. Îşi vizita deseori familia şi îşi petrecea fiecare după-amiază de duminică în casa părinţilor ei, ascultându-le pe cele două surori mai mici trăncănind visătoare despre tinerii care încercau să le intre în graţii.

Intrase într-o rutină confortabilă, demnă de încredere… absolut plictisitoare. Nu semăna deloc cu lucrurile pe care le visase fiica unei femei care plecase să mâne o cireadă, în 1866. Voia să îşi lase amprenta pe statul acesta, aşa cum făcuseră mama ei, tatăl ei şi prietenii lor. Pionieri în creşterea vitelor, în construirea de ferme, în afaceri şi în aplicarea legii.

În schimb, ea cosea corsaje elegante şi fuste în formă de clopot. Nu prea se potrivea cu ideea ei de a aduce o contribuţie semnificativă societăţii.

Râsetul tatălui ei răsună din nou, iar ea zâmbi la căldura şi triumful pe care le transmitea. Câştigase runda aceea. Ştia că, dacă i-ar fi cerut, ar fi lăsat-o să stea lângă el, dar dacă nu controla ea pachetul de cărţi, nu voia să audă cum erau amestecate.

Oftă adânc, acceptând că anumite dorinţe aveau să îi rămână neîndeplinite, şi păşi pe poteca din scânduri, amintindu-şi festivităţile care avuseseră loc în ziua în care oraşul instalase felinarele cu gaz de-a lungul străzii principale din Fortune.

Prietenul tatălui ei, Grayson Rhodes, o ridicase mai sus de creştetul lui, ca să poată atinge globul de sticlă. Ar fi făcut tatăl ei asta, dacă nu s-ar fi rănit la şold, cu mulţi ani

în urmă, rămânând cu o slăbiciune şi cu o durere constantă. Chiar dacă nu se plângea niciodată, crestăturile de pe faţa lui erau mai adânci ca ridurile care confereau dârzenie chipurilor prietenilor lui. Întrucât îşi admira mult tatăl, îi urma exemplul şi nu se plângea niciodată din pricina limitărilor ei. Le înţelegea şi se descurca cu ele, dar, în sufletul ei, le ura al naibii de tare.

Înaintă cu paşi rapizi şi atinse în treacăt statuia indiană din faţa magazinului universal. Trăsăturile cizelate îi stârneau curiozitatea, şi de aceea îşi plimba deseori degetele peste sculptura meşteşugită din lemn. Tocurile îi ţăcăneau, şi fusta îi foşnea în timp ce mergea pe platforma uzată, construită din scânduri de lemn. Ca şi când s-ar fi întâlnit cu un iubit, purta mereu rochia ei preferată, verde şi elegantă, pentru plimbările nocturne. O fascinau foarte tare bărbaţii, dar aceştia nu prea erau interesaţi de ea.

Trecu de magazinul de pălării. Poate că mâine o să-şi comande o pălărie nouă cu panglici în culori vii şi cu o fundă verde smarald.

Ajunse în capătul platformei de lemn şi păşi pe cărarea de pământ care ducea la aleea dintre magazin şi bancă, pământul estompându-i sunetul paşilor. Undeva în josul aleii, auzi un cal fornăind şi lovind nerăbdător pământul cu copita.

Ce ciudat. Majoritatea cailor erau priponiţi în faţa cârciumii la acea oră din noapte, dacă nu cumva rămăseseră la potcovar.

Poate că domnul Sims, preşedintele băncii, lucra până târziu, deşi probabil că mai degrabă îşi umplea ilegal buzunarele cu bani, după care avea să se îndrepte spre mesele cu jocuri de noroc ale tatălui ei.

Tatăl ei se îndoise deseori de înclinaţia omului spre jocurile de noroc şi i se păruse un obicei ruşinos pentru un bărbat responsabil de gestionarea banilor altora. Cu toate acestea, în pofida îngrijorării lui, tatăl ei nu îl alungase

niciodată pe domnul Sims de la masă.

După aceea auzi uşa de la intrarea în bancă deschizându-se şi o forfotă abia desluşită, însoţită de imbolduri aspre. Cineva se ciocni de ea, făcând-o să se clatine, după care îşi recăpătă echilibrul.

— Îmi pare rău...

— La naiba!

Vocea aceea joasă, iritată, şi accentul mexican îi dădură de înţeles că nu avea de-a face cu un funcţionar al băncii. Intră în panică atunci când pricepu ce se petrecea acolo. Era, fără să vrea, martora unui jaf. Mai făcu un pas rapid în spate, cu intenţia de-a se retrage degrabă, dar o mână puternică o prinse de braţ şi o trase apoi.

— Nu! strigă ea, zbătându-se să scape.

Totul se întâmplă cât ai clipi, şi se trezi cu braţele legate la spate, cu un căluş din material moale de bumbac vârât în gură, fără îndoială baticul acelui mârşav, şi cu picioarele săltându-i pe platforma de lemn în timp ce bărbatul acela o ţâra după el.

— Ce faci? îl întrebă un alt bărbat, cu un puternic accent mexican.

— Felinarele de pe stradă, fir-ar să fie! Mi-a văzut faţa. Ştie cum arăt.

Angela scutură înnebunită din cap şi se zvârcoli, încercând să se elibereze, dar bărbatul o prinse mai tare cu braţele lui de fier, continuând să o târască pe alee. Auzi caii neliniştiţi bătătorind pământul sub copite şi fornăind.

— Lee, n-o poţi lua cu noi, spuse celălalt bărbat

„Lee?” Lee Raven! Oare cel care o ţinea de braţ într-o strânsoare de moarte să fi fost faimosul bandit? Cerule mare! Trebuia să scape.

— N-am de ales, spuse el.

Se zvârcoli precum un diavol ca să scape din strânsoarea lui de neînduplecat şi încercă să strige.

— Liniştеşte-te, *señorita!* N-o să păţeşti nimic, spuse

el încet.

N-o să păţească nimic? Omul era un criminal, un hoţ. Ştia totul despre reputaţia lui de sinistră. Inima a bătea atât de tare, încât era surprinsă că tatăl ei nu o auzea.

Preţ de o clipă nebunească, înainte să-şi dea seama ce plănuia să facă el cu ea, îi dădu drumul. Ea îl lovi rapid cu cotul în stomac, satisfăcută pe moment de geamătul lui. Reuşi să fugă doi paşi şi doar să-şi atingă căuşul cu mâna, când el îi prinse braţele la spate. Ea mormăi, în semn de protest la adresa căuşului, în timp ce el îi legă strâns încheieturile mâinii cu un alt batic. Ea se aplecă şi izbi cu piciorul în spate, frustrată că nu reuşea să îl lovească pe acest *desperado* cu tocul pantofului în gambă.

— *Señorita,* nu te împotrivi! îi porunci el.

Să nu i se împotrivească? L-ar fi ucis de-a dreptul dacă s-ar fi ivit ocazia!

Nu ştia cum de izbutise, dar bărbatul o aruncă pe calul lui, încălecă rapid în spatele ei, formă de-o parte şi de alta a ei o barieră cu braţele şi apucă frâiele.

— *Vámonos, hombres!*[4]

Calul o luă la galop, iar Angela simţi vântul tăios pe faţă. Singurele lucruri care o împiedicau să cadă de pe cal şi să fie strivită de ropotul de potcoave era braţul puternic cu care bărbatul o cuprinsese de după talie, coapsele ferme între care se cuibărise şi teama paralizantă că acum se afla la mâna acestui criminal.

Şi din ce îi auzise pe oameni povestind, bărbatul acesta nu ştia ce înseamnă mila.

Capitolul 2

Începea să se crape de ziuă când Lee îşi opri calul

4 „Să mergem, băieţi!", în lb. spaniolă, în original.

într-un luminiş ascuns de un pâlc de copaci, departe de drumul principal. Femeia din faţa lui încetase să se mai zbată, dar trupul ei zvelt era în continuare străbătut de tremurături uşoare. Un trup slab, dar, vai, ce curbe molatice, rotunde. Ispititoare, exact aşa cum îi plăceau lui. Implorând parcă să fie cuprinse, frământate de un bărbat…

Înjură cu foc în surdină, îşi azvârli piciorul lung în spate şi descălecă. Chiar nu avea nevoie de o femeie acum. Nu îi stătea în fire să intre în panică. Ce naiba îi trecuse prin cap de o luase cu el? Ce conta că îl văzuse la faţă? Ştia că, mai devreme sau mai târziu, urma să fie descoperit. Nu avea cum să se ascundă la nesfârşit, oricât de atent ar fi fost să îi evite pe cei care l-ar fi putut recunoaşte. De fapt, era considerat mort de cinci ani. Dar plănuia să învie, ceea ce nu includea varianta ca o femeie să îl descrie cu lux de amănunte rangerilor din Texas.

Fir-ar să fie! Întrucât îşi dusese cu succes planurile la capăt de mai multe ori, crezuse că nu avea de ce să poarte o mască în timpul unui jaf nocturn. Arogant. Incredibil de arogantă atitudinea lui. În noaptea aceasta plătise pentru asta.

Se uită la fraţii lui, care nu descălecaseră.

— La ce vă holbaţi? Pregătiţi masa. Va fi ultima pe care o vom mânca, înainte de a porni la drum ca gândul şi ca vântul. Roberto, ocupă-te de cai!

Se întinse şi o cuprinse pe femeie de după talie. „Ce talie subţire!” Ea se încordă.

— Nu te voi răni, *señorita.* Jur în faţa lui Dumnezeu, pe mormântul mamei mele.

O coborî încet, ţinând-o la doar câţiva centimetri de el, iar pieptul ei – care i se umfla la fiecare respiraţie – aproape i-l atingea pe al lui. Ea îşi înălţă capul şi îl privi cu cei mai verzi ochi pe care îi văzuse vreodată. Ochi frumoşi. Ochi inocenţi.

— Îmi pare rău, *señorita.* Am greşit, dar promit că voi

găsi o rezolvare.

Îi scoase cu grijă baticul roşu din gură.

— Ai face bine să găseşti, nemernic fără căpătâi ce eşti! se răsti ea.

El ridică din sprânceană, surprins. Poate că, la urma urmei, nu era chiar atât de inocentă. Flăcări scânteiară în ochii ei de smarald, în timp ce el şi-o imagina privindu-l cu o pasiune înflăcărată în ochi. Clătină din cap, încercând să îşi limpezească mintea. La ce se gândea?

— Te voi dezlega la mâini, dar dacă încerci să fugi, voi fi nevoit să iau măsuri drastice. *Comprendes*[5]*?*

Drept răspuns, ea se întoarse rapid cu spatele la el, scuturând nerăbdătoare din mâini în sus şi în jos, în măsura în care îi permitea poziţia ei vădit inconfortabilă. El dezlegă baticul luat de la Alejandro, eliberând-o din strânsoare. Ea îşi duse braţele în faţă şi îşi frecă încheieturile mâinilor. Îl cuprinse un sentiment de vină pentru disconfortul pe care i-l pricinuise, aşa că îşi puse mâna pe umărul ei, intenţionând să o aline, poate chiar să îi mângâie încheieturile mâinilor, dar ea se răsuci, străpungându-l cu privirea, ca nişte pumnale care ar fi putut răni orice bărbat mai slab.

— Ia-ţi mâinile sângeroase de pe mine!

El sări în spate, de parcă l-ar fi plesnit peste faţă, şi întinse mâinile spre ea.

— Nu sunt sângeroase. Se frecase de o mie de ori pe mâini, ca să scape de sânge. De ce spui că sunt sângeroase?

Ea îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi fost prost ca noaptea.

— E o expresie… cum ai spune: „La naiba!”

— Deci e o înjurătură?

— Da, de origine britanică. Tatăl meu şi prietenii lui o folosesc constant. „Fir-ar! Fir-ar să fie! Fir-ar al naibii! Fir-ar al naibii să fie!”

---

5 „Înţelegi?", în lb. spaniolă, în original (n.red)

Rostise fiecare cuvânt cu precizia unui glonţ bine ţintit.

El o sfredeli cu privirea, o căutătură exersată care îi făcea pe majoritatea bărbaţilor să tresară. Ea doar îl ignoră.

— *Señorita*, cred că foloseşti prea multe cuvinte profanatoare.

— Chiar nu cred că eşti cel mai în măsură să îmi dea lecţii despre bunele maniere.

Cuvintele ei atinseră o coardă sensibilă. Într-adevăr, ce ştia el despre aspectele mai fine ale vieţii, cu excepţia faptului că tânjea după ele?

— Fă-te utilă. Adună nişte lemne pentru foc.

Rămase surprins când ea se răsuci încet, făcu un pas în faţă, se aplecă şi ridică o crenguţă. Nu prea avea încredere în consimţământul ei. Se luptase ca o pisică sălbatică când o luase pe sus. Presimţea că acum studia împrejurimile, plănuindu-şi evadarea. Trebuia să fie cu ochii pe ea, dar sarcina aceasta nu avea să fie o povară pentru el.

Roberto apucă frâiele calului lui Lee şi îl luă de acolo. Lee se duse spre un copac din apropiere şi se sprijini pe el, măsurând-o cu privirea pe femeie. Părul roşcat îi fusese prins într-un coc îngrijit când se ciocnise de ea în faţa băncii. Acum îi căzuse într-o parte, ameninţând să se reverse din agrafele care îl ţineau în loc. Îl ispitea nespus de tare să îl ajute puţin, să-i scoată agrafele şi să îl privească revărsându-i-se peste umeri, pe spate.

Femeia se aplecă după alte crengi, oferindu-i, fără să ştie, plăcerea de a i măsura posteriorul micuţ, rotund, acoperit de materiale foarte elegante. „Perfecţiunea întruchipată.”

Se ridică numaidecât şi se încruntă la el peste umăr, de parcă ar fi ştiut exact la ce se holbase el. El îşi arcui o sprânceană şi zâmbi larg, înfumurat. Ea îşi întoarse rapid capul şi îşi târşâi picioarele, de parcă ar fi fost o fetiţă

răzvrătită care tocmai fusese pedepsită. Lee o credea mai mult furioasă decât speriată. Din cine ştie ce motiv ciudat, acest lucru îl mulţumea.

Alejandro îşi smulse baticul din mâna lui Lee, apoi înclină din cap spre femeie.

— Ce-o să faci cu ea?

Lee clătină din cap.

— Nu ştiu.

— De ce naiba ai luat-o cu noi?

El respiră adânc.

— Cinci ani nu m-a văzut nimeni la faţă. Am vrut să îmi protejez identitatea. Retrospectiv privind, a fost o mişcare proastă.

— Grăbeşte-te, *puta*[6]*!* îi strigă Jorge femeii. Nu avem mult timp la dispoziţie.

— Jorge! îl certă Lee. Nu-i spune aşa, *hombre.* Nu te face să pari mai dur. Ci doar mai rău.

— Suntem bandiţi. Lumea se aşteaptă să fim răi, i-o întoarse Jorge ca un copil bosumflat, după care se lăsă pe vine, ca să aranjeze lemnele pe care le adunase.

— Ţi-am spus să nu-l iei şi pe el, zise Alejandro.

— Aveam de ales? Se ţinea după noi. Prefer să fie cu noi, unde îl pot vedea, decât să aflu că a dat de belele şi nu pot ajunge la el îndeajuns de repede ca să îl salvez.

— Ne-ai salvat o dată, spuse Alejandro încet. Nu ne poţi salva mereu.

— Dar pot să încerc. În memoria părinţilor noştri, o să încerc mereu.

— Ei nu s-ar aştepta de la tine să…

— Însă eu da, Alejandro. Şi cu asta, basta.

Lee îşi îndreptă din nou atenţia asupra femeii. Aduna vreascuri mult prea încet, abia târându-şi picioarele. Zâmbi, ştiind că încerca să tragă de timp. Femeia se clătină, după care îşi recăpătă echilibrul.

---

6 „Târfă", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

— Ne va încetini, spuse Alejandro.

— *Sí.* Dacă trebuie, ne despărţim.

— Are o rochie foarte frumoasă, murmură Alejandro. Poate că are şi un soţ bogat, care va plăti o răscumpărare pentru ea.

— N-are soţ, îl asigură Lee, spunându-şi că rochia ei avea prea mult material verde.

Mânecile umflate îl încurcaseră când încercase să o stăpânească. Corsajul îi ajungea până la gât, unde un guler i-l încercuia, fiecare nasture fiind bine închis. I se vedea pielea doar la faţă şi la mâini, şi totuşi, îl ispitea într-un mod inexplicabil. Poate din pricină că celelalte detalii erau lăsate pe seama imaginaţiei. Cu toate acestea, avea sentimentul că, odată ce un bărbat vedea ce se ascundea sub atâta material, trebuia să muncească din greu să îl păstreze neacoperit.

— Dac-ar fi avut soţ, ar fi rămas acasă ca să-i încălzească patul, nu s-ar fi plimbat pe străzi în toiul nopţii, adăugă el.

— Ţi se pare atrăgătoare? îl întrebă Alejandro.

„Incredibil de tare.” Pe lângă statura ei minionă, coloritul ei excitant şi trăsăturile ei delicate, îl atrăgea spiritul neîmblânzit pe care îl simţise în ea când o apucase prima dată de braţ. Nu era genul de femeie prostuţă, gata să se supună oricui. Avea să se lupte cu înverşunare ca să obţină ce voia, iar în momentul de faţă, tânjea după libertate. Nu avea încredere în ea, dar îl atrăgea precum cântecul unei sirene.

— Nu e urâtă.

— E prea roşcată pentru gustul meu, zise Alejandro.

— Mie îmi place părul ei. Îmi aminteşte de…

Îl tachina o amintire, o străfulgerare dintr-un trecut cufundat în uitare. O imagine care apăruse în mintea lui pentru o clipă, doar ca să dispară, mai apoi.

— De ce? De ce anume îţi aminteşte? întrebă

Alejandro.

Lee clătină din cap.

— De un dans al flăcărilor.

— Atunci trebuie să ai grijă, frate. S-ar putea să te arzi.

Un preţ pe care, îşi imagina el, orice bărbat fără o recompensă pe capul lui ar fi mai mult decât dispus să îl plătească. Era al naibii de ispitit să rişte chiar el, în timp ce urmărea razele soarelui de dimineaţă jucându-i-se prin păr şi mângâindu-i conturul delicat al umerilor ei. O văzu împiedicându-se din nou.

— E cam neîndemânatică, observă Alejandro.

Lee miji ochii şi se uită mai atent la ea. Ţinea o mână întinsă, de parcă ar fi vrut să păstreze distanţa faţă de un atacator, deşi în faţa ei se afla doar un crâng de copaci. Apoi, se clătină din nou.

— La naiba! se răsti Lee.

Se împinse cu podul palmelor în trunchiul copacului pe care stătea sprijinit şi porni spre luminiş cu paşi mari, o apucă pe femeie de braţ şi o răsuci spre el.

O măsură din priviri şi scoase câteva înjurături, după care rosti, dezgustat de propria-i prostie:

— Nu e neîndemânatică. Este oarbă! N-aveam niciun motiv s-o răpesc.

Capitolul 3

— Nu sunt oarbă!

Negând adevărul, Angela îşi smuci mâna, eliberându-se din strânsoarea neîndurătoare a lui Lee Raven. O durea batjocura din vocea lui, ca şi cum descoperirea lui o făcea brusc nedemnă de a fi răpită.

— Nu te deranjează că un bărbat stă în faţa ta gol-

puşcă? o întrebă el cu o voce care îi amintea de felul în care whisky-ul îi ardea gâtul.

Cacealmaua răzbătea din cuvintele lui, dar era la fel de lipsită de valoare ca un cartofor gata să parieze pe tot ce avea fără a miza pe vreun atu. Îşi ridică sfidătoare bărbia şi miji ochii.

— Nu ţi-ai dat jos nici jeanşii, nici cămaşa din batist.

Haine care îi erau atât de mulate pe corp, încât îi simţise căldura trecând prin rochia ei în timp ce se îndepărtaseră în galop de Fortune.

— Mi-ai identificat cu acurateţe hainele, *señorita,* dar nu ştii dacă încă le mai port, spuse el amuzat, iar ea simţi de data aceasta umorul din vocea lui gravă şi aproape că şi-l imagină atenţionând-o cu degetul arătător. Eu merg la cacealma. Tu mergi la cacealma. Pun pariu c-ai fi o jucătoare de pocher grozavă.

— Sunt o jucătoare de pocher a naibii de bună, se răsti ea, întrucât îşi lăsase răbdarea în urmă, pe platforma de scânduri din faţa băncii oraşului Fortune. Şi ai putea să nu te mai forţezi să vorbeşti cu accentul ăla mexican enervant de fals.

— Poftim?

Părea sincer încurcat, dar Angela nu credea că se înşelase. În spatele accentului lui mexican se ascundea umbra altui accent, vag şi îndepărtat.

— Ştiu că nu eşti mexican, insistă ea.

— *Mi madre y mi padre* te-ar contrazice. Nu-i aşa, Alejandro? zise el, după care începu să turuie în spaniolă, ceea ce o făcu să se îndoiască de convingerile ei, nu că ar fi fost obligatoriu să fie mexican ca să vorbească aşa fluent limba.

Bărbatul pe care îl strigase „Alejandro” îi răspunse la fel. Îi identifică vocea cu cea a bărbatului care se îndoise iniţial de acţiunile lui Raven lângă bancă. Constată că vocea lui Alejandro era lipsită de umbre şi recunoscu în

conversaţia lor tonul dragostei familiale. Nu i se părea logic faptul că o tachinau aşa, pentru că era în contradicţie cu percepţia pe care o avea despre *desperados.*

— Gata, ajunge! strigă ea, spintecând văzduhul cu mâna. Am priceput.

— De ce nu mi-ai spus că eşti oarbă? o întrebă el pe un ton poruncitor.

Ea dădu drumul la grămăjoara jalnică de crenguţe pe care o adunase, îşi puse mâinile în şold şi se aplecă uşor în faţă.

— Am încercat, idiotule! După care mi-ai vârât bucata aia mizerabilă de material…

— Ho! Ho! Ho, *señorita!* Ţi-am dăruit baticul meu preferat. Cred că nu ştii pe cine insulţi.

— Pe Lee Raven.

Se lăsă o tăcere densă şi grea, iar ea se întrebă dacă nu cumva exagerase cu îndrăzneala. Spre dezamăgirea celor câţiva bărbaţi care, de-a lungul timpului, o consideraseră demnă de curtat, însă doar pentru scurte perioade, docilitatea nu se numărase niciodată printre trăsăturile ei de caracter.

— Atunci sigur ştii, *señorita,* spuse el cu o voce suavă, că s-ar cuveni să te porţi cum trebuie.

— Ba s-ar *cuveni* să îmi dai drumul. Tatăl meu este un om foarte influent.

— Alejandro s-a prins de asta. Poate că tatăl tău ar fi dispus să plătească o recompensă frumuşică pentru tine, ca să te întorci la el nevătămată.

— De fapt, spuse ea pe un ton tăios, de parcă vorbea cu cineva care n-avea minte nici cât o găină, îl va contacta direct pe căpitanul Christian Montgomery, de la poliţia de frontieră din Texas, şi îi va cere să i se aducă pe un platou de argint capul tău.

— Kit Montgomery? întrebă el în batjocură. Tatăl tău îl cunoaşte pe Kit Montgomery?

— Da. Sunt prieteni foarte apropiaţi.

— Alejandro, tatăl ei îl cunoaşte pe celebrul Kit Montgomery. Îţi vine să crezi aşa ceva?

— Ceea ce înseamnă că ai călcat într-o balegă de vacă, spuse Alejandro.

Ea se stăpâni să nu zâmbească la o descriere atât de plastică a situaţiei. Legendele din jurul lui Kit Montgomery erau într-adevăr înrădăcinate în fapte, ceea ce însemna că zilele de libertate ale acestui nelegiuit erau numărate.

— Nu prea cred, zise Raven. El se află în partea de vest a Texasului. Iar noi în partea sudică. Deci suntem în siguranţă.

— Ba pe naiba! Tatăl meu îi va trimite o telegramă, iar căpitanul Montgomery va sosi fără întârziere.

Nu doar pentru că era cel mai bun prieten al tatălui ei, ci şi pentru că trecuse prin suferinţa pricinuită de pierderea unui copil. O cuprinse durerea când îşi aminti şi alungă amintirea eşecului ei de a-i proteja fiul.

Nu se putea gândi la trecut acum. Trebuia să se concentreze asupra prezentului, dacă intenţiona să îşi joace mâna care i se împărţise în mod neaşteptat.

— Este capabil să ia urma unei şoapte chiar şi în timpul unei furtuni.

— Tremur tot în cizme, rosti el pe un ton caustic.

— Ştiu. Simt pământul cum se cutremură.

— Dar nu mă poţi vedea tremurând, spuse el cu o voce seducătoare, răsuflându-i de-a lungul obrazului.

Ea se împotrivi imboldului de-a face un pas în spate din pricina contactului atât de intim. Nu avea de gând să îi ofere satisfacţia de-a o vedea intimidată.

— Ai ochi atât de expresivi, încât, preţ de o clipă, aproape am crezut că m-am înşelat.

Voia să-l plesnească peste faţă, dar se temea că poate întinsese deja prea mult coarda cu omul acesta.

— Ai dreptate. Nu ştiu câtuşi de puţin cum arăţi. Prin

urmare, n-ai de ce să mă mai ţii prizonieră.

Era o mică minciună. Ţinând cont de locul în care se lovise de pieptul lui când o luase pe sus prima dată, ştia că era cu vreo doi sau trei centimetri mai înalt decât tatăl ei. Îşi aminti de felul în care îşi proptise braţele pe cal, înconjurând-o protector, şi ştiu că avea umerii laţi. Un stomac plat. Coapse de fier. Rămăsese surprinsă de blândeţea cu care o ridicase pe cal, de parcă era preocupat să nu o rănească, şi nu găsise niciun punct dureros care să indice că ar fi rănit-o când se luptase să o prindă, în faţa băncii.

— Nu e chiar aşa de simplu. Potera va fi la câteva ore distanţă în urma noastră. Nu te pot lăsa aici, neprotejată, şi nici nu voi aştepta până îţi vin ţie ajutoare, iar eu să risc să fiu prins.

— Voi fi în perfectă siguranţă şi dacă rămân să aştept singură, îl linişti ea.

— Ce se va întâmpla când şarpele acela cu clopoţei se va hotărî să iasă din umbră, la soare? întrebă el.

Serios acum, de câte ori credea că poate merge la cacealma?

— Nu e niciun şarpe cu clopoţei.

Auzi un pocnet de oase trosnind, de parcă Lee s-ar fi lăsat pe vine. Se auzi o bufnitură surdă când un obiect mic se lovi de un copac din apropiere, urmată de un huruit ascuţit, după care foşnetul greţos a ceva târându-se pe pământ.

Se înfioră şi se chinui să păstreze pe chip o mască de stoicism, în timp ce inima îi bătea nebuneşte în piept.

— Se pare că m-am înşelat în privinţa şarpelui, dar acum nu mai e. Îmi asum riscul.

— Nu e aşa de simplu, repetă el.

Ea simţi cum o cuprinde un val de furie şi spuse cel mai neverosimil lucru posibil:

— Ba *este* simplu. Prefer să îmi măsor norocul cu un

şarpe otrăvitor mai degrabă decât cu un criminal ticălos!

— Din nefericire, *señorita,* decizia nu-ţi aparţine.

*

Lee se holba la flăcările focului mic ce se zvârcoleau, în timp ce Alejandro gătea iepurele sălbatic pe care reuşise să îl prindă. Lee ştia că ar fi fost înţelept din partea lor să îşi vadă de drum, dar caii trebuiau să se odihnească, iar fraţilor lui le-ar fi fost mai bine să aibă ceva în stomac. Cât despre femeie…

Oftă inutil, întrucât grijile nu i se domoliră. Făcuse multe greşeli la viaţa lui, dar aceasta era în mod evident cea mai prostească dintre ele. I-ar fi prins bine doamnei celei îndărătnice dacă ar fi lăsat-o în plata ei acolo. Din nefericire, mama lui îl crescuse bine şi nu putea să facă aşa ceva unei femei. Chiar dacă femeia cu pricina avea o limbă ascuţită. Fusese făcut în toate felurile, dar îl afectase mult faptul că ea îl numise criminal ticălos.

Stătea pe jos, lângă el, cu picioarele îndoite sub ea. Mai devreme, scosese un pachet de cărţi de joc din buzunarul fustei. După ce le amestecase cu o eleganţă care îl uimise, începuse să aşeze cărţi, una după cealaltă, creând şapte grămezi. Acum întorcea cărţile, pe rând, şi le rearanja în grămezi. Părea incredibil de liniştită… şi totuşi, faptul că nu se temea absolut deloc îl tulbura. O femeie neînfricată era periculoasă.

Înjură în gând. Lucrurile începuseră atât de bine pentru ei. Iar ea avea să îi încetinească. I se părea c-ar fi făcut asta *intenţionat.*

Alejandro scoase prada de pe foc. Lee se ridică şi se duse agale spre el.

— Împarte la patru.

Alejandro îl privi încruntat.

— Trebuie să mănânci.

Fratele lui îl cunoştea prea bine.

— Împarte la patru, insistă el.

Nu avea de gând să îşi lase fraţii să mănânce mai puţin din pricina idioţeniei lui.

Alejandro clătină din cap şi începu să împartă iepurele.

— Nu cred că situaţia s-ar putea înrăutăţi mai mult de-atât. Se uită scurt la femeie, apoi adăugă: E oarbă.

Lee ridică din umeri.

— Nu pare a fi neajutorată.

— Tatăl ei e prieten cu un ranger texan legendar.

Lee încuviinţă scurt din cap.

— *Asta* s-ar putea într-adevăr să fie o problemă. Alejandro deschise gura să spună ceva, dar Lee ridică o mână, să îl oprească. Mă voi ocupa de ea.

— Ar trebui să o laşi aici şi gata, insistă Alejandro. Asta vrea şi ea, şi aşa ar fi cel mai bine pentru noi.

— Dar, după cum ai zis chiar tu, Alejandro, e oarbă. Şi atât de încântătoare, încât i se părea dificil să respire ori de câte ori se afla în apropierea ei. Apucă farfuria de cositor pe care i-o întinse Alejandro. *Gracias.*

Se duse spre femeie şi se ghemui înaintea ei.

— Trebuie să îţi ungi genunchii cu grăsime, îi spuse ea direct, ridicând cinciul de inimă roşie şi aşezându-l peste şasele de treflă.

— Poftim?

— Ori de câte ori te laşi pe vine, genunchii tăi zici că sunt un dop de plută care iese dintr-o sticlă veche de vin.

Lee aruncă o privire rapidă către genunchii lui îndoiţi.

— N-am observat asta niciodată. Se uită la cărţile pe care le împărţise. Roşu. Negru. Roşu. Negru. Roşu. Negru. Cele care se vedeau erau în ordine. Dame peste popi. Juveţi peste dame. Cum reuşeşti să faci asta fără să vezi? întrebă el, uimit.

— Tata a marcat pachetul de cărţi şi m-a învăţat cum

să îl citesc.

El ridică din sprânceană.

— Deci tatăl tău cel influent ştie ce înseamnă să trişezi.

— E un împătimit al jocurilor de noroc. În momentul de faţă, mă gândesc că pune pariu dacă îl vei implora sau nu să aibă milă de tine înainte să te ucidă.

Se simţi răscolit de furie.

— Eu nu implor, *señorita.* Pe nimeni şi pentru nimic.

Ea îşi ridică bărbia şi spuse pe un ton enervant de calm, mutând o carte:

— Vom vedea.

Mâinile nici măcar nu îi tremurau. Cum de nu era îngrozită? Era prizoniera faimosului Lee Raven, iar ea se purta de parcă participa la un picnic de duminică. Deşi voia doar să insufle groaza în inima lui Shelby, considera că femeia aceasta ar fi trebuit să îi arate mai mult respect şi să aibă un uşor tremur în voce. Dimpotrivă, nu dădea niciun semn de frică… dar, pe de altă parte, de ce anume se temea cineva care trăia în întuneric? De lumină?

O atinse pe mână. Ea făcu o grimasă şi şi-o retrase imediat. El abia îndrăzni să conştientizeze insulta, căci, altfel, ar fi fost extrem de afectat, şi nu îşi permitea luxul ăsta.

— Ţi-am adus ceva de mâncare.

— Nu mi-e foame, spuse ea şi-l aşeză pe patru de pică peste cinciul de inimă roşie.

El oftă prelung, de frustrare.

— Trebuie să mănânci, *señorita.*

— Trebuie să mă duc acasă.

— Te voi duce eu acasă. Doar că nu astăzi.

Ea închise ochii, de parcă ar fi vrut să alunge lumea. El se întrebă de ce oare o făcuse, ţinând cont că nu putea vedea. Ea deschise ochii. De un verde strălucitor. Era de-a dreptul un păcat că nu puteau vedea frumuseţea care îi

înconjura.

— Ce căutai pe străzi în toiul nopţii? întrebă el încet.

— Nu-i treaba ta.

Îi aşează farfuria în poală.

— Mănâncă. Dacă nu o faci, mănânc eu. Cred că preferi să-mi fie foame decât să am burta plină.

O privi cum pune deoparte cărţile şi atinge sfios farfuria, căutând cu grijă până găsi o bucată de carne. O duse la cea mai delicioasă gură pe care o văzuse el vreodată. Îşi imagină ce frumoasă ar fi fost dacă ar fi zâmbit şi ce păcat că ea nu şi-ar fi dat seama.

— Nu te mai holba la mine, îi porunci ea.

— De unde ştii că mă holbez?

— Pentru că nu te-am auzit plecând şi nu ai la ce altceva să te uiţi.

— Te înşeli, *señorita.* Sunt multe lucruri la care să mă holbez: la cer, la copaci şi la privighetoarea din cuib, cu puii ei.

— Trei pui, spuse ea, zâmbind uşor în colţul gurii.

Pieptul lui se strânse sub imboldul unui sentiment necunoscut.

— De unde ştii că sunt trei?

— Am dreptate? întrebă ea plină de speranţă, şi chiar dacă s-ar fi înşelat, în clipa aceea, el ştiu că ar fi minţit-o.

— *Sí.*

— Fiecare pui are un ciripit puţin diferit.

— Mie mi se par la fel.

— Pentru că lumea ta este mai mare decât a mea, spuse ea fără să îşi plângă câtuşi de puţin de milă.

Mai băgă o bucată de carne în gură.

— Cum te cheamă? o întrebă el.

Ea ezită, iar el îşi dădu seama că se lupta în sinea ei, la fel ca el, încercând să decidă cât de mult putea dezvălui, astfel încât să rămână în continuare teafără şi nevătămată.

— Angela Bainbridge.

— Angela, murmură el, nesigur. I se aprinse o luminiţă în minte. „Înger.”

Angela îşi pierdu buna-dispoziţie.

— Nu-mi spune aşa!

— Dar arăţi ca un înger.

— Nu sunt un înger.

— Ai dreptate. Poate că arăţi ca un înger, dar nu vorbeşti la fel. Şi ai o fire pătimaşă.

Ea pufni.

— Am fost răpită. Cred că am dreptul să fiu furioasă.

— Ai dreptul să fii furioasă, dar nu proastă. Sigur îţi dai seama că n-ai de ales şi trebuie să vii cu noi.

— Pot rămâne aici, şi îmi asum riscul.

El îşi sprijini coatele de genunchi şi îşi încrucişă degetele de la mâini, strângându-le cu atâta forţă, încât îşi provocă durere.

— Dacă vii cu noi, nu îţi vei asuma niciun risc. Eu şi fraţii mei nu te vom răni.

— Ai ucis un bărbat, sublinie ea. Şi încă într-un mod laş, din câte se povesteşte.

— Un bărbat, dar nu am rănit niciodată o femeie. Vei fi în siguranţă cu noi. Nu pot garanta că acelaşi lucru se va întâmpla dacă te lăsăm aici.

— N-am nevoie de tine şi nici nu vreau să-mi oferi garanţii.

— Dar eu am nevoie de ele. Sunt un om de onoare.

— Eşti un criminal şi un hoţ.

— Sunt de acord că anumite aspecte ale vieţii mele sunt îndoielnice, dar nu şi când vine vorba de modul în care tratez femeile.

— Nu înţeleg de ce nu vă puteţi întoarce şi să mă lăsaţi la marginea oraşului chiar astăzi.

— Nu ştiu cât de repede va acţiona potera. După ce o să-i pun pe fraţii mei la adăpost, te voi duce înapoi. Promit.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă ea. Ai putea pur

şi simplu să mă forţezi, aşa cum ai făcut înainte.

— La nevoie, aşa voi face. Dar aş prefera să nu fiu nevoit, spuse el pe un ton solemn.

— Dacă sunt de acord să cooperez, promiţi să nu îmi vâri cârpa aia mizerabilă în gură? întrebă ea.

— *Sí*.

— Şi nu îmi vei lega mâinile?

— Nu te voi lega deloc.

Ea încuviinţă brusc.

— În regulă. Voi coopera pe de-a-ntregul atunci.

El zâmbi uşor. La naiba! Femeia asta chiar ştia cum să meargă la cacealma. De fapt, acum aştepta cu nerăbdare călătoria.

Capitolul 4

Indignată, Angela îl înjură de o mie de ori de ori în gând pe bărbatul care călărea în spatele ei. Măcar îi legase mâinile în faţă, ca să se poată ţină de cornul şeii. Nu-i venea să creadă că se prinsese când ea mersese la cacealma.

Sau că îi îndesase pe cap pălăria lui de soare când discul de aur se înălţase pe cer. Se bucurase de umbra oferită de aceasta. Avea pielea albă, aşa că era predispusă la pistrui, arsuri solare şi băşici. Urâse dintotdeauna pistruii. Când era mai mică, îşi dorise de multe ori să nu fie nevoită să se uite la ei. Învăţase prea târziu să aibă grijă ce îşi dorea.

Călăreau într-un ritm constant. Un interval scurt de galop, urmat de mers la pas. Nu se aşteptase ca un bărbat cu reputaţia lui Raven să aibă atâta grijă de caii lui, deşi, dacă se gândea mai bine, îşi dădea seama că singurul lucru pe care l-ar fi câştigat dacă şi-ar fi abuzat animalele ar fi

fost să fie prins şi spânzurat.

Fiecare oscior raţional din corpul ei îi spunea că ar fi trebuit să fie îngrozită, şi nu reuşea nici în ruptul capului să îşi dea seama de ce nu era. Poate din pricina felului în care bărbatul îl dojenise pe Jorge pentru că o făcuse târfă sau a felului în care se purtase după ce ea folosise cuvinte profanatoare la adresa lui. Un nelegiuit care îşi făcea griji pentru astfel de chestiuni… era ca un puzzle, şi piesele nu păreau să se potrivească deloc.

Îşi dorea să fi putut spune acelaşi lucru despre felul în care corpul ei se mula pe al lui, dar adevărul era că se potrivea cu al lui… la perfecţie.

Simţi cum Raven trage de frâie şi constată, uşurată, că tura aceasta de galop se sfârşise. Chiar dacă nici pasul lent nu era cu mult mai bun, reuşea totuşi mai bine să păstreze distanţa faţă de el când calul înainta încet. La galop, Raven o cuprindea ca un iubit de mult pierdut, barba lui scurtă şi ţepoasă prinzându-i-se din când în când în păr.

— Probabil c-ar trebui s-o mutăm pe femeie de pe un cal pe altul, ca să nu-l împovărezi prea tare pe al tău, spuse o voce pe care ea nu o recunoscu.

— Sau aţi putea lăsa *povara* acolo unde e, se răsti ea.

— Cred că ai jignit-o, Roberto, spuse Raven, iar ea îi simţi respiraţia în ceafă, ceea ce îi stârni un fior plăcut pe şira spinării. Cum de reuşea să stârnească atât de uşor o astfel de reacţie în ea?

— Roberto are dreptate. Calul tău nu va reuşi să ţină pasul cu ai noştri dacă trebuie să care constant o greutate în plus, zise Alejandro.

— Nu sunt chiar atât de grea! i-o întoarse ea, tot mai furioasă pe fiecare bărbat, pe toată situaţia aceea intolerabilă, dar mai ales pe respiraţia constantă a lui Raven.

— Cred că preferă să rămână cu mine, *hombres,* zise Raven, iar ea îşi imagină un zâmbet satisfăcut pe chipul lui

întunecat.

— Prefer un şarpe cu clopoţei, spuse ea tăios.

„Măcar un şarpe avertizează înainte să atace.”

— Atunci de ce nu vrei să te muţi pe alt cal? o întrebă.

Într-adevăr, de ce nu voia? Pentru că, din motive pe care nu le pricepea şi la care nu prea voia să se gândească, chiar se simţea în siguranţă în strânsoarea ademenitoare a braţelor lui puternice.

— Am nevoie de un moment de intimitate, anunţă ea, pentru a distrage atenţia de la subiect.

— Din nou! strigă Roberto. Nu se poate să trebuiască să petreci atâta timp în spatele tufişurilor!

Ea îşi ridică sfidătoare bărbia.

— Îmi pare rău, dar mereu a trebuit să... mă uşurez frecvent.

Era o minciună, dar roşeaţa care îi ardea obrajii era reală. Nu voia să discute despre funcţiile corporale, dar era singura scuză la care reuşise să se gândească pentru a le încetini înaintarea.

— Nu a trecut nici măcar o oră, spuse Roberto.

În mod evident el era plângăciosul grupului. Raven nu o certa niciodată când le spunea că avea nevoie să fie lăsată singură. Reuşise să îl convingă deja să oprească de şase ori până acum. Ori era prost, ori mai grijuliu decât voia ea să creadă. Îşi întoarse puţin capul, ca el să o vadă lingându-şi buzele, de parcă ar fi fost jenată şi i-ar fi părut rău că făcuse o astfel de cerere.

— Chiar nu mai pot aştepta mult timp, spuse ea încet. N-aş vrea să îţi distrug şaua aceasta frumoasă.

El opri calul. Pintenii de la cizme îi zăngăniră când sări de pe cal. O cuprinse cu mâinile de după talie, o ridică şi apoi o coborî încet, foarte încet, ţinând-o atât de aproape de el, încât ea simţi din plin căldura emanată de pieptul lui, auzi cum rochia ei se freca de cămaşa lui şi îi simţi răsuflarea caldă în obraz. Iarăşi nenorocita aia de răsuflare.

Dacă voia să îi distragă atenţia, îşi atingea scopul cu o abilitate remarcabilă.

Imediat ce se simţi sigură pe picioare, se îndepărtă, simţindu-se vădit inconfortabil din pricina apropierii lui. Într-un fel, era prea aproape de ea, întrucât faptul că nu mai erau călare îl făcea să pară mult mai ameninţător.

Aşa cum procedase de fiecare dată până atunci, îşi puse mâna pe spatele ei cu o siguranţă care, fără îndoială, provenea din faptul că avusese ocazia să cunoască multe femei.

— Pe aici, *señorita.*

O încercă un sentiment de vină când el îşi lăsă în urmă camarazii ca să o ducă pe ea într-o zonă ferită de privirile celorlalţi. Majoritatea oamenilor o luau de braţ şi o plimbau de parcă ar fi fost animalul lor de companie preferat, şi nu o femeie independentă. Era ceva nou pentru ea felul în care Raven o apăsa subtil într-o parte sau cealaltă a spatelui, îndrumându-i astfel paşii pentru a evita ciocnirea de anumite obiecte.

Acum, el îşi luă mâna de pe spatele ei. Ea se opri şi îşi ridică mâinile legate spre el. Îi dezlegă baticul de la încheieturile mâinilor.

— Sunt bine ascunsă? întrebă ea cât putu de sfios.

— *Sí.*

Îi ascultă sunetul paşilor în timp ce se îndepărta de ea, după care încercui încet zona restrânsă. Găsi un copac şi un arbust în apropierea acestuia. Îşi foşni fustele, ca să dea impresia că şi le ridica, apoi se lăsă în jos foarte lent, foarte încet. Cu un zâmbet triumfător, se căută în buzunar, scoase pachetul de cărţi mult iubit şi se pregăti să joace trei jocuri de pasienţă.

Scopul ei era să îi încetinească până nu mai aveau de ales decât să o lase în urmă sau să fie prinşi. Un demers periculos, care implica anumite riscuri… şi, într-o oarecare măsură, un sentiment neaşteptat de entuziasm.

Cu siguranţă că nu ar fi putut clasifica ultimele douăsprezece ore ca fiind plictisitoare. Dimpotrivă, plictisitor era să stai la fereastră, însoţită doar de lumina caldă a soarelui, şi să fii lăudată de proprietăreasa magazinului pentru cusăturile meticuloase la care lucrezi.

Acum era pusă la încercare mai mult ca niciodată; se chinuia să anticipeze scopurile lui Raven şi încerca să îi pună beţe-n roate. Fără îndoială că voia să se elibereze de el, şi totuşi, o părticică din ea se bucura de oportunitatea de a-l păcăli, de a-l duce la spânzurătoare, acolo unde îi era locul. Pentru a-şi demonstra atât ei, cât şi întregii lumi că nu avea nevoie de nimeni ca să supravieţuiască. Era perfect capabilă să îşi poarte singură de grijă.

Bineînţeles, faptul că ajunsese într-o asemenea situaţie neplăcută, în primul rând, putea să îi ştirbească din victorie, în caz că va fi vreodată vorba despre aşa ceva.

— *Señorita,* nu avem toată ziua la dispoziţie! strigă Roberto.

— Încerc să mă grăbesc, răspunse ea melodios, întinzând ultimul rând de cărţi.

Auzi zgomot de paşi apropiindu-se, apoi îndepărtându-se, de parcă cineva se plimba încolo şi încoace, nu departe de ea. Fără îndoială că era Raven, care o aştepta să îl anunţe că când termină, întoarse cartea de deasupra.

Cea mai mare satisfacţie ar fi avut-o dacă l-ar fi prins chiar ea. Deşi, chiar dacă ar fi reuşit să îşi îndeplinească scopul, nu prea ştia cum ar fi reuşit să îl ducă undeva.

De cele mai multe ori considera că statutul de nevăzător era un inconvenient minor, dar uneori se dovedea a fi un dezavantaj categoric. La modul realist, putea cel mult să spere la evadare. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, întrucât îndepărtându-se tot mai mult de casă, începea să îi vină greu să creadă că el avea să îşi ţină promisiunea şi să o ducă înapoi la familia ei.

De ce s-ar fi chinuit un nelegiuit de notorietatea lui să facă o astfel de promisiune? Era evident că îşi punea nevoile proprii pe primul loc; altminteri, nu ar fi răpit-o de la bun început.

Iar în ceea ce privea grija lui Raven cu privire la bunăstarea ei… nu avea încredere în el. Urmărea cu totul altceva; fără îndoială, răscumpărarea pe care o menţionase mai devreme. Tatăl ei chiar *ar fi plătit* bani frumoşi pentru înapoierea ei, iar ea ar fi fost pe deplin umilită de dovada de netăgăduit a faptului că independenţa ei era ca un fir invizibil ce o lega de familie şi de casă.

Pe când punea optul de inimă roşie peste nouăle de pică, auzi o pocnitură şi înlemni. Nu putea fi Raven. Nu detectase zgomot de paşi care să o avertizeze că se apropia de ea şi cu siguranţă îl auzise îndepărtându-se. Imaginaţia ei bogată o lua razna. Răsuflă încet, relaxându-se, şi mai întoarse o carte.

— Juvetele de negru, începu Raven.

Ea scânci când îi auzi tonul irascibil, atât de aproape de ea, încât simţi oscilaţiile aerului.

— Merge peste dama de roşu, încheie el.

Îi luă cartea dintre degete. În momentul acela o cotropi un sentiment intens şi furtunos de furie.

— Ai promis că-mi asiguri intimitate.

— Ai jurat că erai pe punctul de a-mi strica şaua.

Îi smulse pachetul din mână.

— Dă-mi-le înapoi! Sunt ale mele!

— Cred că te-ai jucat destul, *señorita,* cu cărţile *şi* cu mine.

Pentru prima dată chiar distinse o umbră de furie în vocea lui, de parcă ar fi vorbit cu dinţii încleştaţi.

— Ridică-te! îi porunci el pe un ton care îi dădu de ştire că nu avea de gând să accepte vreo împotrivire.

Cu toate acestea, îşi linse buzele şi se hotărî să încerce să îi între cumva din nou în graţii.

— Îţi pot explica. Vezi tu, trebuie să mă relaxez înainte să…

Ţipă când el o apucă pe neaşteptate de braţ şi-o trase în picioare.

— Vei avea restul zilei la dispoziţie să te relaxezi.

Emana o furie de-a dreptul palpabilă în timp ce o scotea din sanctuarul ei, ţinând-o ferm de braţ, însă fără a o răni. Îi simţi pistolul frecându-i-se de picior. Era stângaci. Încă o informaţie pe care să o memoreze, pentru a i-o împărtăşi lui Kit Montgomery, care era sigură că s-ar fi bucurat de orice noutate cu privire la acest nelegiuit. Îşi duse mâna liberă la stomac, mai aproape de şoldul lui. Dacă ar fi reuşit cumva să îi ia arma… ştia că nu ar avea prea mult timp la dispoziţie, dar dacă l-ar lua pe nepusă masă…

— Hei, Lee, ce-i cu norul ăla de praf în urma noastră? întrebă Jorge.

Ea îşi pierdu echilibrul când Raven se întoarse brusc, fără îndoială ca să se uite peste umăr, ceea ce îi oferi oportunitatea neaşteptată de-a se sprijini, aparent inocent, de el. Îşi încovoie degetele pe mânerul neted, îşi răsuci corpul pentru a-i bloca orice posibilă încercare de a o opri, şi reuşi să scoată revolverul din toc. El înjură de mama focului când ea se smuci din strânsoarea lui şi se retrase rapid în spate, ţinând cu ambele mâini arma îndreptată în direcţia ultimului loc unde ştia că stătuse Raven.

— Ştiu cum să-l folosesc, aşa că nu vă mişcaţi. Auzi scârţâit de şei şi zgomot de paşi. Roti nebuneşte pistolul în cerc. Nu vă mişcaţi!

— Opriţi-vă! strigă Raven.

Ea îi urmări vocea şi îndreptă arma spre el.

— Tatăl meu m-a învăţat cum să folosesc eficient o armă şi nu mă tem să apăs pe trăgaci. Vă daţi seama că sângele de un roşu strălucitor nu îmi va provoca greaţă. Înghiţi în sec, încercând să îşi liniştească propria respiraţie,

şi ascultă cu atenţie orice semn de mişcare. Nu vreau să împuşc pe nimeni. Vreau doar să fiu lăsată aici. Norul acela de praf este de la alţi călăreţi?

— *Sí.*

Raven se afla în continuare chiar în faţa ei.

— Probabil că sunt bărbaţi trimişi de tatăl meu după mine, explică ea degrabă. Aşa că urcaţi-vă pe cai şi daţi-i bice. Lăsaţi-mă aici, vă rog.

— Potera nu este chiar aşa aproape de noi, *señorita.* E doar o iluzie, spuse el încet, de parcă ea ar fi putut să vadă norul de praf despre care pomenise fratele lui.

Ar fi vrut să îi ţină pe toţi acolo – sau măcar pe Raven –, dar nu era atât de proastă încât să se amăgească cu gândul că nu vor pune din nou mâna pe ea. Dacă ar fi fost câtuşi de puţin inteligenţi, şi-ar fi dat seama curând că, făcând zgomote care să-i distragă atenţia, ar fi obligat-o să tragă după fantome până şi-ar fi epuizat mica rezervă de gloanţe.

Deşi nu era sigură că Raven le-ar fi pus în pericol viaţa fraţilor lui acţionând atât de nesăbuit. Când le vorbea, în vocea lui se simţea afecţiune, sentiment deloc compatibil cu ceea ce auzise despre acest nelegiuit. În sinea ei alungă acest gând trecător. Nu trebuia să se lase distrasă. Era obligată să se asigure că el nu-şi va trimite fraţii la plimbare, pentru ca apoi să profite de ea.

Oare de ce nu îl auzise apropiindu-se când ea aştepta în tufişuri? Oare el chiar se putea deplasa atât de tiptil sau se concentrase ea prea mult să-şi asculte gândurile rebele care se îndreptau constant spre el? Oare acum se apropia de ea? Era mult prea linişte. Roti pistolul într-un cerc larg.

— Nu vă mişcaţi! le porunci.

— Nu mă mişc, *señorita,* răspunse Raven.

— Continuă să vorbeşti, ca să ştiu exact unde eşti.

— Ca să mă poţi împuşca?

Ea încuviinţă scurt din cap.

— Îţi jur că tu vei fi primul. Acum, vorbeşte!

— Ce vrei să spun? Îmi zici să încalec şi să plec, apoi îmi zici să nu mă mişc. Nu le pot face pe amândouă. Hotărăşte-te!

Vorbea prea tare şi folosea prea multe cuvinte.

— Vreau să ştiu unde e toată lumea.

— Fraţii mei sunt pe cai.

— Nu toţi. L-am auzit cel puţin pe unul descălecând. El şi Alejandro păreau mai apropiaţi. Jorge şi Roberto urmau, pur şi simplu, ordinele primite. Alejandro. Alejandro a descălecat.

— Ei, na! De ce-ar face una ca asta?

Ea strânse mai tare pistolul în mâini.

— Jur pe Dumnezeu că trag dacă nu îşi strigă fiecare numele.

— Nimeni să nu vorbească! porunci el. Nimeni în afară de mine. Nu le voi permite să devină ţinte. Dacă vrei să tragi, *señorita,* trage, dar te avertizez de pe acum că nu e bine să mă enervezi. Răbdarea mea e limitată, şi când răbdarea asta…

Cineva îi apucă pistolul. Din reflex, ea apăsă pe trăgaci, şi văzduhul se cutremură de o explozie chiar în momentul în care arma i-a fost smulsă din mâini.

— Bine lucrat, Alejandro! spuse Raven şi o prinse de braţ, iar în vocea lui se simţea o furie controlată.

Încercă să se elibereze, dar forţa lui o punea din nou în dezavantaj. O cuprinse cu braţele, ca într-o cuşcă, şi îi legă baticul cel mult urât în jurul încheieturilor mâinilor.

— Te rog…

— Nu! urlă el scurt.

După ce o legă bine, o împinse în faţă, iar ea se clătină, aproape dezechilibrându-se. Auzi zgomotul de metal alunecând pe piele şi îşi dădu seama că Alejandro îi înapoiase pistolul lui Raven. Intră în panică la gândul că pierduse poate singura şansă de a se salva.

— Nu îţi dai seama că, ţinându-mă prin preajmă, voi descoperi tot mai multe lucruri despre tine? Ştiu că eşti stângaci.

— Ba nu e…

— Jorge! strigă Raven. Las-o să creadă ce vrea.

Ea făcu un pas în spate, împotrivindu-se tot mai puţin.

— Sau că porţi două pistoale.

— Foarte înţelept, *señorita,* dar nu îndeajuns de înţelept. Cealaltă armă a mea era aţintită spre tine tot timpul. Dacă îmi mai pui vreodată fraţii în pericol cu jocurile tale copilăreşti, vei simţi muşcătura glonţului meu.

Era uluită că nu trăsese automat în ea, atunci când i se descărcase pistolul. Se părea că bărbatul era as la stăpânirea de sine, şi totuşi ucisese un bărbat şi o răpise pe ea.

— De ce insişti să mă ţii cu tine?

— Pentru că nu-i cunosc pe cei care ne urmăresc. Pe cai! porunci Raven.

— Dar, Lee… începu Alejandro.

— Pe cai! repetă Raven.

O prinse de după talie aşa cum făcuse de fiecare dată până atunci, cu o blândeţe care o uimea. O ridică şi, cu inima grea, ea apucă oblâncul, în timp ce el o aşează în şa, mişcând-o atunci când încălecă în spatele ei.

Raven mână caii la galop. Angela auzi ropotul răsunător şi nemilos de copite provenind de la caii fraţilor lui. Voia să îl implore pe Raven să oprească, să o lase în seama bărbaţilor care veneau în urma lor.

Cu siguranţă că, după ce o vor elibera, Raven şi fraţii lui vor fi lăsaţi în pace. Era sigură că tatăl ei îi angajase pe bărbaţii care îi urmăreau şi că angajase bărbaţi care nu se vor opri până ce Angela nu se va întoarce acasă.

Pe de altă parte, înţelegea, cu o siguranţă extraordinară, faptul că Raven nu avea chef să îi asculte rugăminţile. Evadarea ei eşuată îi afectase mândria. Mai

bine l-ar fi ucis când avusese ocazia, şi nu-şi explica nici în ruptul capului de ce nu o făcuse.

*

Aflat în unica bancă din Fortune, Harrison Bainbridge nu îl plăcu din prima clipă pe Vernon Shelby, de când acesta intrase în clădire ţanţoş, ca un nenorocit de păun. Într-un fel, deşi nu reuşea să pună exact punctul pe i, individul cel trupeş îi amintea lui Harrison de texanul care îl schilodise cu ani în urmă, fostul iubit al soţiei lui.

— Cum naiba arăta Raven? îl întrebă Shelby pe Howard Sims, preşedintele băncii, care stătea la biroul lui, pocnindu-şi degetele unul câte unul.

Harrison recunoscu stilul de conversaţie lacunar al bărbatului. Nu deţinea nicio informaţie importantă.

— Erau deja pe aleea umbrită când i-am observat. Sims îi aruncă lui Harrison o privire imploratoare din spatele ochelarilor lui groşi. Ştiam că aveau o femeie cu ei, dar m-am gândit că sunt doar o şleahtă de cowboy dornici de puţină distracţie. N-am auzit-o pe femeie ţipând, aşa încât m-am gândit că îi însoţea de bunăvoie. Nici prin cap nu mi-a trecut că putea fi Angela, până nu ai dat-o tu dispărută azi-dimineaţă. Şi n-aveam nici cea mai vagă idee cine erau bărbaţii, până ce n-am deschis banca şi am găsit blestematul ăsta de bilet.

— N-ai observat nimic azi-noapte, când ai trecut pe-aici? întrebă Harrison.

Bărbatul clătină trist din cap.

— Uşa de la seif era închisă şi ferecată. Am intrat doar ca să iau nişte bani să vin la tine să joc, dar nu au furat atât de mult încât să observ. Nici măcar nu m-am uitat la birou.

— Şi eşti sigur că biletul poartă semnătura lui Raven? îl întrebă Harrison pe Shelby.

Shelby se încruntă la el.

— Ţi se pare că sunt genul de om care se aventurează să se bage într-un râu doar ca să nu bea apă din picioare? Bineînţeles că sunt sigur. Înfumuratul dracului a lăsat până şi nenorocita aia de pană neagră.

Harrison îşi apucă bastonul şi îl strânse aşa de tare, încât încheieturile degetelor i se albiră, apoi se uită la soţia lui, care stătea lângă fereastră, urmărind mişcarea de pe stradă. Era constant uimit de faptul că în fiecare dimineaţă când se trezea, îşi dădea seama că o iubea mai mult ca înainte. Îşi dorea din tot sufletul să o fi putut scuti de chinul acesta.

— În urma acestei discuţii, bănuiesc că putem deduce cu exactitate că bărbatul în cauză era Raven, iar femeia, Angela.

„Femeia.” Pentru el era în continuare, şi avea să fie mereu, fetiţa lui.

Jessye dădu din cap cu încetineală.

— De ce mi-ar fi luat copila?

— Raven face exact ce are chef, fir-ar să fie, spuse Shelby. Ia orice vrea el, la naiba; viaţa fiului meu, banii mei. De ce nu şi o femeie?

Harrison îşi trecu degetul mare peste capul de leu auriu care îi orna bastonul.

— De unde ştia locul în care îţi depozitai banii?

— N-am nici cea mai vagă idee, dar îmi va spune chiar el după ce îl vor prinde oamenii pe care i-am trimis pe urmele lui, rosti Shelby pe o voce care îl făcu pe Harrison să se înfioare.

— Ai trimis deja oameni după el?

— Pe cei mai buni vânători de recompense pe care îi poţi cumpăra cu bani.

— Cum crezi că vor reacţiona când o vor găsi pe fiica noastră cu el?

Shelby avu bunăvoinţa de a roşi.

— Probabil vor crede că e femeia lui.

— Ei bine, atunci ar fi mai bine să sperăm că bărbaţii pe care i-am trimis eu o vor găsi primii, şi repede. Jessye, mergem?

Femeia se îndepărtă de fereastră, iar Sims se ridică în picioare.

— Îmi pare rău. Dacă mi-aş fi dat seama că era Angela…

Jessye îi puse o mână pe umăr.

— Nu e vina ta. Angela a fost pur şi simplu în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. N-ar fi pentru prima dată.

Îşi trecu braţul pe după al lui Harrison şi ieşiră din bancă.

— Shelby ăla mi se pare genul de om care crede că soarele răsare tocmai ca să îl asculte pe el cântând, spuse ea imediat ce ajunseră pe platforma de lemn.

— Sunt întru totul de acord cu tine.

— Capcana lui ca să îl prindă pe Raven nu a fost prea bine gândită.

— Cred că a fost foarte bine gândită, dacă nu a intenţionat să îl prindă aici. L-a ademenit, l-a lăsat să scape şi şi-a trimis brutele după el. Cercetă cu privirea oraşul care îi devenise casă cu mult timp în urmă. Nu am încredere în el, Jessye, şi în slugile lui, nici atât.

— Ai face bine să trimiţi după Kit.

— Am trimis deja, dragă. Ar trebui să ajungă la noapte.

Capitolul 5

Angela era perfect conştientă că se îndepărtau tot mai mult de Fortune. Pe măsură ce ziua se scurgea, galopau perioade tot mai lungi de timp, încetinind caii doar

atunci când era absolut necesar. Raven îi refuză toate cererile de a-şi dezmorţi picioarele printr-o plimbare scurtă. Bănuia că nu îl putea învinovăţi pentru asta. Abuzase de încrederea lui, în încercarea de a-i încetini. Dar oare chiar se aştepta ca ea să accepte, pur şi simplu, să fie răpită, fără să facă nimic ca să evadeze?

Soarele fierbinte dispăru după orizont, iar ei călăriră în continuare, fără să se oprească pentru mâncare sau odihnă. Era sigură că trecuseră câteva ore, care i se părură o eternitate. Aerul nopţii începu să se răcească, învăluind-o într-o îmbrăţişare plăcută, pătrunzându-i până în miezul fiinţei. Noaptea trecută se bucurase de răcoare, după o zi fierbinte. În noaptea aceasta era extenuată, înfometată şi o durea fiecare bucăţică imaginabilă din trupul ei.

În cele din urmă, Raven încetini calul la pas, iar ei îi veni să plângă de uşurare. El îşi luă pălăria de pe capul ei. În ceea ce o privea, putea să facă orice, atât timp cât nu o lăsa să cadă de pe cal. Era conştientă de mişcările lui subtile şi simţi un material călduros căzându-i în falduri peste umeri. Un poncho.

O podidiră lacrimile. Îl ştia un criminal. Nu-şi dorea să fie bun cu ea. Fusese crescută într-o familie care credea în dreptate. Voia să fie spânzurat. Voia să se ducă acasă.

Îşi trecu degetele peste lâna moale. Îşi simţi membrele grele şi se temu să nu adoarmă, să nu alunece de pe cal.

— Ce culoare e? îl întrebă, acestea fiind primele cuvinte civilizate pe care le rostise din după-amiaza aceea, când încercase să evadeze.

Urmă o clipă lungă de tăcere, iar ea crezu că el avea de gând să îi ignore întrebarea.

— Ponchoul meu? o întrebă, în cele din urmă.

Ea încuviinţă scurt din cap.

— Ştii culorile?

Ea îl aprobă muteşte, aproape zâmbind de

surprinderea lui evidentă.

— N-am fost oarbă dintotdeauna.

El o cuprinse mai strâns cu braţul.

— Cum ţi-ai pierdut vederea?

— Boală, febră mare.

— Câţi ani aveai? o întrebă, iar ea ar fi putut să jure că exista compasiune în vocea lui.

— Doisprezece.

— Albastru, spuse el încet. Ponchoul are diverse nuanţe de albastru, în dungi.

— Culoarea mea preferată, se forţă ea să spună lent, chiar dacă era incredibil de istovită.

— Poftim, mănâncă! Îi îndesă nişte pastramă în mână.

Ea ronţăi bucata de carne întărită, bucuroasă să primească orice i-ar fi umplut golul din stomac. Sentimentul de recunoştinţă care o încerca o luă prin surprindere, aşa că se întrebă dacă nu cumva, privată de libertate, devenea recunoscătoare pentru orice frântură de bunătate, ca să nu îl mai vadă ca pe un duşman, ci ca pe salvatorul ei.

Ei bine, nu avea să-i fie recunoscătoare. O să îi accepte darurile, pentru că i se cuveneau, dar nu trebuia să se simtă obligată faţă de el pentru nimic. La următoarea ocazie de a evada – sau de a-l ucide nu va ezita, ci va profita de oportunitate. Dar data viitoare, îşi jură în sinea ei, o să reuşească.

Nu ştia cât timp trecuse până când Raven opri calul. Descălecă, o cuprinse de după talie şi o lăsă jos. I se înmuiară genunchii şi dădu să se prăbuşească, dar el o cuprinse cu braţul. Spre umilirea ei totală, se sprijini de el.

— De ce ne oprim? întrebă Jorge.

— Ca să se odihnească puţin caii, spuse Raven. Vom dormi două ore, apoi o să pornim iarăşi.

Se auziră şei scârţâind în timp ce fraţii lui descălecară. Auzi paşi grei apropiindu-se de ei.

— Din pricina ei? întrebă Alejandro pe un ton aspru.

Crezi că are nevoie de somn.

— Caii trebuie să se odihnească.

— Vom fi prinşi din pricina ei, se răsti Alejandro.

— Jorge, Roberto, ocupaţi-vă de cai! porunci Raven.

— La naiba, Lee…!

— Caii sunt obosiţi. Trebuie să mănânce. Trebuie să fie adăpaţi. Trebuie să se odihnească înainte să îi forţăm şi mai tare.

— Ascultă-mă, rosti Alejandro încet. Tu eşti singurul care are o recompensă pe capul lui. O pot duce eu înapoi în Fortune.

— Şi dacă te vede cineva?

— Nu ştie nimeni că sunt cu tine. Nu voi fi în pericol.

Raven oftă lung.

— Nu înţelegi, Alejandro. E albă. Chiar crezi că *gringos* te vor întreba dacă te-ai atins de ea înainte să-ţi pună ştreangul de gât?

Felul în care rostise cuvântul *gringos* – ca şi cum cuvântul îi lăsa un gust amar în gură – alungă orice îndoieli pe care le-ar fi avut Angela în legătură cu faptul că nu ar fi fost mexican. Se auzi o mână plesnind pe cineva pe spate sau pe umăr.

— Îţi apreciez grija, Alejandro, dar greşeala îmi aparţine. O voi îndrepta sau voi plăti pentru ea.

Auzi zgomot de paşi îndepărtându-se, odată cu şansa ei de a-şi recăpăta libertatea.

— Nu i-aş lăsa să îl spânzure.

— Nu i-ai putea opri, *señorita.* Când *gringos* îşi pun în minte să spânzure un mexican, nimic nu îi poate descuraja.

O surprindea vocabularul lui. În anumite momente, aproape că-l bănuia a fi un bărbat educat, dar niciun astfel de bărbat nu ar alege o viaţă de infractor. Auzi pe cineva apropiindu-se de ei.

— Lee, i-am făcut un loc unde să doarmă.

Recunoscu vocea tânără, prudentă, a lui Roberto.

— Gracias, hombre.

Raven se porni să o conducă într-acolo.

— Lee?

El se opri.

— Sí?

— Mă gândeam… nu există recompensă pe capul meu. Aş putea să o duc eu pe femeie acasă. Aş da un ocol mare, aş evita călăreţii…

Se auzi o plesnitură, ca şi când cineva l-ar fi lovit uşor cu palma, pe gât sau pe obraz, pe cel care venise cu propunerea.

— Am discutat deja cu Alejandro despre asta, zise Raven, plin de înţelegere. Nu e un plan înţelept.

— Dar dacă te prind…

— Nu mă vor prinde. Haide, acum, dormi puţin. Doar două ore ne permitem să poposim.

O strânse mai tare de după talie şi o îndrumă prin întunericul care ştia că îi înconjura. Noaptea se simţea oarecum altfel decât ziua, iar soarele mai avea până să-şi trimită degetele de căldură spre ea. Raven se opri. O atinse cu degetele pe dosul mâinilor înainte să se apuce să o dezlege.

— Aici poţi avea parte de câteva momente de intimitate. Să nu faci nimic care să mă enerveze.

Îl auzi îndepărtându-se şi merse să-şi rezolve nevoile. Când termină, se gândi o clipă să se îndepărteze de locul de popas, dar era prea obosită pentru a depune efortul necesar unei evadări reuşite. Oftă şi se întoarse în direcţia din care venise. După trei paşi, se ciocni de Raven. Era evident că avea încredere în ea doar câtă vreme o putea auzi.

— Vei dormi aici, îi spuse pe un ton poruncitor şi o îndrumă spre o grămadă de pături.

Recunoscătoare, se aşeză şi îşi trase picioarele sub ea. Îi auzi genunchii pocnind, sunet pe care îl cunoştea deja

prea bine, şi înţelese că se ghemuise lângă ea. Auzi o rămurică rupându-se, semn că cineva se apropia de ei.

— Lee, am un plan magnific…

— Femeia rămâne cu noi, Jorge, îl întrerupse Raven.

— Dar poţi avea încredere în mine…

— Nu e o chestiune de încredere, ci de cum e mai bine pentru noi toţi. Rămânem împreună. Acum, culcă-te.

Angela ascultă zgomotul paşilor care se îndepărtau de ei.

— Oamenii tăi te iubesc, spuse ea uluită, surprinsă de faptul că rostise gândul cu voce tare.

— De ce nu m-ar iubi? o întrebă.

— Aşa, pe nepregătite, îmi vin în minte o mie de motive.

— Zi-mi unul, o provocă el.

— Ai ucis un om.

— *Señorita,* pentru asta mă iubesc cel mai tare, rosti el pe un ton rece, care o făcu să se înfioare. Acum, întinde-te.

Ea se întinse cu grijă pe o parte, stând cu urechile ciulite, gata să sară în picioare în caz de nevoie. Auzi zgomotul inconfundabil scos de o bandulieră atunci când este desfăcută şi dată jos, precum şi păturile foşnind. O cuprinse cu braţul. Ea încercă să se ridice, dar el o apăsă cu putere de trupul lui tare.

— Relaxează-te, *señorita.* Din moment ce nu putem face focul, va trebui să te mulţumeşti cu căldura mea.

Angela se îngrozi.

— Ce-ai de gând să faci?

— Să te ţin în braţe până te opreşti din tremurat.

Nu prea credea ea că o să se oprească din tremurat, ştiindu-l atât de aproape. Nu se mai simţise nicicând aşa de istovită. Şi nici nu mai fusese atât de conştientă de prezenţa unui bărbat lângă ea, de felul în care posteriorul ei se potrivea perfect în poala lui, de lăţimea pieptului lui, de

umerii care se încovoiau în spatele ei; de bărbia lui ascuţită sprijinindu-se pe creştetul ei; de braţul pe care reuşise să îl strecoare cumva sub ea, permiţându-i să îl folosească drept pernă; de mirosul acela pătrunzător de cai amestecat cu mirosul pielii lui.

Câţiva bărbaţi îi făcuseră curte, unii îndrăzniseră chiar şi să o sărute, dar păreau uluitor de îmblânziţi în comparaţie cu nelegiuitul acesta care o tulbura. Părea să aibă o încredere de sine incredibilă prin felul în care se purta, dar nu l-ar fi putut eticheta drept trufaş sau arogant. Era pur şi simplu un bărbat cu un scop, un scop greşit, ce-i drept, dar pe care era hotărât să îl urmărească.

Se trezi uşor din reverie pe măsură ce simţi ceva umed şi cald pe piele.

— Ce naiba-i aia?

Raven mârâi când ea îl înghionti şi se ridică în şezut. Atinse lichidul lipicios ce îi acoperea acum o mică porţiune din corsaj. Îşi mirosi vârfurile degetelor şi simţi un iz de rugină.

— E sânge.

— Am început din nou să sângerez, spuse el calm, de parcă i-ar fi spus că răsare soarele.

Ea se răsuci spre el, uluită.

— Eşti rănit?

El chicoti pe un ton jos.

— M-ai împuşcat în braţ.

Ei i se făcu rău şi îşi duse degetele nemânjite de sânge la gură. Nu observase rana în timpul călătoriei, pentru că o ţinuse cu celălalt braţ.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ce voiai să-ţi spun? Că am aflat pe propria piele că nu faci ameninţări deşarte?

El credea că îl împuşcase intenţionat, când, de fapt, o făcuse din întâmplare. Dar impresia lui greşită îi putea oferi un avantaj la un moment dat, dacă nu îi dezvăluia acum

adevărul asupra celor întâmplate atunci.

— Trebuie să-ţi îngrijeşti rana. Glonţul a rămas acolo?

— A trecut prin braţ. Sângerarea se va opri în scurtă vreme.

— În scurtă vreme? Nu-ţi pot permite să sângerezi toată noaptea pe mine, se răsti ea, sperând să-şi ascundă îngrijorarea ce se ascundea în cuvintele ei tăioase. Nu mai împuşcase niciodată pe cineva, şi i se făcea greaţă doar gândindu-se la asta. Trebuie să faci ceva, adăugă ea.

El oftă prelung.

— Ţi-am spus deja că nu pot risca să aprind focul, deci n-am cum să-mi cauterizez rana.

— Ai putea s-o coşi. Am mereu ac şi aţă la mine, spuse ea.

— Nici eu, nici fraţii mei nu ştim să coasem pe întuneric.

— Eu da.

El chicoti încet, gutural, dar oarecum ameninţător.

— Nu prea cred, *señorita.* Un ac mânuit de tine ar face mai mult rău decât bine.

Nu voia să recunoască, dar cuvintele lui o dureau. Ce-i drept, era un nelegiuit cu o recompensă pe capul lui – „Căutat, mort sau viu”. Trebuia să îl lase să se descurce… dacă se purta urât cu ea, avea o justificare pentru faptul că îl împuşcase. Se răsuci până când se gândi că stătea chiar cu faţa la el.

— Îţi dau cuvântul meu că îţi voi îngriji rana cum se cuvine.

— Cuvântul tău? După-amiază ziceai că erai pe punctul de a-mi distruge şaua, şi, în schimb, n-ai făcut altceva decât să stai să te joci cu cărţile tale, de parcă am fi avut toată ziua la dispoziţie.

Ea pufni şi se întoarse într-o parte.

— Bine, atunci. Poţi să sângerezi până mori. Nu-mi pasă.

Îşi dorea din tot sufletul să fi fost adevărat ce spunea, dar, de fapt, îi păsa. Nu voia să fie responsabilă pentru moartea, ci doar pentru prinderea lui. Poate că după ce adormea, ar fi putut să îşi dea seama cât de gravă era rana. După felul în care o ţinuse în braţe, ar fi putut constata unde se afla aceasta, ar fi putut verifica cu blândeţe… şi probabil că l-ar fi trezit, iar el ar fi acceptat să îl îngrijească, în starea de toropeală în care s-ar fi aflat.

— Ai experienţă la cusut? o întrebă precaut.

O străpunse un fior de victorie. Nu voia ca nelegiuitul acesta să o considere ineficientă.

— Da, de fapt, sunt croitoreasă. Mă folosesc de degete ca să hotărăsc forma tivului şi cos cu incredibil de multă grijă şi meticulozitate, îl asigură ea.

— Probabil că voi regreta asta, dar… Mârâi gutural, iar ea şi-l imagină mijindu-şi ochii închişi la culoare, în loc de avertisment. Poţi să mă coşi.

Ea se ridică în capul oaselor, îşi vârî mâna în buzunar şi scoase o trusă mică de cusut pe care i-o dăruiseră părinţii ei la scurt timp după ce îi anunţase că obţinuse slujba de croitoreasă. Îşi trecu degetele peste iniţialele ei gravate pe capacul de aur. Auzi foşnete şi simţi un curent de aer pe faţă.

— Ce faci?

— Îmi dau jos cămaşa.

— Nu poţi să îţi ridici pur şi simplu mâneca?

— Glonţul a ieşit pe lângă umăr.

— A! Nu se gândise că o să stea în faţa ei fără cămaşă. Tulburată, se hotărî să termine cât mai repede ce avea de făcut. Am nevoie de plosca ta.

El i-o dădu. Ea o deschise şi îşi turnă apă în palma făcută căuş. El îi smulse plosca din mână.

— Îmi iroseşti apa!

— Încerc să mă spăl pe mâini ca să nu te alegi cu o infecţie.

— Nu mai primeşti apă. Fă tot ce poţi. Mă ocup eu mai târziu de infecţie.

— Ştiu un bărbat care a murit din pricina infecţiei la degetul mic de la un picior, spuse ea, întinzându-şi pe mâini puţina apă pe care reuşise să o obţină.

Probabil că, dacă s-ar fi şters de fustă, s-ar fi spălat degeaba. Îşi scutură aşadar mâinile în aer, până dispărură picăturile. Deschise trusa pentru cusut, scoase un mosor mic, rupse o bucată lungă de aţă şi o introduse cu dibăcie prin ochiul acului. Totul doar cu ajutorul simţului tactil. La început, imediat după ce se hotărâse că-şi dorea să înveţe să coase, se înţepase de o sută de ori. Tatăl ei îi spusese atunci că era încăpăţânată. Mama ei o numise „hotărâtă”.

Acum, o să îl înţepe pe Lee Raven. Îşi rupse o bucată din jupă.

— Va trebui să mă ghidezi spre rană.

El îi cuprinse încheietura mâinii şi îşi trecu lent degetul mare peste degetele ei, după care îi apăsă mâna pe braţul lui. Căldura emanată de carnea lui aproape că îi arse vârfurile degetelor; îşi imagină că tot trupul lui era la fel de neted, de încordat, de plin de muşchi, de fierbinte. Îi şterse rana cu bucata de jupă.

— Ţine-ţi braţul drept şi încearcă să nu tresari când te înţep.

— Eu nu tresar.

— Şi nu implori, spuse ea pe un ton caustic.

Dar icni scurt când îşi trecu degetele peste marginile neregulate ale cărnii mutilate.

— Voi… înghiţi în sec, încercând să oprească gâdilăturile pe care le simţea în maxilar. Voi pipăi, ca să mă asigur că nu sunt bucăţi de material…

Of, Doamne, ce mizerie îngrozitoare putea lăsa un glonţ.

După ce se asigură că făcuse tot posibilul să cureţe rana, îi înfipse acul în piele. Se gândi că ar fi preferat să nu

fie atât de stoic.

— Îmi pare rău. Ştiu că doare.

Vocea îi tremura, dar măcar mâinile îi erau ferme.

Ce fel de om era Lee Raven? Ştia că era supărat pe ea pentru că îi luase pistolul şi îl ţinuse îndreptat spre el, dar nu îi dăduse câtuşi de puţin de înţeles că l-ar fi împuşcat. Nu ridicase niciodată vocea sau mâna asupra ei. Dacă ar fi împuşcat-o cineva pe ea... ar fi îndurat mânia ei neîndurătoare. Bărbatul contrazicea tot ce ştia despre el, tot ce credea despre el.

Se aplecă spre el, rupse capătul firului cu dinţii, şi apoi îi făcu nod. Îl auzi expirând lent. Îşi înfipse acul la betelie înainte să se aplece să-şi apuce tivul fustei.

— Poftim, foloseşte cămaşa mea, îi porunci el şi îi aruncă veşmântul din batist în mâini.

Când îşi pierduse vederea, vârfurile degetelor îi deveniseră ochi. Voise să descopere din nou tot ce văzuse cândva. Învăţase să identifice diferite texturi şi forme, înnebunindu-i pe cei din familie să-i dea din ce în ce mai multe obiecte, din dorinţa disperată de a simţi totul, de a-şi reclădi lumea pe care o pierduse; singurul lucru pe care nu îl putea dibui era culoarea. I se părea extrem de dureros.

Îi înapoie cămaşa. Îşi deschise din nou trusa de cusut, scoase aţă, apucă iar acul şi începu să treacă firul prin el.

Mă voi ocupa acum de partea cealaltă. Respiră adânc şi adăugi: Presupun că nu ai whisky, nu?

— Bei?

Tata are o cârciumă. Bineînţeles că beau.

El hohoti scurt.

— Cred că tatăl tău ar fi trebuit să aibă un fiu.

Ba zâmbi afectuos.

— Dar mama şi-a dorit fiice, iar el îi dă, de obicei, ce vrea. Whisky?

— Nu.

Zâmbetul îi pieri de pe buze când ea îi atinse braţul şi

descoperi cealaltă parte a rănii, unde glonţul lăsase o gaură şi mai mare, la ieşire.

— Să înţeleg că o să-mi spui că faimosul Lee Raven nu bea, îl mustră ea.

— Chiar nu beau.

Ea se opri, nevenindu-i a crede.

— Nu te-ai îmbătat niciodată?

— Nu.

Incredibil. Nu cunoscuse niciun bărbat care să nu se fi abuzat măcar o dată de alcool. El îi atinse braţul.

— Dar tu? o întrebă.

Ea se opri, fără să îşi ia degetele de pe rana lui.

— Dacă m-am îmbătat?

— *Sí.*

Ea zâmbi amintindu-şi.

— Când am împlinit şaisprezece ani, ca să sărbătorim, eu şi surorile mele mai mici am şterpelit o sticlă de whisky din cârciumă şi am dat-o gata. După aceea, mie mi-a venit toată înapoi pe gât. De atunci, beau cu ceva mai multă prudenţă.

El şuieră din nou printre dinţi când ea purcese la treabă. După ce termină de cusut, îşi mai rupse o bucată din jupă şi i-o înfăşură în jurul braţului, legând-o, ca să protejeze rana.

— Gata. Am terminat.

Îşi înfipse acul la betelie şi se aplecă să se şteargă pe fustă. Raven o opri, apucându-i mâinile şi întinzându-i-le în faţă. Apoi, ea auzi gâlgâitul apei şi simţi lichidul cald spălându-i sângele de pe mâini.

— Apa ta de băut, murmură ea.

— Vom găsi alta mâine.

Îi şterse din nou mâinile cu cămaşa lui, cu blândeţe, de parcă ar fi fost fragile şi s-ar fi temut să nu i le rupă. O podidiră lacrimile. Fusese o zi istovitoare şi era incredibil de obosită. Nu voia ca el să fie blând cu ea.

El se îndepărtă, iar ea îşi puse acul în trusa de cusut, după care se întinse pe pături. Îl auzi luându-şi cămaşa pe el, iar ea se aşeză pe o parte şi îşi trase genunchii la piept. Încă i se părea inimaginabil că îl împuşcase, şi de neînţeles faptul că nu o pedepsise pentru fapta ei.

El se întinse lângă ea şi o cuprinse cu braţul. Vârî ceva sub mâna ei. Ea zâmbi, simţindu-se mai puţin singură. Apucă pachetul de cărţi şi îl apăsă pe piept.

— De ce nu te-ai înfuriat când te-am împuşcat? îndrăzni să-l întrebe.

— Am fost furios, dar îţi înţeleg dorinţa de-a evada. În plus, un bărbat nu-şi descarcă furia pe o femeie.

Noaptea îi învălui în intimitatea întunericului, aducându-l şi pe el într-o lume în care ea locuia de prea multă vreme. În noaptea aceea, luna era doar cât o aşchie pe cer. Ştia asta, pentru că îşi nota în minte, în fiecare seară, ce fază a lunii era. Poate că era oarbă, dar refuza să fie şi ignorantă cu privire la lumea din jurul ei. Ar fi fost în avantaj în noaptea aceasta, dacă s-ar fi hotărât să se furişeze de lângă Raven după ce acesta ar fi adormit.

— Prietenul tatălui tău, spuse el încet, făcând-o să tresară şi să îşi vină în fire. Christian Montgomery. L-ai cunoscut vreodată?

— Bineînţeles, răspunse ea, întrebându-se de ce ar deschide acest subiect tocmai atunci.

— Îl cunosc. Nu personal, bineînţeles, dar i-am citit povestea. *Grănicerul texan neînarmat.* E uimitor.

— Da, chiar e.

— Ştiai că fost şerif? Cu mulţi, mulţi ani în urmă, au scris o carte despre el, intitulată *Şeriful care nu purta armă.* N-am reuşit să o găsesc.

Angela rămase cu gura căscată. Faimosul Lee Raven căuta cărţi?

— În afară de tatăl tău, mai sunt şi alte persoane în Fortune care să se îngrijoreze din pricina ta? o întrebă după

câteva clipe lungi de tăcere.

— Mama şi surorile mele.

El chicoti, iar ea îi simţi pieptul zguduindu-se.

— Mă refeream la vreun bărbat.

Prietenul tatălui ei, Grayson Rhodes, se va fi albit la faţă. Probabil că avea să o caute, dar nu credea că la el se referea Lee. O întreba indirect dacă avea un iubit. Se gândi să mintă, dar n-ar fi ajutat-o cu nimic.

— Nu.

— Bine.

Printr-un singur cuvânt reuşise să transmită un simţ al posesiei incontestabil. Conştientizarea acestui lucru declanşă în ea un vârtej inexplicabil de senzaţii interzise.

Nu-şi explică nici de ce, după ce reuşi în sfârşit să adoarmă, îl visă. Era înconjurat de o ceaţă densă. Nu îi putea vedea faţa, şi totuşi, o îngrozea cât de bine îl cunoştea.

Capitolul 6

Braţul stâng al lui Lee îl durea crâncen, în timp ce braţul drept nu simţea nici măcar moliciunea de vis a femeii care reuşise să îi amorţească braţul pe care îl folosea drept pernă. „Ce păcat!” gândi el, în timp ce trase încet ceea ce spera a fi ultima agrafă din părul ei. O aruncă în întuneric, lângă celelalte pe care le găsise şi le îndepărtase cu migală. Avea părul incredibil de sănătos, surprinzător de mătăsos şi de bogat. Lung. Era sigur că lungimea lui depăşea adâncitura mică din partea de jos a spatelui.

Ea se cuibări mai aproape de el. El îşi înăbuşi un geamăt şi îşi strânse mâna pumn, ca să nu îi cuprindă faţa

cu ea. Nu voia să o trezească, pentru că în clipa în care şi-ar fi dat seama cât de tare se apropiase de el în timpul somnului, s-ar fi îndepărtat cu viteza unui glonţ.

Părea liniştită, iar trăsăturile îi erau conturate de lumina palidă, blândă a lunii şi a unui milion de stele. În timp ce ea, din fericire, nici nu îşi dădea seama că trupul o trăda, el se desfăta cu micile moviliţe, turtite de pieptul lui plat şi tare. Aproape că îşi ţinuse respiraţia când ea se întorsese prima dată spre el, temându-se să nu o deranjeze, să nu piardă momentul acela de intimitate cu o femeie.

Cu cinci ani în urmă hotărâse să o apuce pe un drum solitar, drept pedeapsă, dar până acum, singurătatea nu i se păruse niciodată atât de apăsătoare, nici sacrificiul, atât de mare. În nopţile lungi şi solitare pe care le petrecuse imaginându-şi cum ar fi fost, nu visase niciodată că simpla îmbrăţişare a unei femei adormite ar fi adus cu sine o asemenea senzaţie de împlinire sufletească.

În pofida reputaţiei lui şi a precauţiei ei, cu siguranţă avea cât de cât încredere în el, altminteri respiraţia nu i-ar fi fost egală, nu ar fi devenit superficială şi suavă, precum un cântec de adormit copiii. Îl liniştea şi îi conferea o serenitate pe care nu credea să o mai fi trăit vreodată, făcându-l să tânjească după o viaţă pe care ştia că nu putea să o aibă.

— Lee? şopti Alejandro aspru.

— Şşşt! Doarme, murmură el, trecându-şi degetele peste pletele ei superbe.

Voia să vadă cum soarele de dimineaţă le aprindea, transformându-le în flăcări.

— Au trecut două ore, îi comunică Alejandro ceva ce el ştia deja.

Ea oftă, se întinse şi se îndepărtă de el. Dacă Alejandro n-ar fi fost ghemuit lângă ei, poate că Lee s-ar fi apropiat de ea şi s-ar fi înfăşurat în jurul ei, doar ca să mai

simtă puţin sentimentul acela fals de pace. În schimb, se ridică în şezut, şi apoi în picioare.

Soarele abia începea să se întrevadă la orizont. El îşi frecă braţul şi se uită la femeie. Oare cum măsura ea ziua?

— Ce-ai păţit la braţ? îl întrebă Alejandro. Credeam că te-a împuşcat în celălalt.

— A dormit pe el. E doar amorţit... şi vorbeşte mai încet.

Se duse până la marginea luminişului, ignorând furnicăturile din braţul drept, şi se uită cum soarele începea să scalde cerul în diverse nuanţe de portocaliu, roz şi albastru, culoarea preferată a Angelei. Nu îşi mai amintea când se bucurase ultima oară de ivirea zorilor.

— Cum e rana?

El îşi strânse pumnul stâng şi îşi răsuci puţin braţul.

— Doare, dar voi supravieţui.

— Ar fi trebuit să mă laşi să o îngrijesc ieri. Îşi aminti că Alejandro se opusese când le poruncise să urce pe cai.

— Te îngrijorezi ca o babă, Alejandro.

— Pentru că tu nu o faci. Dă-ţi jos cămaşa şi mă voi ocupa acum de rană.

— S-a îngrijit deja Angela de ea. A cusut-o noaptea trecută.

Cu o atingere blândă, pe care avea să şi-o amintească mult timp după ce îi vor pune ştreangul la gât.

— Ai avut încredere s-o laşi să mânuiască un ac?

— *Loco*[7]*,* ştiu, dar m-am gândit că se simţea vinovată. O emoţie pe care şi el o cunoştea foarte bine, dar nu o înţelegea deloc. Am vrut s-o ştiu împăcată, ca să poată adormi.

— Spre deosebire de tine, care nu reuşeşti să dormi niciodată. Nu ştiu cine are coşmaruri mai urâte, tu sau Juanita.

— Juanita, murmură el fără să ezite.

---

7 „Nebunule", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

I se sfâşia sufletul când auzea în toiul nopţii ţipetele dragii lui surori mai mici.

— Şi totuşi, visele sunt aceleaşi, nu-i aşa?

— Ba nu, sunt diferite, şi nu vreau să vorbesc despre ele.

Se ghemui şi se sprijini cu braţele de genunchi.

— Ce naiba faci? Trebuie să plecăm, zise Alejandro nerăbdător.

— Angela doarme bine. Câteva minute în plus nu vor schimba nimic.

Alejandro îngenunche lângă el şi îi întinse pălăria lui.

— Te-ai ars la faţă. Foloseşte sombreroul meu azi.

Lee clătină din cap.

— E deşteaptă. A ghicit deja prea multe. Nu trebuie să-i confirm ceea ce bănuieşte deja.

— Dacă mai trece o zi fără să te protejezi de soare, o să te umpli de băşici. Şi nu ai alifia Juanitei, ca să mai alini din durerea arsurii.

Juanita era o tămăduitoare înnăscută, dar nu îndeajuns de înzestrată ca să se vindece pe ea însăşi.

— Dacă ai grijă, nu va şti că porţi pălăria mea, continuă Alejandro.

Lee recunoscu fără să vrea că Alejandro avea dreptate şi îi acceptă oferta, luând pălăria şi punându-şi-o pe cap.

— *Gracias.*

— Nu-mi mulţumi. Femeia asta te împinge să-ţi asumi riscuri care te vor face să atârni în ştreang.

— Am ucis un om, Alejandro. Poate că *merit* să fiu spânzurat. Smulse un fir de iarbă din pământ şi îl vârî în gură. M-a făcut criminal ticălos, adăugă el.

— Juanita te consideră un salvator.

— Nu sunt salvator. Am ajuns prea târziu ca s-o salvez.

Lee ştia că noaptea aceea o bântuia şi că o va bântui

mereu mai mult decât pe ceilalţi. Nu mai era copila care fusese cândva sau tânăra femeie care ar fi trebuit să devină. Se ridică.

— Mă duc să găsesc ceva de mâncare. După ce se mai înalţă puţin soarele pe cer, riscăm şi facem un foc mic.

— Pentru că nu vrei ca prizoniera noastră să flămânzească? mârâi Alejandro în timp ce Lee se îndepărta de el.

Lee îşi văzu de drum, fără să ezite şi fără să îi răspundă, simţindu-se din ce în ce mai istovit ca să lupte cu demonii care nu îi dădeau pace.

*

Angela se trezi şi simţi mirosul ademenitor de peşte gătit, îi lăsă gura apă şi stomacul îi chiorăi. Se ridică, iar părul îi căzu valuri peste umeri. Icni scurt şi îşi vârî mâinile în păr, căutându-şi agrafele. Nu găsi nici măcar una. Începu să bată cu mâinile pătura în zona în care îşi ţinuse capul…

— Nu le vei găsi, îi spuse Raven încet.

Ţipă scurt şi se răsuci spre el.

— Mi-ai scos agrafele din păr?

— *Sí.*

— De ce?

El nu-i răspunse nimic, de parcă ea ar fi trebuit să ştie motivul şi ar fi fost o proastă că întreba.

— Ai un pieptene?

— Nu.

— Trebuia să mă aştept ca bandiţii să nu ţină prea mult la igienă.

— Bandiţii nu au părul la fel de lung ca tine. Îl putem peria cu degetele. Ai vrea să îţi perii părul?

— Cu degetele?

— *Sí.*

Vocea lui devenise brusc groasă şi severă. Ea începu

să respire neregulat la gândul că el şi-ar fi trecut degetele prin părul ei, degetele acelea lungi pe care le simţise apăsând-o pe stomac înainte să adoarmă.

— Nu, nu este nevoie. Ai măcar ceva cu care să îl pot lega la spate?

— Baticul meu murdar.

Ea întinse mâna.

— Presupun că mă descurc şi cu el.

El îi puse pânza în palmă. Era caldă încă, iar ea îşi dădu seama că o purtase la gât. Nu părea chiar atât de murdară, acum că nu mai era nevoită să o ţină în gură. În plus, dacă îşi lega părul cu ea însemna că el nu avea să îi mai lege mâinile. Poate că, la urma urmei, nu era un bandit chiar atât de deştept, se gândi ea cu îngâmfare.

— Dacă aş fi vrut să te leg, *señorita,* aş fi putut folosi un batic de la fraţii mei.

Ea smuci de capetele bucăţii moi de pânză, făcând un nod.

— Obişnuieşti să citeşti gândurile?

— Cum spuneam, ai ochi foarte expresivi.

Acum că baticul era bine legat şi părul nu-i mai venea în faţă, îşi împreună mâinile în poală.

— Asta înseamnă că nu intenţionezi să mă ţii legată azi?

— Cu condiţia să te porţi frumos.

Ea încuviinţă.

— Cum e rana?

— Mult mai bine, mulţumită îngrijirilor tale atente.

Nu voia să îşi amintească cum îl atinsese şi cât de fierbinte fusese pielea lui, cât de netedă şi de fermă.

— Miroase a mic dejun sau mi se pare mie?

— Înţeleg că nu trebuie să te conving să mănânci în dimineaţa asta. E bine.

Îi puse o farfurie în poală. Ea rupse o bucăţică de carne şi o vârî în gură. Nu mai gustase niciodată un

preparat atât de delicios. Era uimitor cum foamea îţi putea schimba percepţia asupra lucrurilor. De fapt, peştele era uscat şi gătit prea mult. Simţea privirea lui îndreptată asupra ei şi se ura pentru faptul că lucrul acesta o tulbura.

— Deci m-ai răpit deoarece ai crezut că ţi-am văzut chipul?

— *Sí.*

— Nu îţi apare portretul pe niciun afiş?

— Nu, până noaptea trecută am fost îndeajuns de isteţ să îmi ascund identitatea, nu doar pentru propria-mi protecţie, ci şi pentru protecţia altora. Sunt oameni care ar face orice ca să afle cum arăt. Trebuie să mănânci mai repede, ca să putem pleca.

— Şi dacă refuz?

— Te voi lega.

Angela începu să înfulece din mâncare, sperând că reuşise măcar să îl întârzie suficient încât, la un moment dat, în ziua aceea, să fie dispus să o lase în urmă.

*

Lee îşi opri calul. Adăpostită comod între coapsele lui, Angela se lăsă uşor în faţă. Se părea că se bucura de orice oportunitate de-a se îndepărta de el. Bărbatul acesta căuta orice ocazie de-a o ţine aproape, o preocupare incredibil de periculoasă. Avea lucruri mai importante pentru care să îşi facă griji. Ca de exemplu, potera care se apropia ameninţător de mult.

Măcar astăzi Angela nu îi cerea să oprească la fiecare douăzeci de minute, pentru un moment de intimitate. De fapt, nu-i ceruse nici măcar o dată. Bănuia că se simţea oarecum vinovată pentru că îl împuşcase şi spera că avea să se poarte frumos pe tot parcursul călătoriei. Chicoti în sinea lui. Nu era prost. Îşi dădea seama că dacă Angela credea că îşi putea câştiga cumva libertatea, va face orice

pentru asta.

Se uită la terenul accidentat din jurul lui. Era un loc la fel de bun ca oricare altul.

— *Hombres,* ne despărţim.

— Dar ai spus că vom rămâne împreună, insistă Jorge.

— M-am răzgândit. Bărbaţii aceia fie mă urmăresc pe mine, fie vor să o salveze pe femeie…

— *Femeia* are un nume, îl întrerupse ea.

Trebuia să o facă într-un fel să se teamă de Dumnezeu, sau, dacă nu-i reuşea, măcar să se teamă de el.

— E nepoliticos să întrerupi pe cineva, *señorita.*

— Şi crezi că e politicos să mă târăşti prin locuri în care nu-mi doresc să fiu? îl întrebă sarcastic.

— Devii mult prea îndrăzneaţă.

Şi chiar aşa era, de când se trezise, după patru ore de somn. Când se ridicase în şezut, aşa cum anticipase el, părul i se revărsase peste umeri. Minunat. Stomacul lui se încleştase de dorinţă, şi încă nu i se relaxase.

— Atunci pleacă fără mine! se răsti la el.

— Am mai discutat asta. Nu te las în urmă.

Ea se foi în şa, intensificându-i dorinţa pe care o simţea în vintre. Abia se stăpâni să nu geamă cu voce tare.

— Cât de aproape sunt? îl întrebă ea.

— Sunt la câteva ore în urma noastră. Îşi mută privirea de la profilul ei delicat spre fraţii lui, care îl încercuiseră. Nu îi plăcea privirea speculativă de pe chipul lui Alejandro. Aici ne despărţim. Voi trei veţi călări împreună. Eu şi *femeia* o s-o apucăm în direcţia opusă până când voi considera că putem reface traseul înapoi în siguranţă.

— Te-ai gândit că cei care ne urmăresc s-ar putea să fie oameni lui Shelby? îl întrebă Alejandro.

Nu numai că se gândise, dar era aproape convins de asta, motiv pentru care alesese o bancă departe de graniţa cu Mexicul. Auzise că Shelby bănuia că ei se refugiaseră de

cealaltă parte a fluviului Rio Grande. Ca să ajungă la ea, merseseră zile întregi pe un teritoriu necunoscut, iar banca fusese păzită de un singur om pentru simplul motiv că nu intenţionaseră să îl prindă acolo pe Lee. Voiau să îl prindă într-un spaţiu deschis, fără martori.

— Nu vor avea milă, spuse Alejandro, ca şi când ar fi înţeles la ce concluzie ajunsese Lee.

— Mai întâi trebuie să mă ia prizonier… în viaţă… ceea ce nu se va întâmpla. După ce îmi vor pierde urma, o voi duce pe *femeie* – zâmbi când o simţi încordându-se în braţele lui, indignată, pe bună dreptate – înapoi în Fortune. Dacă nu mă întorc într-o lună, ştiţi ce aveţi de făcut.

Alejandro ezită, apoi încuviinţă scurt din cap.

— Îţi dau cuvântul meu că mă voi asigura ca totul să fie făcut aşa cum am plănuit.

Lee ridică frâiele.

— Atunci, ne vedem acasă. *Vaya con dios!*[8] îşi îmboldi calul la galop. Femeia se lăsă pe el. Calul lui era cel mai puternic dintre toţi, dar cu toate astea, nu putea continua să gonească la nesfârşit. Ce păcat!

*

„Acasă.” Angela se aşteptase ca Raven să le spună fraţilor lui că urmau să se întâlnească la ascunzătoarea lor. Nu se aşteptase deloc ca el să vorbească despre casa lui de parcă ar fi fost un loc plin de amintiri şi de dragoste.

îi auzise pe fraţii lui îndepărtându-se în direcţia opusă, la galop, imediat după ce Raven îşi mânase calul într-un pas atât de rapid, încât se ridicaseră nori de praf în jur. După nu foarte mult timp, observase cum calul se chinuia să urce. Nu îşi dădea seama dacă era vorba despre o pantă, un deal sau un munte mic. Ştia doar că terenul o forţa să se lase pe Raven. Şi de fiecare dată când se întâmpla asta, îşi

8 „Mergeţi cu Dumnezeu", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

dorea să nu se fi simţit atât de atrasă de el, încât să-şi unească trupul de formele lui robuste, ci mai degrabă să se ferească de atingerea lui.

Calul îşi recăpătă ritmul când ajunseră în vârf. Raven descălecă şi o ajută să coboare. Nu se mai încordă la atingerea lui.

— Plimbă-te puţin, *señorita.* Mai avem de călărit multă vreme.

Auzi pământul alunecând şi pietre scârţâind sub pasul lui. Tăcere. Apoi îi auzi genunchii pocnind. Urmări sunetul acela şi îngenunche lângă el.

— Ce faci? îl întrebă.

— Vreau să mă asigur că bărbaţii vor veni pe urmele noastre, nu pe ale fraţilor mei.

— Ce vei face dacă îi vor urmări pe fraţii tăi?

— Va trebui să mă întorc şi să îi ucid, spuse el gânditor, iar ea şi-l imagină cum privea în depărtare, după călăreţi.

— Câţi bărbaţi sunt?

— Opt.

Oare tatăl ei ar trimite atâţia oameni după ea? Probabil că ar trimite întreaga populaţie masculină din Texas.

— Chiar crezi că i-ai putea ucide pe toţi? Pocni din degete. Aşa, pur şi simplu.

— Sunt foarte priceput la mânuirea armelor.

— Dacă eşti atât de priceput, de ce nu îi ucizi acum?

— Pentru că trebuie să mă enerveze mai întâi. Tu, pe de altă parte, *señorita,* eşti pe punctul de a mă enerva.

— Mă ameninţi că mă vei împuşca?

El oftă prelung.

— Poate că-ţi voi pune doar căuş.

— Ai promis…

— Şşşt! Au ajuns în locul în care ne-am despărţit. Unul dintre ei descalecă.

— Sunt îndeajuns de aproape ca să ne poată auzi?

— Nu, dar mai bine să nu riscăm să le atragem atenţia.

— Credeam că vrei să ne urmărească.

— *Şi,* să ne urmărească, nu să ştie exact unde suntem. Acum unul dintre ei îngenunchează şi studiază urmele lăsate pe sol. Ce păcat că nu cântăreşti mai mult!

Ea rămase cu gura căscată la auzul vorbelor lui impertinente.

— Poftim?

— Nu vorbi aşa tare.

— Preferi femeile mai robuste?

— Îmi plac toate femeile, dar dacă ai fi fost mai grea, calul ar fi lăsat urme mai adânci, şi nu ar fi fost aşa de greu pentru ei să se hotărască pe care să le urmărească.

— Deci crezi că mă caută pe mine?

— Nu. Cred că sunt nişte proşti leneşi, şi urmele mai clare îi vor atrage mai tare.

— Dacă sunt îndeajuns de aproape ca să îi vezi, atunci ai putea să mă laşi…

— Nu!

— De ce nu? întrebă ea, exasperată.

— Nu ştiu de ce sunt în stare bărbaţii ăştia. Ştiu de ce sunt în stare eu.

— Sunt sigură că i-a trimis tata.

— Cum poţi fi sigură?

Nu îi plăcea să recunoască adevărul, întrucât o făcea să pară o fetiţă care trebuia învelită înainte de culcare, în fiecare noapte.

— Pentru că mereu mă verifica dacă sunt bine, după ce închidea cârciuma. Încerca să o facă pe furiş, ştiind că, după ce mi-am pierdut vederea, am urât mereu momentele în care era excesiv de protector cu mine, dar nu e o persoană prea silenţioasă.

Deşi trebuia să admită că era cel mai iubitor om pe

care îl cunoştea, întrucât ştia cât de chinuitor era pentru el să urce scările; şi, cu toate acestea, deschidea uşa de la camera ei în fiecare noapte, se uita înăuntru… iar acum avea să treacă prin suferinţa pricinuită de pierderea unui copil.

Oricum, continuă ea, ar fi aflat că lipsesc înainte ca banca să se deschidă, a doua zi. Deci ar fi logic ca bărbaţii care au pornit primii pe urmele noastre să fie cei angajaţi de tatăl meu.

— Cunoşti vreun bărbat care poartă pană la pălărie? întrebă el.

— Sunt atât de aproape încât poţi să distingi o pană?

— E o pană fandosită care flutură ţanţoş în vânt. Bănuiesc că e o pană mare.

— E posibil ca tatăl meu să cunoască un bărbat care poartă astfel de pălării, dar de obicei nu discută cu mine despre veşmintele bărbăteşti. Atunci ea se gândi că, dacă nu avea grijă, putea să rateze ocazia de a evada. Ba da, de fapt, îmi amintesc că mi-a povestit despre un prieten drag de-al lui care a câştigat o pălărie în culori ţipătoare la un joc de pocher.

Îşi ţinu respiraţia, aşteptând consimţământul lui. O durea tot corpul şi era incredibil de istovită. În general nu se prea plângea de nimic, dar în momentul acela, şi-ar fi vândut şi sufletul pentru o baie fierbinte, o masă caldă şi un pat moale.

— Blufezi, spuse el încet.

— Şi ce dacă? M-am săturat până peste cap să fiu protejată. Mai întâi de tatăl meu, şi acum de tine! Nu sunt o copilă.

— Asta, *señorita,* este evident.

I se păru că surprinde o notă apreciativă în vocea lui. Mereu se gândise că nu avea peţitori din pricina îndărătniciei ei. Aceştia voiau să o cocoloşească, în timp ce ea dorea să fie egala lor, o aşteptare descurajatoare în

lumea plină de întuneric în care trăia acum. Nici măcar faptul că se mutase la pensiune nu îi conferise independenţa după care tânjea. Proprietara, doamna Gurney, gătea toate mesele şi făcea curat în camere. Angela se simţea de parcă cutezase să facă doar un pas mic, când, de fapt, tânjea să plonjeze de-a dreptul.

— Ar putea fi oamenii trimişi de Shelby, murmură el. Unul dintre ei aştepta lângă bancă.

— L-ai ucis şi pe el pentru că te-a *enervat?*

— Doar l-am lăsat inconştient. Când şi-a venit în fire, probabil că s-a dus după ceilalţi. E puţin probabil ca Shelby să fi trimis un singur om.

— Nu m-ar surprinde dacă ar trimite o sută. La urma urmei, i-ai ucis fiul.

— Eşti uimitor de bine informată.

— Sunt oarbă, nu ignorantă.

Îi auzi genunchii pocnind când se ridică.

— Ne-au luat urma. Să mergem.

Ea rămase pe loc, în timp ce el se îndepărta.

— Dacă mă faci să mai pierd timpul, te leg la mâini şi îţi pun şi căluş, o ameninţă el.

— Cine blufează *acum?* murmură ea, ridicându-se în picioare, ca să nu fie nevoită să verifice pe propria piele dacă el vorbise serios. Şi-aşa era destul de rău să fie încătuşată de întuneric. Nu îi plăcea câtuşi de puţin să fie legată la mâini. Măcar dac-ar fi avut mai multă putere de convingere. Ai reuşit să descoperi şi altceva despre ei? adăugă ea.

— Nu.

Calul pufni şi lovi pământul cu piciorul.

— Cât de departe sunt de noi? întrebă ea când ajunse lângă el.

Avea o prezenţă atât de palpabilă, încât o tulbura. Era atrasă de el ca metalul de magnet; ştia mereu când se afla în apropierea ei, şi nu trebuia să întindă mâna ca să îşi dea

seama când stătea în umbra lui.

O urcă în şa.

— Vreo trei ore.

— Cum de îi poţi vedea, dacă sunt aşa departe?

— Pentru că eu văd în linie dreaptă, iar ei au de urcat o potecă şerpuitoare.

Încălecă în spatele ei, iar trupul ei rebel se mulă după conturul familiar al corpului lui.

— Totuşi, ca să fi ajuns atât de departe, trebuie să fi pornit la drum înainte să se deschidă banca, argumentă ea.

— Credeam că am stabilit deja asta.

Angela simţi calul urnindu-se sub ea.

— Încerc doar să îmi consolidez teoria cum că nu îmi vor face rău.

— Crezi c-ai supravieţui trei ore singură, aşteptându-i?

— Da, se repezi ea să răspundă, fără ezitare, sperând tot mai tare că libertatea îi era la îndemână.

— Păcat că nu sunt pregătit să renunţ la tine.

*

Lee se uită la licăririle de pe cerul întunecat. Lumina răspândită de pătrarul lunii şi de stele îl călăuzea. Estimă astfel locul unde ajunsese şi cât mai avea de mers până la destinaţie. Dacă nu ar fi fost femeia, pentru el nu şi-ar fi făcut griji. Ştiuse mereu că timpul lui era măsurat, că mai devreme sau mai târziu urma să plătească pentru faptele săvârşite în noaptea aceea atât de îndepărtată.

Deşi avusese senzaţia că, de cinci ani, tot plătea pentru cele întâmplate. În speranţa de a nu fi prins, se izolase de lume. Nu avea nicio femeie care să îi încălzească patul. Sau care să îi zâmbească atunci când îl vedea.

Nu îl învăluise niciodată mirosul delicat al unei femei, aşa cum se întâmpla în acele clipe. Mireasma ei îi amintea de grădina cu flori a mamei lui primăvara târziu. Oare o

ţinea pe femeia aceasta cuibărită în braţele lui ca să o protejeze pe ea sau ca să se salveze pe sine?

Tăcerea ei era aproape la fel de chinuitoare precum apropierea ei.

— Trei ore, spuse el încet.

Ea se crispă şi se întoarse puţin spre el.

— Poftim?

— Au trecut trei ore de când am plecat de pe creastă. Pare mult, dacă eşti de unul singur.

Ea se lăsă pe el.

— M-ar fi găsit până acum.

— Dacă ai mai fi fost în viaţă. Dacă nu ţi-ar fi ieşit în cale vreun şarpe sau vreo pisică sălbatică. Să înţeleg că totuşi ai prefera să ai de-a face cu un animal sălbatic decât cu mine, nu-i aşa?

— Categoric.

El zâmbi în întuneric. Se aprindea foarte uşor femeia aceasta micuţă pe care o ţinea strâns, mai strâns decât ar fi fost *nevoie,* dar nici pe departe atât de strâns pe cât *ar fi vrut* el. După atâtea ore de călătorie, încă îi simţea vag mirosul unic.

Bărbia lui ţepoasă i se agăţa constant în părul ei încâlcit. Rochia ei frumoasă, dintr-un material al cărui nume nu îl cunoştea, era murdară de praf, de sudoare şi de sângele lui, şi probabil că nu mai putea fi curăţată. Ea avea ochii roşii şi umflaţi de nesomn. Colţurile gurii îi atârnau în continuare în jos. Îşi dorea nespus de mult să o vadă zâmbind, să o audă râzând, să o asculte cum îi şopteşte numele, într-un moment de pasiune.

Era absurd cu câtă intensitate tânjea să o facă să fie a lui. Mintea lui ştia asta, dar trupul asculta mereu de inima lui, iar aceasta nu mai tânjise niciodată atât de mult după o femeie.

Avea tot dreptul să se plângă, să protesteze. Şi totuşi, ea era în continuare stoică şi curajoasă. Nu vărsase nici

măcar o lacrimă, într-o situaţie în care majoritatea femeilor ar fi făcut o criză de isterie.

Nu credea că era diferită din pricina faptului că nu vedea. În anumite momente, numeroase la număr, uita că ea era nevăzătoare. Avea un fel de a-l privi care îl făcea să creadă că totuşi îl *putea* vedea. Nu carapacea lui exterioară, ci miezul lui lăuntric. Partea aceea din el care era îngrozită de ştreangul călăului, de a se zbate în aer, la fel ca tatăl şi fratele lui, de a încerca cu disperare să tragă în zadar aer în piept…

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Nimic.

— Te-ai încordat.

Ar fi vrut să o întoarcă spre el, să îi pună mâinile pe după gâtul lui şi să îşi ascundă faţa în curba mătăsoasă a gâtului ei.

— Amintiri urâte.

— Te gândeai la bărbatul pe care l-ai ucis?

— Nu.

Îşi luă mâna de pe talia ei şi prinse între degete un mănunchi din părul ei. Deşi încâlcit, era incredibil de moale. Trecuse prea mult timp de când nu mai avusese parte de moliciune în viaţa lui. Ea înlemni şi simţi că i se taie respiraţia.

— Ce faci? şopti cu o voce în care se simţea teama.

La început îşi dorise să se teamă de el, ca să o poată manipula. Acum însă tânjea cu disperare să-i câştige încrederea. Îşi strânse mai tare mâna în jurul părului ei roşcat. Păreau nişte flăcări lichide. Se întrebă dacă ar fi reuşit oare să îi ardă îndoielile, dezamăgirile.

— Ai un păr foarte frumos. De ce nu te aşteaptă niciun bărbat în Fortune?

— Nu e treaba ta.

— Îmi spui că nu mă priveşte persoana ta…

— Pentru că ăsta-i adevărul, şi faptul că mă ţii prizonieră nu schimbă lucrurile. Doar îţi vei înrăutăţi situaţia, îi spuse pe un ton răstit.

Ah, mânia ei îl incita. Trupul ei fremăta de atâta pasiune. Voia să se adâncească în ea şi să îşi uite trecutul, viitorul. Pentru scurt timp, voia să se simtă ca un om normal, să poată visa, aşa cum o făcuse cândva, la o femeie care să îl iubească, la propriii copii care să îl adore şi la ani de trudă pe timpul zilei şi de dragoste pe timpul nopţii.

— Nu există ceva mai rău decât să ştii că vei atârna în ştreang, *señorita.* Nu mă poţi ameninţa cu nimic, ca să îţi dau drumul, înainte să hotărăsc eu că a sosit timpul să te las să pleci.

— Ştii atât de puţine lucruri. Cel mai rău lucru din lume e să pierzi pe cineva pe care iubeşti.

Degetele îi zvâcniră în părul ei când recunoscu emoţia răsunătoare din vocea ei. Dragoste, profundă şi indispensabilă.

— Ai pierdut pe cineva pe care iubeai? întrebă el cu precauţie.

— Nu pe care *iubeam.* Pe care *iubesc.* Încă îl iubesc. Îl voi iubi mereu.

De aceea nu o aştepta niciun bărbat acasă. Inima ei era ferecată. Simţi cum un val de invidie fierbinte şi orbitoare creştea în sufletul lui când se gândea la bărbatul pe care îl iubea ea, în timp ce dezamăgirea cobora asupra lui. Îşi descleştă degetele şi îşi scoase mâna din părul ei.

Era un prost. Oare la ce îi stătuse capul? Parcă îşi pierdea judecata când venea vorba despre ea. Chiar dacă inima ei n-ar fi aparţinut altcuiva, tot n-ar fi putut să o aibă. Nu avea ce să-i ofere unei femei, cu excepţia durerii pricinuite de o inimă frântă încă din tinereţe, întrucât calea pe care mergea el acum îi garanta o viaţă scurtă.

— Povesteşte-mi despre bărbatul acesta.

— Nu e treaba ta.

Şi nici ea nu trebuia să fie treaba lui, dar asta nu îi potolea dorinţa de a şti totul despre ea.

— Te rog. Sunt plictisit, mai avem mulţi kilometri de mers şi îmi place vocea ta blândă.

Ea clătină uşor din cap, şi tocmai când credea că nu o să-i spună nimic, ea începu să vorbească, cu multă afecţiune şi tristeţe în glas.

— Nu era un bărbat. Era un băiat.

„Un băiat.” Simţi o uşurare nejustificată.

— L-ai pierdut cu multă vreme în urmă?

— Da, dar mi se pare că s-a întâmplat ieri. Deoarece eram mai mare, aveam grijă de el ori de câte ori mergeam în vizită la familia lui. Am şi surori, dar el era special.

— Ce s-a întâmplat?

Ea oftă adânc, cutremurător.

— Ne jucam de-a v-aţi ascunselea. S-a dus să se ascundă, iar eu am numărat până la o sută. Am auzit tropot de cai. Apoi ţipătul lui. Un singur ţipăt. L-au luat renegaţii. I-am văzut… după care m-am ascuns, de teamă să nu mă vadă şi pe mine şi să mă ia.

— Ai făcut bine că te-ai ascuns.

Ea se îndreptă de spate.

— Nu înţelegi. Nu am făcut nimic ca să-i opresc, nimic ca să-l salvez. Trei zile mai târziu, unchiul Kit a găsit rămăşiţele hainelor lui pline de sânge.

El se încruntă.

— Kit Montgomery?

Ea încuviinţă.

— Fiul lui. Din cauza mea a murit.

Suferinţa profundă din vocea ei îi străpunse inima precum lama ruginită a unui cuţit.

— N-a fost vina ta.

— Ba da, insistă ea. Trebuia să am grijă de el.

Erai doar o copilă…

— Aveam nouă ani. Eram îndeajuns de mare ca să am grijă de el. Trei ani mai târziu, când m-am îmbolnăvit şi mi-am pierdut vederea, m-am gândit că…

Se opri, de parcă ar fi fost insuportabil să rostească cu voce tare ce gândea.

— Ce te-ai gândit? insistă el.

— Că Dumnezeu mă pedepsea pentru că n-am avut grijă de el.

El o strânse mai tare.

— Nu te pedepsea nimeni.

— Dar dacă l-aş fi supravegheat mai atent…

— A fost un lucru îngrozitor, dar n-ai fost tu responsabilă pentru ce i s-a întâmplat.

Ea pufni.

— Cum ai putea înţelege ce s-a întâmplat? Nu ştii ce înseamnă responsabilitatea. Nici măcar nu ştiu de ce ţi-am spus atâtea. Poate pentru că sunt foarte obosită.

El îi cuprinse faţa cu o mână şi o apăsă în adâncitura umărului.

— Atunci culcă-te, *señorita.*

— Acum ştii de ce Kit Montgomery te va urmări necontenit, mormăi ea. El înţelege pe deplin durerea pe care o încearcă părinţii mei.

În tot ce citise despre Montgomery, nu găsise nimic despre vreun fiu pierdut, deşi bărbatul nu dezvăluia nicio informaţie despre familia lui. Fără îndoială că rangerul era precaut şi înţelegea că îi putea pune în pericol pe cei dragi, dacă dezvăluia prea multe.

Trecură câteva clipe lungi, după care Lee o simţi pe Angela lăsându-se grea pe el şi abandonându-se somnului, lux pe care el nu şi-l mai permitea. Nu îşi amintea când dormise buştean ultima dată… dacă dormise aşa vreodată.

Demonii i se strecuraseră în vise cu mult timp înainte de noaptea aceea în care Shelby îi atacase familia. Într-adevăr, coşmarurile se înmulţiseră după atac, dar ele îi

umbriseră dintotdeauna visele. Nu reuşise niciodată să afle ce anume le provocase. Ştia doar că îl îngrozea sosirea lor pentru că era neputincios în faţa imaginilor pe care le evocau... şi după ce treceau, după ce se trezea, spre ruşinea lui, descoperea mereu că avea faţa brăzdată de lacrimi.

*

— La naiba! se răsti Raven.

Angela se ridică în şa. Raven oprise calul în ceea ce părea a fi vârful unei pante. În ultimele zile părea să se oprească mai des, uitându-se peste umăr şi devenind tot mai încordat, cu fiecare kilometru străbătut.

— Ce e? întrebă ea.

— Unul dintre ei s-a despărţit de haită şi are un cal foarte rapid.

— Calul lui duce povara unui singur călăreţ, sublinie ea inutil. Al tău cară două persoane. Sigur te va ajunge din urmă. Lasă-mă...

— Nu!

— Cât de aproape e?

— O oră, poate mai puţin, răspunse el agitat.

— Atunci, lasă-mă. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă. N-o să păţesc nimic într-un timp atât de scurt.

— Nu-l cunosc pe bărbatul care ne urmăreşte.

— Nici eu. Ea se împotrivi lacrimilor de mânie şi frustrare. N-o să plângă. Pentru numele lui Dumnezeu, nu avea de gând să plângă. Dar nu vreau să fiu aici! Nu vreau să fiu în preajma ta. *Vreau să mă duc acasă.* Îmi asum riscurile cu celălalt bărbat.

El descălecă. Ea se aşteptă să îl simtă prinzând-o de talie, în schimb, îi auzi zgomotul paşilor pe pământ şi pintenii zornăind în timp ce se plimba încolo şi încoace, furia lui fiind evidentă cu fiecare pas făcut.

Ea îşi trecu cu grijă piciorul peste cal şi se chinui să coboare. Nu dispreţuise niciodată întunericul mai mult ca atunci, pentru că nu îşi putea da seama de dispoziţia lui. Ştia că era aprins, furios. Dar oare era furios pe ea sau pe sine însuşi? Nu ştia cum să îşi joace mâna. Cum să câştige ceea ce îşi dorea foarte tare.

— Te rog, îl imploră încet. Te rog să mă laşi aici.

El se opri din plimbatul încolo şi încoace şi lăsă tăcerea, aproape asurzitoare, să se aştearnă între ei.

— Dacă îţi dau unul dintre pistoalele mele, îl vei împuşca, aşa cum m-ai împuşcat pe mine? întrebă el încet, fără să lase vreo emoţie să-i răzbată din voce.

O cuprinse imediat un sentiment de speranţă la gândul că libertatea era cumva iminentă.

— Da, dacă mă ameninţă în vreun fel, nu voi ezita să apăs pe trăgaci.

Auzi fâşâitul inconfundabil al pistolului scos din tocul de piele. Când o apucă de mână, îşi dădu seama că tremura. Ea apucă mânerul pistolului.

— Nu te temi că te voi împuşca din nou? glumi patetic, temându-se că avea să piardă această oportunitate dacă el îşi dădea seama cât de îngrozită era să fie lăsată singură.

— Prefer un glonţ decât ştreangul.

— Nu te voi împuşca.

— Ştiu. O dată a fost de-ajuns. Ţine pistolul ascuns între pliurile fustei, până eşti sigură că poţi avea încredere în el. Dacă îţi dai seama că nu poţi avea încredere în el, ridici rapid pistolul… cam până aici. Îi ridică mâna. Şi tragi. Îl vei nimeri în piept. Nu e înalt.

Ea încuviinţă din cap şi gura i se uscă brusc, la fel ca aerul din vestul Texasului, unde locuia Kit Montgomery. Raven îi dădu încet drumul la mână. Ea duse pistolul într-o parte, ascunzându-l în fustă.

— Dacă încearcă să te rănească în vreun fel, voi fi

prea departe ca să te aud ţipând.

În vocea lui se simţea regretul.

Abia în clipa aceea înţelese că nu o lăsase în urmă până atunci pentru că se temea să nu păţească ceva. Cunoştea doar aspectul fizic al bărbatului şi prea puţin pe cel lăuntric. Îi atinsese pieptul, stomacul, interiorul coapselor şi braţul care o îmbrăţişase când dormise. Nu îl înţelegea pe acest bandit a cărui reputaţie nu se potrivea cu purtarea lui.

— Nu mă va răni. Sunt sigură.

— Atunci, să îţi aminteşti de mine, *querida*[9].

Gura lui o acoperi pe a ei. Îşi trecu braţul pe după mijlocul ei, o lipi de trupul lui puternic în timp ce îşi trecu cealaltă mână prin părul ei încâlcit, înclinându-i capul, ca să îşi poată satisface mai bine dorinţa. Şi ea nu se îndoia câtuşi de puţin că o dorea sau că ar fi trebuit să se teamă de el, de toate senzaţiile incredibile şi de toate îndoielile pe care le stârnea în ea.

Nu mai fusese sărutată niciodată atât de vorace. Nicicând gura unui bărbat nu o posedase pe a ei ca şi când i-ar fi aparţinut cu totul. Niciodată un bărbat nu turnase atâta pasiune topită într-un sărut, încât să creadă că o să se topească la picioarele lui. El îşi înfipse limba adânc, explorând-o intim, de parcă ar fi fost dreptul lui de netăgăduit să o facă.

Gura ei o trădă, iar ea îi întoarse sărutul cu o ardoare care o îngrozea. Putea să dea vina pe momentele intime în care dormise în braţele lui sau pe orele lungi în care călăriseră, când trupurile lor fuseseră atât de unite, încât aproape că se contopiseră. Dar tânjea după sărutarea lui din motive care depăşeau atracţia fizică şi care erau legate de faptul că simţise în el o inimă la fel de singuratică precum a ei, un suflet la fel de zdrobit precum al ei.

Apoi, el se îndepărtă brusc. Ea făcu câţiva paşi

---

9 „Dragă", în lb. spaniolă, în original (n.red.)

nesiguri în spate, cu respiraţia întretăiată şi tremurând. Îl auzi îndreptându-se cu paşi apăsaţi spre cal, auzi şaua scârţâind în timp ce încăleca şi zgomotul de copite când se urni din loc, îndepărtându-se de ea…

Ecoul mut al inimii ei strigându-i să se întoarcă…

Capitolul 7

Încă tremurând din pricina scenei încărcate de pasiune a plecării lui Raven, Angela auzi calul şi călăreţul sosind. Deja trecuse o oră?

În tot timpul acela, retrăise de o mie de ori sărutul îndrăzneţ, poruncitor al lui Raven, gândindu-se la toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă: să îl calce pe picior, să îl lovească cu genunchiul în vintre, să îl implore să nu o părăsească.

Cum să dorească atât de tare un nelegiuit, un bărbat care o răpise în toiul nopţii? Punea dorinţa ei inexplicabilă pe seama orelor de călărie petrecute în îmbrăţişarea lui, când îi simţise mânia aprinsă, îngrijorarea plină de afecţiune şi tachinarea voalată. Oricât de absurd ar fi fost, îşi dorea să îl fi cunoscut înainte să devină infractor.

— Unde e Raven? întrebă o voce bărbătească.

Îl auzi pe bărbat descălecând şi calul fornăind.

— A… a plecat. Călare. Cu câteva ore în urmă.

— Te-a lăsat singură? întrebă bărbatul, precaut.

Ea încuviinţă din cap.

— Da, ca să mă poţi duce…

— S-a săturat să îi încălzeşti patul?

Ea ţipă speriată şi scăpă pistolul din mână când bărbatul o lovi fără milă, trântind-o la pământ. Simţi o durere ascuţită în craniu şi văzu stele verzi în întuneric.

Îi simţi greutatea bărbatului deasupra ei, ameninţând

să îi zdrobească coastele. Se încovoie ineficient, vag conştientă de faptul că bărbatul îşi strecura mâna pe sub fusta ei, împungând-o cu degetele lui groase în coapsă, după care uitarea şi o evadare binecuvântată puseră stăpânire pe ea.

*

Angela se trezi lent. Capul îi zvâcnea şi simţea o durere surdă, fiind abia conştientă de lujerii de căldură care se întindeau dinspre un foc care ardea în apropiere, şi cât se poate de conştientă de cârpa moale şi umedă care îi contura încet, foarte încet, curba obrazului. Ştiu cumva, cu o siguranţă de netăgăduit, cine o atingea cu o blândeţe care o făcea să fie sugrumată de emoţie.

— Lee?

— *Sí.* Sunt aici.

Dădu să se ridice pe coate, dar el o împinse la loc.

— Nu te mişca, îi porunci el. Te-ai lovit tare la cap de o piatră.

Ea se lăsă înapoi pe pământul dur, un gând uimitor conturându-se în mintea ei, ca prin ceaţă.

— Te-ai întors.

— Nici n-am plecat măcar, *querida.*

Îi trecu cârpa peste bărbie, apoi peste gât, cu o blândeţe incredibilă. După care se ocupă de cealaltă parte a feţei ei, cu la fel de multă atenţie.

O durea fiecare bucăţică din trup, mai puţin cea la care se aşteptase să o doară cel mai tare.

— N-ai plecat deloc, repetă ea încet.

— Nu m-am aşteptat să se mişte atât de repede. Îşi trecu degetul peste clavicula ei expusă. Ţi-a sfâşiat rochia, dar nimic altceva.

Ea suspină nefericită când el îi alină temerile, groaza de ce-ar fi putut să facă bărbatul acela după ce ea se

cufundase în uitare, evenimente pe care, din fericire, nu şi le amintea. Lee îşi strecură mâna sub capul ei, o ridică uşor şi îi apăsă faţa în adâncitura umărului lui, murmurând uşor în spaniolă cuvinte pe care nu le înţelegea, deşi îi aduceau consolare. Ea izbucni în plâns şi se prinse cu degetele de deschizătura cămăşii lui.

— Ştiai că mă va ataca, îi spuse.

— Ştiam doar că haita de lupi s-a destrămat. Un bărbat hrăpăreţ, care nu voia să împartă recompensa cu nimeni. Un astfel de bărbat este deseori lacom şi când vine vorba de alte lucruri.

Ea închise ochii, ca să-şi oprească lacrimile. Gândindu-se cu groază la ce răspuns o să primească, îndrăzni să îl întrebe:

— L-ai ucis?

— Nu, m-am furişat în spatele lui şi l-am lovit cu patul pistolului. Când am plecat, încă respira.

I se păru că sesizează dezamăgire în vocea lui, nu neapărat pentru că bărbatul supravieţuise, ci pentru că întrebarea ei îl rănise. Ce se aştepta să creadă despre el, ţinând cont că era căutat pentru crimă? El o lăsă încet în jos, pe pământ.

— Când am plecat? repetă ea.

— Am călărit o vreme, dar m-am îngrijorat când am văzut că nu te trezeşti.

„Îngrijorat? Îşi făcuse griji pentru bunăstarea ei, deoarece îi făcuse un pat de paie, îi pusese ponchoul sub cap, drept pernă, făcuse focul… focul… greierii ţârâiau.

— E noapte! Vor vedea focul.

— Probabil că da, răspunde el resemnat. Dar mâinile ţi-erau reci ca gheaţa. M-am temut că eşti pe moarte. N-am vrut să mori îngheţată.

— Stinge focul.

— Mă surprinzi. Mă gândeam că te-ai bucura să fiu prins.

Cu câteva ore în urmă aşa ar fi fost, dar acum era uimitor de conştientă de diferenţa dintre bărbaţii care îi urmăreau şi Raven. Se aşteptase ca banditul să fie aspru, imoral, cu un caracter lipsit de orice urmă de decenţă. În schimb, descoperea că era, de fapt, un labirint al contradicţiilor. Un bărbat care nu ţinea seama de lege, dar reuşea totuşi să para cavaler.

— Acum, îţi sunt datoare.

— Asta-i tot, *querida?*

I se opri respiraţia când el îşi trecu degetul mare peste buza ei inferioară, şi îşi obligă limba să îi rămână în spatele dinţilor, deşi îşi dorea cu disperare să guste din nou din el.

— De ce nu te-ai împotrivit când te-am sărutat? o întrebă încet, seducător, făcând-o să se înfioare şi sa simtă un nod de căldură în stomac.

— Eu… înghiţi în sec, hotărâtă să mintă, pentru ca el să nu afle niciodată cât de intens îl dorea, o ardoare nefamiliară care o înspăimânta, dar care o ademenea, promiţându-i împlinire. M-am temut că te vei supăra şi vei hotărî să nu mă mai laşi acolo.

El se aplecă spre ea şi o apăsă cu pieptul pe sâni. Spre deosebire de momentul în care bărbatul din luminiş se apropiase de ea, acum, trupul îi reacţionă altfel. Dacă înainte simţise repulsie, de data aceasta o încerca o dorinţă profundă.

El îşi trecu buzele peste colţul gurii ei.

— Deci… dacă te-aş săruta acum, te-ai opune?

Ea închise ochii şi îşi dori să fi putut să privească în ai lui. Oare erau căprui precum arahidele sau negri ca un sol fertil?

— M-aş împotrivi, şopti ea cu o voce slabă care îi contrazicea cuvintele, dar mă doare capul.

El o sărută pe tâmplă.

— Ce păcat că suntem departe de casă. Juanita ţi-ar

putea da o poţiune pentru durerea de cap, iar eu ţi-aş demonstra că blufezi din nou.

Inima aproape că i se opri în loc. Aşa cum o făcuse de fiecare dată când vorbise despre casă, rostise şi numele femeii aceleia cu dragoste.

— Juanita?

— Sora mea. Se pricepe la ierburi.

O cuprinse un sentiment nejustificat de uşurare. Ce proastă era! Bărbatul era un nelegiuit faimos. Kit Montgomery îşi petrecuse toată viaţa urmărind astfel de bărbaţi, ca să-i aducă în faţa justiţiei, asigurându-se că locuitorii Texasului sunt protejaţi. Chiar şi tatăl ei sau Grayson Rhodes… cu ani în urmă, stătuseră alături de Kit şi supravieţuiseră unui schimb de focuri cu o bandă de nelegiuiţi care devenise legendară.

Iar în ceea ce privea ameninţarea lui cum că i-ar fi demonstrat că blufa, nici măcar tatăl ei nu reuşise vreodată să o citească cu atâta perspicace precum Raven. Nu voia să se gândească la faptul că deveneau tot mai intimi, nici la faptul că lucrul acesta o bucura şi o îngrozea, în acelaşi timp.

— Lee, stinge focul, repetă ea.

— Doar după ce mănânci.

El se îndepărtă, iar ea se topi în sinea ei de dorul atingerii lui, deşi ştia că dorinţele care o năpădeau erau periculoase.

— Rişti să fii prins.

— Mă vor găsi oricum, la cât de tare îmi chiorăie stomacul.

Ea se ridică în şezut şi gemu încet când o străfulgeră un junghi la baza craniului.

— E grav? întrebă el.

Ea clătină încet din cap.

— Nu te plângi niciodată, spuse el uluit.

— Îmi amintesc totuşi că am obiectat de câteva ori…

— Când te-am răpit în toiul nopţii, *sí,* dar nu că ai fi flămândă, sau înfrigurată, sau istovită. Eşti o femeie uimitoare, Angela Bainbridge.

Când îl auzi îndepărtându-se, se târî mai în spate până reuşi să se sprijine de un copac. „O femeie uimitoare?” Chiar deloc. Capul îi zvâcnea şi o durea atât de tare, încât îi era foarte greu să izgonească demonii eşecurilor ei din trecut.

Trecuseră cincisprezece ani de atunci, dar vedea clipa aceea limpede, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Şi pe copilul pe care i-l lăsaseră în grijă, pe Damon Montgomery. Cu părul bălai, ca mama lui, şi cu ochii de un albastru pal, ca tatăl lui, care licăriseră de bucurie ori de câte ori se jucaseră împreună.

Era cu patru ani mai mare ca el, îndeajuns de mare încât să ştie să nu se îndepărteze prea tare, dar el căutase ascunzătoarea perfectă. Când renegaţii îi atacaseră, copilul fusese la mila lor.

Angela se cutremură. Oricât de tare ar fi închis ochii, nu putea alunga imaginea aceea. Damon, cel cu pielea albă, prins în braţele de bronz ale unui războinic care se îndepărta în galop.

Şi acum, bărbaţi la fel de perfizi se apropiau de Lee, iar ea se simţea la fel de neputincioasă. Se gândi să stingă focul, dar probabil că bărbatul acela încăpăţânat o să facă altul. Din câte auzise despre el, se aşteptase să se poarte precum bărbatul din luminiş... să fie aspru, nemilos. Şi totuşi, îi contrazisese aşteptările de fiecare dată.

— Sper că îţi place carnea de iepure, îi spuse el, întrerupându-i şirul gândurilor. Genunchii îi trosniră, iar ea şi-l imagină ghemuit în faţa focului, pregătind masa.

— Nu pot să cred că ai timp de gătit.

— Nu va dura mult, iar calului meu nu-i strică să se odihnească puţin. Nu se va mai odihni multă vreme de-acum încolo.

— N-ai luat calul bărbatului?

— Hoţii de cai sunt spânzuraţi.

Angelei i se puse un nod în stomac.

— Ce mai contează, ţinând cont că, probabil, vei fi spânzurat oricum?

— Nu mi ar plăcea să văd un ştreang în jurul gâtului tău drăguţ, dacă cineva ar crede, în mod eronat, că tu l-ai furat.

— Cum poţi să glumeşti cu aşa ceva?

— Ştiu de multă vreme că mă vor spânzura. Nu mă bucur, dar aşa stau lucrurile.

Auzi lemnele pârâind şi simţi o aromă ademenitoare. Lee se aşeză lângă ea, iar ea îşi dădu seama că pierduse timp preţios din pricina ei şi că acum o să fie prins mai repede. La început, oricât de mult i-ar fi displăcut să fie legată, se mulţumise cu gândul că, evident, o considera în stare să evadeze. Reuşise să îl încetinească, dar acum se simţea vinovată. El nu o abandonase, chiar dacă ea voia să se asigure că el o să fie prins.

— Lee, îi spuse încet, îmi pare rău că te-am rugat să mă laşi în urmă. Doar că voiam atât de tare să mă duc acasă.

El îi cuprinse faţa cu mâinile, plin de o tandreţe care aproape o făcu să îi dea din nou lacrimile.

— Ştiu, *querida.* Nu sunt furios pe tine şi îmi pare rău că trebuie să mai trecem pe la mine pe acasă înainte să te duc înapoi în Fortune.

Inima începu să îi bată cu putere.

— Ce tot zici acolo? I-ai spus lui Alejandro că imediat ce nu-i vei mai vedea pe bărbaţii aceia…

— Ştiu ce i-am spus, dar înainte să apună soarele, cu mult timp înainte să campăm, am văzut un alt grup de călăreţi.

Cu speranţa reînnoită, ea îşi îndreptă spatele.

— Ar putea fi bărbaţii angajaţi de tatăl meu.

— Posibil. Sau, dacă tatăl tău l-a contactat într-adevăr pe Montgomery, ar putea fi rangeri. În orice caz, acum ştiu că ne urmăresc mai mulţi oameni şi nu pot să te duc înapoi până ce nu mă asigur că fraţii mei au ajuns acasă teferi şi nevătămaţi.

Ea se sprijini de copac, dându-şi seama ce urma să o întrebe.

— Voi coopera.

— *Gracias.* După ce văd că sunt bine, te voi duce înapoi în Fortune.

Se îndepărtă de ea, iar Angela îl ascultă pregătind masa. O năpădiră gândurile. Ştia că primul grup de călăreţi nu fusese angajat de tatăl ei, altminteri, bărbatul n-ar fi atacat-o. Dar al doilea grup… dacă ar fi fost şanse cât de mici ca bărbaţii aceia să fie mai interesaţi de ea decât de Lee… şi totuşi, îi înţelegea pe deplin nevoia de a afla veşti despre soarta fraţilor lui. Şi ea se gândea constant la familia ei. Probabil că părinţii ei erau deja îngrijoraţi de moarte. Dacă ar fi putut să le dea cumva de ştire că nu păţise nimic rău…

Scoase pachetul de cărţi din buzunar şi căută cartea ei preferată, doiul de inimă roşie. Cu cartea aceea îi câştigase tatăl ei mâna mamei ei. Oare să îndrăznească să o lase în urmă, ca semn, ca să le mai aline inimile tulburate? O strecură sub frunzele căzute iarna trecută şi speră doar că cineva o să o găsească şi o să priceapă mesajul transmis. Tresări speriată când Lee îi aşeză o farfurie în poală.

— Uneori te mişti atât de silenţios.

— Am talente nenumărate. Mănâncă.

Ea căută sfios o bucată de carne. Era mereu timidă când trebuia să mănânce în faţa altora, dar nu o deranjase deloc, încă de la bun început, să mănânce în timp ce Lee o privea. Presupunea că nevoia de a supravieţui prima în faţa jenei de a mânca în public. Îşi vârî bucata de carne

suculentă în gură şi aproape gemu de plăcere când îşi dădu seama că mânca şi altceva în afară de carne uscată.

— De ce-ai devenit infractor?

Îl simţi înlemnind şi şi-l imagină sfredelind-o cu privirea lui întunecată.

— Este mai degrabă o viaţă condusă de răzbunare, nu de infracţiuni.

— Împotriva lui Vernon Shelby?

— *Sí.*

Ea mestecă încet, gândindu-se la ce ştia deja. Îl ucisese pe fiul lui Vernon Shelby. Se semna când jefuia bănci, menţionând mereu că lua doar banii lui Shelby. Dar când era întrebat despre asta, Shelby nu ştia cine era Lee Raven sau de ce îl alesese pe el.

— I-am auzit pe Kit şi pe Spence vorbind o dată…

— Cine e Spence? o întrerupse.

— Fiul unchiului Kit.

— Credeam că fiul lui a murit.

Ea lăsă la o parte farfuria, pierzându-şi brusc pofta de mâncare când îşi aminti că nu reuşise să îl protejeze pe întâiul născut al lui Kit, moştenitorul iniţial al averii familiei din Anglia.

— Spence e fiul lui mai mic.

— S-ar părea că îţi pasă de el.

Să fi fost Lee gelos? Niciun bărbat nu se arătase câtuşi de puţin gelos în ceea ce o privea. Înţelese brusc de ce surorilor ei li se părea palpitant ca mai mulţi domni să-şi dispute atenţia lor.

— Spence e doar un prieten bun.

— Te-a sărutat vreodată?

Ea râse, sfioasă. Chiar *era* gelos.

— Nu. E mult mai tânăr ca mine.

— Ce-are a face vârsta cu asta?

Nu-i venea să creadă că se afla în mijlocul pustietăţii, chinuită de o durere de cap straşnică şi însoţită de un

nelegiuit curios.

— Îţi plac femeile mai în vârstă?

— Îmi plac femeile de orice vârstă. Ţie îţi plac bărbaţii mai în vârstă?

Ea oftă.

— Eu puneam întrebările.

— Ba nu, *eu* întreb. Câţi ani are Spence?

Bărbatul o enerva nespus de tare.

— Optsprezece.

— Tu câţi ani ai?

— Douăzeci şi patru. Câţi ani ai tu? ripostă ea.

— Sunt la fel de în vârstă precum limba mea, şi puţin mai în vârstă ca dinţii.

Ea rămase tăcută, uluită. Chiar trebuia să fie atât de-al naibii de misterios?

— N-ai suficientă încredere în mine ca să-mi spui câţi ani ai?

— Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— A, chiar! Oamenii cei răi vor face tot posibilul să afle cum arăţi. Se luă după sunetul vocii lui şi se aplecă spre el. Nu înţelegi că *tu eşti* omul cel rău?

— Ai uitat de cel care te-a atacat?

— Poate că n-ai observat, dar nu mi-a cerut să te descriu!

Tresări când auzi o farfurie lovindu-se de un copac. Simţi vibraţia paşilor apăsaţi ai lui Lee. Deşi ştia că nu ar fi trebuit, se hotărî să profite de avantajul ei. Se ridică şi îşi puse mâinile în şolduri.

— M-ai răpit. Ai ucis un om. Furi bani de la altul…

El se opri brusc.

— El a furat de la noi!

Sunetul respiraţiei lui apăsate o învălui, şi îşi imagină cum pieptul i se ridica şi cobora, cum ochii i se umpleau de furie.

— Vrei să spui că îţi furi propriii bani?

— Nu. Îl auzi înghiţind în sec. Se simţea încordarea plutind în aer. El ne-a furat pământul. Ne-a luat vitele… ne-a distrus inocenţa.

I se tăiară genunchii când auzi suferinţa din vocea lui, aşa că se sprijini de copac.

— Dacă spui adevărul…

— Crezi c-aş minţi?

Nu ştia multe lucruri despre el, dar ştia că îi spusese mereu adevărul.

— Nu, nu cred că minţi. Dar de ce nu te-ai dus la autorităţi?

— E cuvântul lui împotriva cuvântului nostru. A spus că *noi* am furat vitele, că *noi* am furat pământul. După care i-a linşat pe tatăl meu şi pe fratele meu cel mare, în timp ce şeriful a stat, pur şi simplu, acolo, spunând că s-a înfăptuit dreptate. Mama a încercat să-i oprească, aşa că au ucis-o.

I se făcu greaţă.

— Dar Shelby pretinde că nici măcar *nu a auzit* de Lee Raven, înainte ca tu să începi să acţionezi împotriva lui.

— Un om nu poate descrie pe cineva dacă nu îi recunoaşte numele.

Cu cât afla mai multe despre el, cu atât părea să ştie mai puţine. Ar fi trebuit să îşi dea seama că un nelegiuit nu şi-ar fi folosit numele real.

— Cum te cheamă?

— Ţi-am spus deja prea mult. Termină de mâncat, ca să putem pleca.

Îl auzi acoperind focul cu pământ şi simţi cum căldura emanată până atunci se risipi. Era o proastă pentru că ţinea la el, pentru că îşi dorea să îl cunoască; o să îi provoace doar suferinţă.

Oare l-ar fi trădat – oare ar fi putut să îl trădeze – dacă ar fi aflat lucrurile pe care le apăra cu atâta străşnicie? Sau, aşa cum se temea, afecţiunea ce începuse să încolţească în

ea îi va afecta dorinţa de dreptate?

*

Lee ura tăcerea apăsătoare dintre ei şi trupul crispat al Angelei. Dacă i-ar fi spus cum îl cheamă, i-ar fi dezvăluit nu doar identitatea lui, ci şi trecutul lui – un trecut pe care abia şi-l amintea, dar pe care îşi dorea cu disperare să îl uite.

El şi Angela călăriseră ore întregi, făcând doar câteva pauze scurte. Nu îşi permitea să se odihnească prea mult sau să doarmă. Pierduse mult din distanţa dintre el şi cei care îl urmăreau. Din motive inexplicabile, îl îngrijora mai tare cel de-al doilea grup. Dacă cei care o căutau pe Angela erau rangeri, atunci nu o să se oprească din urmărire, fiind conduşi de loialitate, nu de bani.

Îşi scoase ponchoul din desagă. Angela se foi când i-l trecu peste cap, ca să o protejeze cât de cât de aerul rece al nopţii, îl îngrijora lovitura de la cap. Nu ar fi trebuit să o lase neprotejată şi singură.

— Lasă-te pe mine, ca să stai mai comod, spuse el, apăsând-o pe umăr, până când spatele ei îi atinse pieptul, iar capul îi ajunse în adâncitura umărului. Oricât ar fi fost de periculos, îi plăcea felul în care trupul ei se potrivea cu al lui. Cum îţi simţi capul? o întrebă.

— Mă doare puţin. Râse scurt, un sunet încântător, care îl făcu să spere că poate îl iertase. Am văzut stele verzi când m-am lovit cu capul de pământ. Nu mi s-a mai întâmplat asta de când aveam doisprezece ani.

— E o noapte senină. Mii de stele lucesc pe cer.

Era o noapte perfectă ca să săruţi o femeie, se gândi el, simţindu-se incredibil de tentat să o sărute din nou, să îi simtă buzele moi şi calde lipite de ale lui.

Când fusese mai tânăr şi îşi petrecea zilele muncind din greu, fiind înconjurat de o familie unită şi iubitoare,

îndrăznise să sărute o fată sau două, dispuse la aşa ceva. Dar, ca bărbat, nu cunoscuse niciodată gustul desăvârşit al gurii unei femei... până la Angela. Încă îl bântuia gustul ei dulce, ispititor. Ar fi putut să devină uşor obsedat de ea, obsesie care i-ar fi pus pe amândoi în pericol.

— De ce-ai rămas? îl întrebă încet.

— Ţi-am spus. Mi-am dat seama că nu pot pleca. Din moment ce nu îl cunoşteam pe bărbat, nu puteam să am încredere în el că nu te va răni.

— Şi dacă nu m-ar fi trântit la pământ?

— M-aş fi adâncit în umbre.

Şi nu ar mai fi văzut-o niciodată, dar s-ar fi gândit constant la ea. Ori de câte ori ar fi auzit o privighetoare, sau ar fi văzut vreun răsărit de soare, sau şi-ar fi pus ponchoul pe el. Ori de câte ori ar fi bocit vântul, ar fi foşnit frunzele din copaci sau ar fi călărit singur în şa. Ea ar fi fost acolo, tachinându-l cu visuri pe care nu le putea atinge.

— Nu înţeleg de ce-ai riscat să fii prins, când ţi-am adus numai belele.

— Am prostul obicei de a-mi dori mereu să le protejez pe femei, murmură el. Chiar şi atunci când sunt enervante.

Mai ales când îl intrigau, îl provocau şi îl făceau să îşi dorească să fi fost fermier, învăţător, negustor... sau un om simplu, cu o viaţă simplă, care să îi permită să doarmă noaptea cu o femeie în braţe.

— Deci, presupun că ai avut parte de multe femei în viaţa ta.

El nu îşi dădea seama dacă ea făcuse o afirmaţie sau îi pusese o întrebare, dar era destul de sigur că ei nu îi plăcea gândul că el avusese parte de mai multe femei în viaţa lui. Ceea ce îl făcu să zâmbească.

— Nu prea multe.

— Câte?

El ridică din umeri.

— O sută. Poate două sute.

Îşi dădu seama de ceva. Era prima dată când nu fusese sincer cu ea.

— Ştiai că accentul îţi devine mai puternic atunci când minţi?

— Asta înseamnă că e mereu puternic.

— Nu prea. Uneori parcă lipseşte cu desăvârşire. E unul dintre motivele pentru care am crezut că era fals, în prima dimineaţă petrecută împreună.

— Şi care sunt celelalte motive?

Ea clătină din cap.

— Nu reuşesc să le identific exact.

Iar el spera să nu reuşească niciodată, pentru că acea informaţie putea dezlănţui toate lucrurile pe care încerca să le uite.

— Ai fi putut să mori din pricina mea astăzi, spuse ea încet, lăsându-se pe spate şi înclinându-şi puţin capul într-o parte.

— Dar n-a fost aşa. Sunt un om extrem de precaut.

— M-ai salvat, şi nici măcar nu ştiu cum arăţi.

Ea îşi ridică mâna, iar el o prinse rapid de încheietură.

— Lasă-mă să îţi ating faţa, îl imploră blând.

— Nu.

— Eşti cumva hidos?

Zâmbi când îi auzi vocea aspră. Prefera să o vadă furioasă decât tristă.

— Dacă ştii cum arăt, *querida,* nu te mai pot duce înapoi la tatăl tău.

— N-aş spune nimănui.

— Nici eu n-am crezut că voi ucide cândva un om. N-ai cum să ştii ce vei face, *querida,* până ce nu eşti pus în situaţia respectivă.

— Chiar, *de ce* l-ai ucis pe Floyd Shelby?

Nici măcar pentru ea nu avea să încalce jurământul pe care îl făcuse în noaptea aceea, cu atâta timp în urmă.

— M-a enervat.

— *El* te-a enervat? Asta înseamnă că nu încercai să te răzbuni pe Vernon Shelby. Ce-a făcut fiul lui?

Mintea femeii era ca o capcană de oţel care se agăţa de cele mai nesemnificative lucruri şi le răstălmăcea, până descoperea ce însemnau.

— Mai bine să uităm de noaptea aceea.

— Dar tu nu o uiţi. Ci cauţi să te răzbuni…

— Unele lucruri trebuie ţinute minte, altele, uitate, şi cu asta am încheiat discuţia. Acum culcă-te.

Ca prin minune, ea îl ascultă. El bănuia că încă o mai durea capul şi acceptase cu bucurie oportunitatea de-a scăpa de durere. Bărbia îi căzu în piept, iar el îi aşeză capul într-un unghi mai confortabil.

Într-un moment de nebunie, el se gândise să îi apese palma pe obrazul lui, chiar dacă era adormită şi nu avea să afle niciodată. Dar se temea că dacă ea i-ar atinge vreodată faţa, mângâierea ei i ar pătrunde până în inimă.

Capitolul 8

Cu Grayson Rhodes lângă el, Christian Montgomery privea neputincios de sub crengile unui stejar vechi. Acolo, Jessye Bainbridge ţinea în mâini bucata de material verde care făcuse cândva parte din rochia fiicei ei. Lacrimile unei femei îl puteau îngenunchea, dar îl durea în mod special să o vadă plângând pe această femeie.

În afară de soţia lui, Jessye era cea mai curajoasă femeie pe care o cunoştea. Nu îl surprinsese să o vadă lângă Harry şi Gray, când se întâlnise cu ei. Din fericire, se afla la sediul rangerilor din Austin când primise telegrama care îl avertizase că Angela fusese răpită. Întrucât se afla acolo, putuse să înceapă căutarea în cel mai scurt timp.

Harry îşi ţinea soţia în braţe, iar Kit îşi dădu seama că

bărbatul se străduia să nu-l apuce şi pe el disperarea. Dovezile – pământul scurmat, o piatră cu pete de sânge pe ea, bucata de material – sugerau că în luminiş avusese loc o luptă.

— Vreau să-l găsim, Kit, vreau să-l găsim şi, pentru numele lui Dumnezeu, vreau să-l ucid chiar eu, spuse Harry.

Kit îi aruncă rapid o privire fiului său, care stătea ghemuit în mijlocul luminişului, gânditor şi foarte încruntat. Un gânditor. Spence avea să fie un conte grozav pentru Ravenleigh, moşia familiei din Anglia. Patru oameni de-ai lui mergeau aplecaţi, căutând dovezi. Trimisese alţi doi rangeri, pe Sean Cartwright şi pe Adam Smith, călare, să inspecteze zona.

— I-am adus pe cei mai buni oameni ai mei, Harry.

Jessye îl privi cu ochii ei ca două iazuri cu apă verde cristalină.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici?

Cerule mare, trebuia să-şi fi dat seama că ea nu avea să fie mulţumită până ce nu ştia totul. Kit îşi trecu degetele prin păr. Trebuia neapărat să se tundă, dar de când primise vestea că Angela fusese răpită, se gândise doar la cum să o găsească.

— Sincer să fiu, nu ştiu ce să cred, dar am impresia că Raven n-a rănit-o pe Angela.

— De ce? întrebă Jessye, iar uşurarea din vocea ei se înfipse ca un cuţit ascuţit în inima lui Kit, în timp ce acesta strângea mai tare bucata de material.

Nu îi plăcea să le dea speranţe false, dar îşi dorea să le mai atenueze din îngrijorare. Se ruga doar să nu fi fost în zadar.

— Dacă voia să o atace pe Angela, de ce să fi aşteptat aproape o săptămână? N-are sens.

— Dar faptul că a răpit-o pe fiica noastră are sens? întrebă Harry.

Kit clătină din cap.

— Nu, nu are. Mai ales că nu a cerut răscumpărare.

— Poate pentru că n-a avut timp, sugeră Gray. În definitiv, am stabilit că în faţa noastră se mai află un grup de vânători de recompense, care este pe urmele lui.

— De aceea e şi mai puţin probabil să o fi atacat, când bărbaţii aceia erau atât de aproape de ei.

Jessye strânse atât de tare bucata de material verde în mâini, încât încheieturile degetelor i se albiră.

— De ce i-a sfâşiat o parte din corsaj?

— Nu cred că a făcut-o el, spuse Spence.

Jessye se uită la el cu afecţiune, aşa cum îşi privea propriii copii.

— Două butoniere, Spence, îmi spun că bucata asta de material provine din corsajul rochiei ei preferate. Nu şi-ar sfâşia-o niciodată.

— Nici n-am sugerat aşa ceva. Spun doar că nu a făcut-o Raven. Îşi mută greutatea şi arătă spre pământ. Cred că aceste caneluri au fost făcute de pintenii cuiva care s-a rostogolit de câteva ori.

Kit, Harry şi Gray se uitară rapid unul la celălalt.

— Spence, nu cred că vrem să urmărim această posibilitate, spuse Kit încet.

Nu voia ca Jessye să audă detalii speculative despre atacul asupra fiicei ei.

Spence îl privi cu ochi de un albastru la fel de deschis ca ai săi.

— Ştiu încotro crezi că bat, dar când un bărbat pleacă de la o femeie cu care s-a culcat, de obicei nu se rostogoleşte de câteva ori. Cred că ea şi Raven s-au oprit aici. Poate că el s-a dus să caute mâncare; nu ştiu sigur. Dar bănuiesc că era singură, atunci când un alt bărbat a atacat-o. Apoi Raven l-a atacat pe bărbatul cu pricina, l-a îmbrâncit de pe ea, iar acesta s-a rostogolit de mai multe ori, crestând pământul cu rozetele.

— Posibil, recunoscu Kit. Vom întreba când îi găsim. Şi fii sigur că îi vom găsi.

O mişcare îi captă atenţia şi-i văzu pe Cartwright şi pe Adams intrând călare în luminiş, şi apoi descălecând.

— Ce-aţi descoperit?

Cartwright se apropie de el.

— Am găsit focul pe care l-am văzut cu două nopţi în urmă. Credem că a fost al lui Raven. Am găsit asta.

Kit luă cartea acoperită de pământ pe care i-o întinse Cartwright.

— Dumnezeule, spuse Harry şi străbătu luminişul şchiopătând, lăsându-şi greutatea pe baston. Smulse cartea din mâna lui Kit şi îşi trecu degetul peste ea. E a Angelei. Se uită la Cartwright şi adăugă: Le-ai găsit şi pe celelalte?

— Nu, domnule. Aproape că am trecut-o cu vederea şi pe asta. Era acoperită cu frunze uscate, zise Cartwright.

Jessye luă cartea de la Harry şi murmură gânditoare:

— Doiul de inimă roşie.

— Înseamnă ceva? întrebă Kit.

— Cu cartea asta am câştigat dragostea lui Jessye.

— Te iubeam deja pe atunci, Harry. Ai câştigat doar dreptul de-a mă lua de soţie. Îl privi tulburată pe Harry. Doar nu crezi că încearcă să ne spună că îl iubeşte, nu?

— Cerule mare, nicidecum! E un nelegiuit, Jessye…

— Şi tu erai un crai. Asta nu m-a împiedicat să te iubesc.

— Un crai nu este acelaşi lucru cu un nelegiuit. Probabil că i-a căzut întâmplător din buzunar, zise Harry.

— Harry, din clipa în care i-ai dat pachetul acela de cărţi însemnate, a insistat să poarte o rochie cu buzunar, ca să îl care după ea. Dacă îi cumpăram o rochie fără buzunar, îi cosea ea unul. Angela a lăsat intenţionat această carte în urmă, sperând să o găsească cineva şi să ştie ce înseamnă. Pun pariu pe viaţa mea.

— În regulă, să presupunem că Angela nu a pierdut

cartea, ci a lăsat-o intenţionat, spuse Kit. Cred că putem presupune fără probleme că nu îl iubeşte pe *desperado.* Deci, ce mesaj încearcă să ne transmită?

— Este evident că are o însemnătate sentimentală pentru familia voastră. Poate că voia, pur şi simplu, să vă asigure că nu a păţit nimic, spuse Grayson.

— „Nu vă faceţi griji! Hoinăresc prin ţară alături de un criminal”? întrebă Harry tăios.

Kit îşi ridică mâinile, împăciuitor.

— În regulă, nu trebuie să ne răstim unii la ceilalţi. Se uită la fiul lui, care se pricepea să facă deducţii. Tu ce zici de toate astea?

— Sunt de acord cu Gray.

Dacă Spence ar fi fost cu zece ani mai mic, Kit i-ar fi ciufulit părul ăla bălai pentru privirea aceea care îl implora să îl întrebe de ce credea asta.

— Pentru că?

— De ce nu au făcut tabăra aici? spuse Spence, după care se întoarse spre Jessye. Tot ce-am descoperit se potriveşte teoriei mele. S-au oprit aici. Poate că au vrut să şi rămână, dar apoi cineva a atacat-o pe Angela. Aşa că au mers mai departe şi au făcut popas altundeva. Iar ea a lăsat cartea, ca să vă dea de ştire că e bine.

— Şi ce facem acum? întrebă Jessye.

— Propun să ne vedem de drum. Raven va evita zonele populate, dar asta nu înseamnă că şi noi trebuie să facem la fel. Unul dintre oamenii mei se poate duce în cel mai apropiat oraş, să trimită o telegramă fiicelor voastre, şi una lui Ashton, ca să le mai potolească grijile. Ştia că soţia lui o să fie nerăbdătoare să primească veşti despre căutarea lor.

Jessye îl îmbrăţişă şi suspină încet.

— Of, Kit, în toţi aceşti ani am crezut că ştiu prin ce treceţi, tu şi Ashton. De fapt, nu aveam nici cea mai vagă idee.

El o strânse tare în braţe.

— O vom găsi, Jessye. De data aceasta nu voi mai da greş.

Ea îşi ridică privirea spre el.

— N-ai dat greş nici data trecută.

El se desprinse din îmbrăţişare, înţelegând că nu avea nevoie de o dispută în momentul acela, ci de încurajări.

— Pregătiţi-vă de plecare.

Se duse spre calul lui Harry şi îşi aşteptă prietenul. Ştia că mândria lui avea de suferit de fiecare dată când îl ajuta să încalece. Auzi paşii nesiguri ai lui Harry şi ritmul instabil al bastonului. Apoi tăcere.

— Măcar putem spera că Angela e în viaţă şi că nu se poartă chiar aşa de rău cu ea. Presupun că există o oarecare mângâiere în faptul că nu ştim totul.

Kit se întoarse spre vechiul lui prieten.

— Ba nu, Harry. Nu e nicio mângâiere în a nu şti. Au trecut cincisprezece ani de când întâiul meu născut a dispărut, şi nu trece nicio nenorocită de zi în care să nu mă trezesc întrebându-mă dacă lucrurile găsite erau dovada că a fost ucis sau nu. Oricât de dureros ar fi să ai o certitudine, e totuşi mai bine să ştii.

Capitolul 9

Angela îşi trecu limba umflată peste buzele crăpate. Soarele nemilos dogorea aprig. Era recunoscătoare pentru umbra pe care i-o oferea pălăria lui Lee. Galopau doar rareori acum, înaintând cu greu pe un teren neprimitor. Nu mai ştia de câte zile şi nopţi erau împreună. Se concentrase doar să rămână în şa, când, de fapt, îşi dorea cu disperare să se întindă pe jos şi să doarmă până la bătrâneţe.

El îi îndesă plosca în mâini.

— Bea. O singură înghiţitură. Ţine apa în gură înainte să înghiţi, îi porunci el cu o voce care aducea a nisip frecându-se de pietre.

Ea primi bucuroasă picăturile care îi acoperiră limba, ştiind că nu-şi permitea luxul de a-şi umezi şi buzele. Îi înapoie plosca şi îl auzi punând-o deoparte. Apoi înghiţi picăturile de apă.

— Nu te-am auzit bând din ea.

— Nu mi-e sete, spuse el răguşit.

— Lee, trebuie să bei apă.

— Nu e greu să te lipseşti de ea, când eşti obişnuit, spuse el.

— Îmi pare foarte rău.

El îi atinse obrazul cu mâna, blând.

— Ţi-am mai spus că nu ai pentru ce să îţi pară rău. Eşti curajoasă, *querida.* Mă faci să îmi doresc…

— Să îţi doreşti ce?

— Lucruri care nu se pot întâmpla. Dacă nu îi văd pe călăreţi azi, mâine vom pleca acasă şi spre apă proaspătă.

„Acasă.” Casa lui, nu a ei, deşi acum nu se mai temea deloc. Ştia cu aceeaşi siguranţă cu care îşi dădea seama când asfinţea soarele că avea să o ducă înapoi la familia ei.

Nu era un bărbat blând, şi totuşi îi oferea momente de tandreţe. Simţea că noaptea aceea în care privise cum familia îi era ucisă îl modelase mai mult ca toţi anii de dinainte. Oare cum ar fi fost viaţa lui acum, dacă nimeni nu i-ar fi ucis pe cei dragi ai lui? Avea o mie de întrebări pe care voia să i le pună, şi gâtlejul o durea cu fiecare cuvânt rostit. O să vină curând şi clipa în care o să găsească răspunsurile pe care le căuta.

*

Un fulger brăzdă cerul în miez de noapte. Lee schiţă un zâmbet şi, astfel, o parte din încordarea care se

acumulase de zile întregi dispăru. Se auzi tunetul.

— Avem noroc, *querida.* O furtună.

— Simt miros de ploaie.

— Va începe curând.

Îşi îndemnă calul să meargă la galop. Cu puţin noroc, o să străbată o distanţă semnificativă înainte să cadă primul strop de ploaie, iar picăturile de după aceea o să îi şteargă urmele.

Întrucât se obişnuise să fie cu Angela, îi era greu să îşi imagineze cum ar fi să călărească singur. Ştia că o să vină din nou momentul acela, dar nu-l aştepta cu bucurie. Se gândi la bărbaţii care trecuseră prin viaţa ei. Chiar dacă spunea că nu o aştepta nimeni acasă, cu siguranţă că mulţi îi făcuseră curte.

Un strop de ploaie îl împroşcă pe coapsă. Un altul pe mână. Un fulger brăzdă cerul prin norii întunecaţi, tunetul bubui şi o ploaie torenţială se revărsă peste ei. Lee încetini calul la pas, îşi dădu jos pălăria de pe cap, după care i-o înlătură şi pe a ei.

— Bucură-te de ploaie, *querida.*

Ea îşi lăsă capul pe spate, cuibărindu-l în adâncitura umărului lui, de parcă locul ar fi fost creat special pentru ea. De fiecare dată când o privea, lucru pe care îl făcea tot mai des, rămânea uimit când îşi dădea seama că fiecare aspect al ei îl completa. Unde ea era moale, el era tare. Unde ea avea curbe, el era plat.

Preţ de o bătaie a inimii doar, o fâşie de lumină îi ilumină trăsăturile, iar el le memoră pe toate. Ploaia care îi cădea pe faţă, buzele uşor desfăcute, limba care îi ieşea din gură ca să prindă apa, picăturile care i se agăţau în gene ca nişte perle micuţe.

Pistruii de pe nas îl înduioşau, căci o făceau să pară mai tânără, inocentă. Dar nu era o copilă. Era o femeie care se luptase cu el, îl ademenise şi îl împuşcase. Dormise în braţele lui, îi atinsese singurătatea din inimă cu cuvinte

blânde şi îl impresionase cu curajul ei.

Se crezuse incredibil de puternic toată viaţa lui, iar acum descoperea că era smerit de slab. În ceea ce o privea, se părea că îi lipsea cu desăvârşire voinţa, puterea de a se opune ispitei seducătoare pe care ea o exercita asupra lui.

Îşi trecu degetul mare peste obrazul ei răcorit de ploaie, adunând rouă fină de umezeală rămasă. Căldura respiraţiei ei îi încălzea mâna. Ca un om disperat, îşi coborî încet gura spre a ei, nu cu pasiunea aprinsă care îl devorase înainte – fără a-i sătura în vreun fel dorinţele –, ci cu răbdarea născută din nevoia de a avea parte de un moment în viaţa lui în care timpul să se oprească în loc.

Ploaia se mai domolise, îndeajuns încât ropotul blând amestecat cu vâjâitul slab al vântului să devină o melodie. Buzele ei se supuseră buzelor lui. Cu un braţ, o trase mai aproape de el şi îi puse cealaltă palmă pe obraz, continuând să îi mângâie cu degetul mare pielea moale şi catifelată. Spre deosebire de data trecută, când o pătrunsese brusc cu limba, de data aceasta intră uşor, desfătându-se cu fiecare etapă a călătoriei, cu diversele texturi, cu cotloanele fierbinţi care contrastau cu obrazul ei rece. Nu ştia dacă oftatul pe care îl auzise îi aparţinea ei sau vântului, dar îşi adânci sărutul, iar ea îi răspunse cu un geamăt care îl străpunse din cap până în picioare.

Ceea ce începuse ca o scânteie se transformă brusc într-un infern. O apăsă mai tare de pieptul lui, hainele lor ude leoarcă absorbind căldura trupurilor lor, până i se păru că erau goi-puşcă. Îi simţi sfârcul întărindu-se şi împingându-se în materialul rochiei ei, aplatizat de pieptul lui.

Îşi coborî mâna şi îi cuprinse sânul ferm, frământându-l, remodelându-l, dar niciuna din gesturile lui nu îi modificară perfecţiunea. Un mormăit gutural îi răsună din gâtlej şi începu să respire repede şi sacadat. Îşi dezlipi gura

de-a ei, o aplecă uşor, îi acoperi mugurele dulce cu buzele şi supse încet prin material. Ea aproape că îi căzu din poală, scâncind, înfigându-şi degetele în umărul lui. El îşi ridică privirea şi, la lumina fulgerelor, văzu o femeie căzută pradă vrăjii, şi dorinţa încinsă îl străfulgeră cu o forţă care îi făcu inima să bată nebuneşte.

Cerule mare, o dorea, aşa cum nu mai dorise ceva vreodată.

Un tunet bubui deasupra lor, precum riposta unei carabine, şi îl aduse din nou în simţiri. Oricât de mult ar fi dorit-o, nu o putea avea. Nu în seara aceea, niciodată. Căci ce femeie şi-ar fi dorit să trăiască lângă un bărbat care îşi săpase propriul mormânt şi ale cărui zile erau numărate?

Respiră prelung, cutremurându-se, şi o sprijini încet din nou pe umărul lui, unde era în siguranţă.

— Lee? spuse ea cu voce tremurândă, în timp ce trupul îi fremăta.

— Şşşt, şopti el, sprijinindu-şi obrazul de creştetul capului ei. N-ar fi trebuit să fac ce-am făcut.

Ea îi răspunse doar prin tăcere şi îl apucă de cămaşă, în timp ce îşi pleca fruntea.

El dădu pinteni calului, care înaintă spre Mexic, spre casă, temându-se că poate aşteptase prea mult ca să o înapoieze familiei ei, neştiind prea sigur în ce moment va găsi puterea sau voinţa de a o scoate din viaţa lui.

*

Angela se simţea de parcă tot corpul istovit îi era acoperit de vânătăi dureroase. Nici nu mai ţinea socoteala zilelor în care o dogorise căldura. Sudoarea se uscase straturi-straturi. Nu se simţise niciodată atât de nefericită, fizic sau mental.

O bântuia amintirea sărutului lui Lee din timpul ploii, senzaţiile pe care el le stârnise şi care continuau să fiarbă

în ea. Îşi dorise atunci ca gura lui să o acopere pe a ei, şi îşi dorea la fel şi acum. Totuşi, ştia că dorinţele acestea reprezentau un pericol pentru ei şi că trebuiau alungate, abandonate, uitate.

Auzi zgomot de copite în depărtare. Simţi un miros plăcut, care îi lăsă gura apă şi îi puse un nod în stomac.

Încordarea din trupul lui Lee păru să dispară.

— Suntem aproape de casă, *querida,* spuse el încet. E târziu, aproape toată lumea se va fi culcat, şi nu vreau să-i deranjez, aşa că trebuie să fim foarte tăcuţi.

Aproape că o podidiră lacrimile la gândul că avea să doarmă într-un pat.

— Pot să fiu tăcută ca un şoricel.

Lee îşi opri calul. Angela auzi zgomot de paşi pe podea de scânduri. O verandă.

— Stai de pază, Alejandro? întrebă el.

— Parcă plănuiai să o duci mai întâi pe femeie acasă, spuse Alejandro, cu o neplăcere evidentă în voce.

— Am dat de belea şi am vrut să mă asigur că sunteţi în regulă.

Lee descălecă, după care o ajută şi pe ea să coboare de pe cal.

— Ce fel de belea? întrebă Alejandro.

Lee îşi puse mâna pe spatele ei şi o îndrumă să meargă înainte.

— Erau mai multe grupuri… urcă, *querida…* de călăreţi… urcă. M-am temut că aţi intrat într-o ambuscadă.

— N-am văzut pe nimeni.

— E bine. Atunci, probabil că toţi ne urmăreau pe noi. Îngrijeşte-te de calul meu, cât îi arăt eu Angelei unde să doarmă. Ţinându-şi în continuare mâna pe spatele ei, o îmboldi uşor. Haide, *querida,* bine ai venit în locuinţa noastră umilă.

Balamalele gemură când el deschise uşa. Angela pipăi rapid cu mâna şi simţi lemn. Se aşteptase la chirpici. La

intrare, un covoraş îi amortiza zgomotul paşilor.

Îl auzi pe Lee apucând o lampă în timp ce o conducea de-a lungul unei încăperi mari. Simţi lemn la picioare, apoi un alt covoraş. Lemn din nou. Ecoul paşilor ei se schimbă, indicând faptul că pereţii erau mai apropiaţi. Un coridor. Sforăit.

— Eduardo sforăie, şopti Lee.

— Eduardo? Deci mai avea un frate.

— *Sí.* Îl vei cunoaşte mâine.

O conduse într-o cameră.

— Poţi dormi aici.

Ea îşi trecu degetele peste tăblia sculptată a unui pat. Se lăsă pe saltea. Raiul pe Pământ. Îşi trecu mâna peste cuvertură, observând cusăturile, modelul, bucăţi de materiale diferite unite pentru a crea un întreg. Se lăsă pradă ispitei şi se întinse pe-o parte, făcându-se ghem. Mirosul lui Lee se ridică de pe pernă, învăluind-o. Îşi simţi pleoapele grele şi mintea amorţită. În timp ce somnul punea stăpânire pe ea, îşi dădu vag seama că Lee mai dormise cândva acolo.

Lee merse până la ultima boxă din grajd, unde îl găsi pe Alejandro ţesălându-i calul de parcă ar fi fost posedat. Se sprijini de bârnă şi îşi încrucişă braţele la piept.

— O să-l jupoi.

Alejandro se încruntă la el preţ de o secundă, după care se concentră din nou asupra animalului.

— Nu pot să cred că ai adus-o pe femeie aici.

— O cheamă Angela.

— Şi din pricina ei te vor spânzura. Cât crezi că îi va lua până îşi va da seama cine eşti?

— E oarbă.

— Şi tu la fel.

Replica lui Alejandro îi răni mândria. Mereu îşi pusese familia pe primul loc. Poate că Alejandro avea dreptate, şi de data asta nu o făcuse.

— Ştiu că nu o pot avea.

— Dar o vrei oricum.

Lee îşi încleştă dinţii, refuzând să accepte comentariul fratelui lui şi întrebându-se dacă era evident că o dorea pe Angela sau dacă Alejandro îşi dădea, pur şi simplu, cu presupusul.

Alejandro se opri din ţesălat calul şi îl privi în ochi.

— Ramon a ştiut că nu putea fi cu Christine Shelby, dar n-a avut puterea să renunţe la ea, şi uite ce preţ am plătit pentru dragostea lui.

— Nu! Lee intră în boxă. Refuza să accepte că fratele lui mai mare şi femeia pe care acesta o iubise erau responsabili pentru tragedia care se abătuse asupra familiei lor. Shelby fusese mânat de ură şi de lăcomie. Nu poţi da vina pe Ramon…

— Ştiu doar că Shelby a lansat ameninţări deşarte până ce i-a găsit pe Ramon şi pe Christine lângă râu. De ce crezi că l-a spânzurat pe Ramon, şi nu pe tine sau pe mine?

Lee oftă istovit şi îşi trecu degetele prin păr. Uneori era imposibil să porţi o conversaţie cu Alejandro.

— Când ai dormit ultima dată? îl întrebă Alejandro încet.

Lee se forţă să zâmbească ironic, în colţul gurii.

— Am dormit când şi cum.

Alejandro clătină din cap.

— N-ai vrut să adormi ca să nu te audă ţipând.

Lee nu ştia niciodată dacă erau ţipetele unui copil înspăimântat sau ale unui bărbat îngrozit.

— A atacat-o un bărbat.

Aşa cum se aşteptase, orice urmă de mânie dispăru de pe chipul lui Alejandro.

— Ce?

— Un bărbat s-a despărţit de haita de lupi care ne urmărea. Deoarece Angela credea că sunt trimişi de tatăl ei, am lăsat-o să îl aştepte, dar era unul dintre oamenii lui

Shelby. L-am făcut praf înainte să apuce să o rănească prea tare.

— Ar fi trebuit să îl ucizi.

— Am deja moartea unui om pe conştiinţă, Alejandro. Îmi ajunge.

— Atunci n-ai avut de ales.

Lee încuviinţă din cap, nevrând să îşi amintească grozăviile trăite în noaptea aceea, care era mereu prezentă în mintea lui, ascunsă în umbrele amintirilor lui, aşteptând să o scoată la lumină cineva. Alejandro se pricepea la asta, era hotărât să îi aducă aminte că nu avusese de ales… dar o parte din el se întreba, se întreba mereu.

— Încearcă să dormi puţin, îi porunci Alejandro, după care se întoarse din nou spre cal, periindu-l ceva mai blând.

— După ce ne vom odihni, o duc acasă.

— Aşa să fad, frate. Prezenţa ei aici este o ameninţare pentru noi.

*

Copil fiind, Lee învăţase cât de important era să se furişeze spre prada lui. Nu îşi amintea cine îl învăţase sau de ce decisese că însăşi existenţa lui depindea de tăcere, dar era o abilitate pe care o punea în practică ori de câte ori voia… ca de exemplu, acum.

Precum fumul purtat de un vânt ce freamătă uşor, se furişă în camera surorii lui şi se lăsă uşor pe saltea.

Cu o atingere uşoară, ca un fluture aşezându-se pe o petală de floare, dădu la o parte şuviţele de păr negru de pe faţa încântătoare a Juanitei. Ea deschise ochii încet.

— Sunt eu, Lee, şopti el precaut, nevrând să o alarmeze.

Se speria atât de uşor.

Ea se ridică în şezut şi se aruncă de gâtul lui.

— Eşti acasă!

Îşi dorea cu disperare să o îmbrăţişeze la rândul lui, aşa cum făcuse pe când erau copii, dar înţelegea mult prea bine de ce ea nu voia să fie ţinută în braţe, aşa că îşi ţinu braţele pe lângă corp, inofensiv. Şi-ar fi dat şi viaţa ca să îi înapoieze inocenţa pe care o pierduse în acea noapte fatidică.

Ea se lăsă puţin pe spate.

— Vrei să-ţi pregătesc ceva de mâncare?

— Nu. Sunt obosit, dar voiam să te văd înainte să mă culc.

— Mi-am făcut griji când Alejandro s-a întors fără tine. Zicea că trebuie să duci o femeie acasă… nu prea avea sens ce spunea.

Îşi imagina că Alejandro fusese vag, încercând să nu o îngrijoreze. Toţi se străduiau să o protejeze, iar acum se întreba dacă solicitudinea lor nu îi provoca cumva mai mult rău decât bine.

— O cheamă Angela. E aici.

— Ai adus-o aici?

— *Sí.* Curând o voi duce acasă, dar mai întâi am vrut să mă asigur că toată lumea a ajuns acasă în siguranţă. Îţi va plăcea de ea. E foarte puternică.

— E o femeie mare?

Lee zâmbi indulgent şi îşi puse mâna pe piept.

— E foarte puternică aici.

— Voi avea grijă să se simtă bine primită.

— Ştiu. Şi poate că Angela o va putea învăţa pe Juanita să nu se mai teamă. Se uită spre patul îngust de lângă perete, sub fereastră, în care dormea un băieţel. Ce mai face Miguel?

— I-a fost dor de tine. A întrebat de tine în fiecare zi.

— Mâine îmi voi petrece timp cu el. Acum, înapoi la culcare.

Ea se întinse la loc pe saltea.

— Vrei să veghezi puţin asupra mea?

— Întotdeauna.

Era o promisiune mincinoasă, pentru că ştia că o să vină vremea când o să plătească pentru păcatele lui, iar dezvăluirea aceasta va impune un sacrificiu. Chiar dacă simţea deseori că făcuse acest sacrificiu, cu cinci ani în urmă. Încă respira, încă exista, dar nu trăia… nu visa… nu îndrăznea să spere că ar putea avea vreodată toate lucrurile după care tânjise cândva.

O privi închizând ochii şi aşteptă până ce ea începu să respire uşor. După care se aplecă şi o sărută pe frunte înainte să iasă în linişte din odaie.

Pe coridor, se gândi să doarmă în patul lui Alejandro. Fratele lui războinic probabil c-o să stea de pază toată noaptea lângă casă, dar Lee nu voia să fie singur, şi, oricum, se îndoia că va putea să doarmă. În rarele momente când adormea, somnul îi era prea tulburat ca să fie odihnitor, iar Alejandro avea dreptate. Cu Angela lângă el, va rezista tentaţiei de a cădea în mrejele profunde ale visului, acolo unde vegheau coşmarurile lui.

Străbătu silenţios coridorul. Construise casa împreună cu fraţii lui. Nu era elegantă, dar era confortabilă. Nu putea înlocui *hacienda* pe care o împărţiseră cu părinţii lor în sudul Texasului, dar, într-o zi, avea să le ofere o casă la fel de grandioasă ca aceea pe care o avuseseră cândva. Ajunse în dormitorul lui şi rămase în pragul uşii, fermecat de o privelişte pe care nu crezuse că o va vedea vreodată.

Lampa pe care o lăsase mai devreme pe masă, lângă patul lui, ardea acum mocnit. Dincolo de fereastră se lăsase întunericul nopţii, iar în patul lui îl ademenea, fără să ştie, o femeie. Părul îi era răsfirat pe perna lui, ca un evantai. Stătea ghemuită pe o parte, cu o mână sub obraz. Simţi o strângere în piept. Năvălise atât de repede în viaţa lui şi, cu toate acestea, o să îi fie foarte greu să o trimită acasă. Dar ştia că trebuia să o facă. Reuşise să scape de grupul acesta de călăi… dar cum rămânea cu următorul?

Îşi lăsase cizmele la uşa din faţă a casei. Străbătu desculţ podeaua cunoscută şi se aşeză pe salteaua pe care dormea o femeie incredibil de curajoasă. Îşi imagină ce bărbat o să se căsătorească cu ea, un bărbat care nu vărsase sânge, care nu încălcase legile lui Dumnezeu şi ale oamenilor.

Ştia că ar fi trebuit să îşi facă un culcuş pe podea sau să se retragă în patul lui Alejandro. Se întinse însă lângă ea, ascultându-i respiraţia domoală, egală. Ea nu se mişcă, aşa că el îşi puse braţul pe după mijlocul ei şi îşi sprijini obrazul pe creştetul capului ei. Când făcuse el ceea ce trebuia să facă – atunci când venea vorba de ea?

*

Angela se trezi, cu ochii împăienjeniţi, cu gâtul ţeapăn, simţind apăsarea braţului lui Lee pe coaste şi a piciorului lui, pe coapse. Când dormiseră pe jos, se cuibărise în el ca să scape de răcoarea nopţii, dar poziţia aceasta i se părea mult mai scandaloasă, mai ales că era sigură că se aflau în patul lui, aşternuturile formând un cocon de intimitate. Îi simţi respiraţia caldă în ceafă, provocându-i fiori fierbinţi pe şira spinării.

Auzi respiraţia unei alte persoane, rapidă, uşoară, aproape de ei. Incredibil de aproape.

— Lee, eşti treaz? şopti apăsat un copil.

Lee se mişcă lângă ea.

— Mă vezi treaz, Miguel? mormăi el.

— Nu, dar aud că eşti treaz. *La señorita es muy bonita*[10].

— *Şi,* răspunse Lee. Dar trebuie să faci linişte, ca să n-o trezeşti.

— E deja trează, îl informă Angela.

Lee mârâi.

---

10 „Domnişoara e foarte frumoasă”, în lb. spaniolă, în original.(n.red.)

— Îmi pare rău, *querida,* voiam să te las să dormi până târziu, deoarece cred că soarele nu a răsărit de prea multă vreme. Căscă. Fă cunoştinţă cu fratele meu, Miguel.

S-ar fi ridicat în şezut, dar Lee încă o ţinea ţintuită locului. Chiar dacă Miguel era doar un copil, îşi simţi obrajii luându-i foc la gândul că puştiul o vedea într-o postură atât de compromiţătoare. Înghiţi în sec şi spuse pe un ton calm, de parcă nu ar fi fost ceva ruşinos să fie prinsă în pat cu un bărbat cu care nu era căsătorită.

— Bună.

— *Buenos diás, señorita.*

— Trebuie să vorbeşti în engleză, Miguel, îl mustră Lee cu blândeţe.

— De ce?

— Pentru că ea nu ştie atât de multă spaniolă ca tine.

— De ce?

— Mama şi tatăl ei nu sunt mexicani.

— A!

Îl auzi pe Lee oftând uşurat şi se hotărî să pună şi ea o întrebare:

— Câţi ani ai?

Tăcere. Se gândi că poate copilul nu înţelegea aşa bine limba engleză.

— Miguel, nu îţi poate vedea degetele, spuse Lee încet. Trebuie să vorbeşti tot timpul cu ea.

— De ce nu îmi poate vedea degetele? întrebă Miguel.

— E oarbă.

— Şi prezentă, îi aminti Angela, deci nu trebuie să vorbeşti în locul ei de parcă ea nu ar putea să se exprime.

Lee chicoti.

— Se supără uşor. Îl simţi pe Lee mişcându-se, ca şi când s-ar fi întins peste ea şi i-ar fi ciufulit cuiva părul. Dar nu pe tine, ci pe mine. Spune-i câţi ani ai.

— În curând voi avea patru ani.

O spusese într-un fel care lăsa să se înţeleagă că

vârsta lui era mai importantă decât trei ani, de parcă acei trei ani nici n-ar fi meritat menţionaţi.

— Acum du-te şi spune-i Juanitei că mi-e foame, zise Lee.

Copilul ieşi din cameră cu paşi apăsaţi, desculţ.

— E foarte dulce, spuse Angela gânditoare.

— E un băiat bun.

— Şi tu l-ai crescut, spuse ea.

— L-am crescut toţi, împreună.

Angela ştia femei care avuseseră copii târziu, dar între cel mic şi fraţii lui era, în mod evident, o diferenţă mare.

Lee se rostogoli de pe saltea.

— Îţi voi aduce micul dejun, după care poţi face baie, aşa cum ţi-am promis.

Imediat ce îl auzi ieşind din cameră, Angela dădu la o parte cuverturile şi coborî din pat. Simţea căldura soarelui pe faţă. Cu grijă, străbătu încăperea până la fereastră. Atinse cu degetele suprafaţa netedă de sticlă, iar cu degetele de la picioare se lovi de o cutie de lemn.

Îngenunche şi îşi trecu mâna peste marginile neregulate ale conţinutului. Cărţi. Cărţi mici. Ridică una dintre ele şi îi răsfoi paginile uzate. Ţinând cont de mărimea lor, bănui că descoperise colecţia lui de romane ieftine. Pipăi marginea cutiei şi găsi încă o cutie lângă ea. Cărţile din aceasta erau mai mari, cu coperte de piele. Iar lângă ea găsi o altă cutie cu cărţi. De ce nu le punea pe rafturi?

Făcu înconjurul încăperii, cu grijă. Un scrin cu patru sertare. Era îndeajuns de curioasă ca să le deschidă, şi descoperi că doar două dintre ele conţineau haine; celelalte erau goale. Nu se afla nimic deasupra. Pereţii erau goi. Găsi o masă lângă pat, iar pe ea doar o lampă solitară.

Îşi aminti de covoraşul care îi amortizase zgomotul paşilor noaptea trecută şi de miresmele care o întâmpinaseră când intrase prima dată pe uşă şi se aşezase

în pat. Casa îţi dădea senzaţia, fără îndoială, de cămin, dar nu şi încăperea aceasta. Era la fel de singuratică precum bărbatul care dormea acolo, un adăpost temporar care nu dădea semne de permanenţă, deoarece Lee Raven ştia că zilele îi erau numărate.

Ascultă cu atenţie, sperând să audă zgomotul roţilor de căruţe sau de cărucioare trecând prin faţa casei, râsetele oamenilor, zarvă. Auzi doar vâjâitul vântului şi tăcerea neîndoielnică a izolării.

Capitolul 10

Într-o duminică după-amiază, la scurt timp după ce împlinise nouăsprezece ani, Angela era în salonul principal, aşteptându-şi primul peţitor, un prieten din alt oraş al unuia dintre bărbaţii care îi făceau curte surorii ei mai mici, Heather. Emoţionată, neliniştită, temătoare că avea să o considere nepotrivită, fusese mai degrabă uşurată decât dezamăgită atunci când acesta nu îşi mai făcuse apariţia.

Dar toate grijile din acea zi nici măcar nu se comparau cu cele care o încercau acum. Stătea pe marginea patului lui Lee, cu stomacul plin de la micul dejun pe care i-l adusese acesta, aşteptând-o pe sora lui. Înfruntase pretendenţi necunoscuţi, ba chiar un nelegiuit, cu mai multă încredere. Rochia ei preferată era toată ruptă, părul îi era încâlcit şi tot corpul îi duhnea de la prea multe zile de călătorie.

Nu îşi dădea seama nici în ruptul capului de ce îşi dorea să o impresioneze pe sora lui Lee. Pentru numele lui Dumnezeu, probabil că femeia era de-a dreptul imorală. Fără îndoială că îi distra pe alţi nelegiuiţi, poate chiar le încălzea paturile. Poate că bea, înjura şi purta o armă la şold. Nu ar fi locuit cu fratele ei dacă nu i-ar fi acceptat acţiunile, ceea ce o făcea la fel de vinovată ca el.

Angela auzi zgomot de cizme şi pantofi de casă pe coridor şi simţi că i se usucă gura. Se ridică încet, îşi şterse mâinile transpirate de fusta murdară şi zâmbi forţat când paşii se opriră.

— Of, Lee, nu mi-ai spus că are dureri, exclamă o voce blândă. Urmă un şir de mişcări, după care simţi nişte mâini, mai mici ca ale lui Lee, pe umeri. Vă rog, aşezaţi-vă, *señorita,* şi spuneţi-mi unde vă doare. Vă voi face o cataplasmă sau o fiertură…

— Nu mă doare nimic, o linişti Angela.

— Atunci de ce vă schimonosiţi? întrebă ea încet.

— Zâmbeam.

— Of, *señorita, lo siento mucho*[11]*.* Am înţeles greşit. Aveţi… un zâmbet frumos.

Angela îşi simţi trăsăturile feţei relaxându-se când sentimentul de teamă care o încercase se topi şi zâmbi cu adevărat.

— Mă îndoiesc. Rânjeam de emoţie. Nu ştiam la ce să mă aştept.

— Dar acum chiar *zâmbeşti frumos,* Angela, îi spuse Lee cu voce seducătoare, de parcă ar fi fost doar ei doi în încăpere. Nu cred că mi-ai arătat vreodată zâmbetul acesta.

— Nu prea am avut motive să fiu fericită de când m-ai răpit, sublinie ea.

— Spre regretul şi pierderea mea. Juanita va avea grijă de tine. Nu îi întreba pe fraţii mei cum arăt.

Îi poruncise cu blândeţe, dar ştia că nu exista loc de compromis în privinţa aceasta. El ieşi din încăpere, iar ea se lăsă să cadă pe pat.

— Fratele dumitale mi se pare foarte enervant.

— Ar muri pentru dumneavoastră, *señorita.*

Chiar dacă Angela se gândi că ceea ce îi spusese Juanita putea fi adevărat, nu îndrăznea să spere că ar fi

11 „Domnişoară, îmi pare tare rău”, în lb. spaniolă, în original.(n.red.)

însemnat vreodată atât de mult pentru un bărbat.

— Nu prea cred.

— Atunci, înseamnă că nu îl cunoaşteţi prea bine.

În schimb, *ştia* că o plăcuse numaidecât pe Juanita. Îşi întinse mâna spre ea, zâmbitoare.

— Mă bucur să te cunosc.

Juanita o strânse de mână şi spuse:

— Mi casa es su casa[12]*.*

*

Angela se cufundă în cada de lemn, lăsând ca apa fierbinte să îi ajungă până la gât. Eduardo adusese cada şi o umpluse cu găleţi de apă. Era aproape la fel de timid ca Juanita; o salutase cu un mormăit, după care ieşise degrabă din încăpere. Angela se gândi că, probabil, fraţii mai tineri nu prea aveau de ales când cei mai mari decât ei păreau a fi atât de puternici.

Îşi rezemă ceafa de marginea căzii, unde Juanita pusese o pătură rulată pe care să o folosească drept pernă. Îi venea să rămână acolo pentru totdeauna.

Simţi smuciturile din păr când Juanita începu să o pieptene.

— Probabil că ar trebui să îl tăiem, murmură Angela letargică.

— O, nu, *señorita.* Aveţi un păr frumos, iar eu nu am altceva de făcut în dimineaţa asta. În plus, cred că lui Lee i-ar plăcea să-l lăsaţi aşa cum este. Zâmbeşte ori de câte ori vorbeşte despre dumneavoastră, şi nu l-am mai văzut zâmbind de multă vreme.

Angela îşi dădu ochii peste cap, neîndrăznind să creadă că îl putea face pe un bărbat să-i pomenească numele.

---

12 „Casa mea este şi casa dumneavoastră”, în lb. spaniolă, în original. (n.red.)

— Eşti sigură că nu a fost o grimasă? întrebă ea, tachinând-o, cu gândul la dezastrul de mai devreme, când încercase să pară calmă.

— O, sunt foarte sigură, *señorita.* Era un zâmbet firav, oarecum gânditor, de parcă se temea că, dacă ar fi zâmbit prea tare, soarta i-ar fi luat motivul pentru care zâmbea.

Angela ezită, după care hotărî că întrebarea pe care voia să o pună nu prea avea de-a face cu înfăţişarea lui.

— Are un zâmbet frumos?

— Un zâmbet foarte frumos. Mereu mă încălzeşte pe dinăuntru când îl văd.

— Dar ziceai că nu zâmbeşte prea des.

— Nu mai zâmbeşte de mulţi ani, spuse Juanita încet, dar Angela resimţi tristeţea din vocea ei.

O uimi din nou cât de mult ţinea toată lumea la Lee. Nu se temeau de nelegiuit. Dimpotrivă, aveau o legătură profundă cu el.

Ştia că ar fi trebuit să îl mustre în dimineaţa aceea, când se trezise în îmbrăţişarea lui intimă. În schimb, îşi dorise cu disperare ca el să îi permită să se întoarcă la el şi să îl atingă, să îl ţină în braţe, aşa cum el o ţinea pe ea. Voia să ştie ce formă avea maxilarul lui, şi nasul, şi unghiurile pe care le forma bărbia. Ştia ce înălţime avea, cât de lat era în umeri, ce braţe puternice avea. Dar voia să îl cunoască întru totul.

Se gândi să îi ceară Juanitei să îl descrie, dar nu dorea să o facă pe sora lui Lee să îl trădeze, fără să îşi dea seama. Chiar dacă dispreţuia faptul că era nevoit să îşi ascundă înfăţişarea de ea, îi respecta în acelaşi timp dorinţa.

— Lee e cel mai mare? vorbi ea.

— O, nu, zise Juanita. Alejandro e mai mare, deşi nu cu mult.

Angela se ridică puţin.

— Dar Lee pare a fi liderul.

— *Sí.* Se pricepe la dat ordine.

— Deci Alejandro e primul, apoi Lee… Se opri, neştiind cum să continue.

— Roberto. Jorge. Eu, apoi Eduardo, încheie Juanita.

— Şi Miguel, adăugă Angela.

— Oh, *sí.* Miguel e cel mai mic.

— Trebuie să fi fost doar un bebeluş când a murit mama voastră. Se trase înapoi când Juanita îi înfipse pieptenele în păr, făcându-i pielea scalpului să o usture.

— Era doar un bebeluş, spuse aceasta.

— Când au fost ucişi părinţii voştri? întrebă Angela, nereuşind să îşi aducă aminte când auzise prima dată de nelegiuit.

— Am spus să nu pui întrebări, *querida,* zise Lee aspru.

Angela icni şi se cufundă mai tare în apă.

— Nu te-am auzit intrând.

— Pentru că erai prea ocupată să îmi interoghezi sora.

— Nu o interogam. În plus, n-ai spus că nu pot să pun întrebări. Ai spus doar că nu am voie să întreb cum arăţi.

Acum, după ce-şi făcuse cunoscută prezenţa, îi auzea paşii răsunând apăsat pe podeaua din încăpere. Şi-l imagina limpede aplecându-se peste ea.

— Poţi pleca, Juanita.

— Ce ai să-i faci? întrebă Juanita.

Tremurul din vocea ei o surprinse pe Angela.

— Îi voi descâlci părul.

Juanita îi vârî repede pieptenele în păr.

— Pot să i-l descâlcesc eu.

— Juanita, o mustră Lee încet. E vina mea că i s-a încâlcit părul. Eu i-am scos agrafele.

Îi auzi genunchii pocnind, iar ea ştiu exact când luă pieptenele şi părul din mâinile Juanitei.

— Nu cred că se cuvine ca un bărbat şi o femeie să stea singuri într-o încăpere, spuse Juanita încet.

— Am fost singuri multe nopţi, Juanita, spuse el încet.

— Mi-ai promis că nu vei răni niciodată o femeie.

— Şi mi-am ţinut promisiunea. Mi-o voi ţine până mor. Dar ea e deşteaptă. Va găsi răspunsuri la întrebări pe care mai bine să nu le ştie.

O auzi pe Juanita ridicându-se.

— Nu te voi ierta niciodată dacă o răneşti.

— Juanita, mă cunoşti. Crezi că aş răni-o, chiar şi dacă nu ţi-aş fi promis ţie?

— Îmi pare rău, Lee, ştiu că nu ai răni-o.

Auzi plânsul din vocea Juanitei, şi apoi genunchii lui pocnind, semn că se ridicase ca să îşi îmbrăţişeze consolator sora lui.

— E în regulă, Juanita, murmură el. E în regulă.

Juanita se smiorcăi.

— Trebuie să pregătesc masa de prânz. Nu vă temeţi, *señorita,* nu vă va face rău.

O ascultă pe Juanita ieşind din încăpere, iar Lee se ghemui din nou lângă cadă.

— Se teme de tine, spuse Angela.

— Se teme de amintiri. Să nu îi întrebi pe ai mei despre noaptea aceea. Mai bine să uite.

— Cum să uite, dacă tu cauţi mereu să te răzbuni? Simţi dinţii pieptenului înfigându-i-se în creştetul capului, după care el i-l trase prin păr. Au! strigă ea şi îl plesni peste mână.

— Nu ştiu cum să fac asta, se răsti el.

— Dă-mi pieptenele, zise ea şi îşi întinse mâna.

— Pot s-o fac şi eu. Doar spune-mi cum.

Ea oftă. Era cel mai enervant om pe care îl cunoştea.

— Începe de la capete şi descâlceşte încet părul, apoi urcă tot mai mult.

— Pare destul de simplu.

Îşi sprijini dosul palmei de şoldul gol şi îi simţi mişcările în timp ce el smuci pieptenele printr-un smoc din părul ei. Voia să îşi pună bărbia pe mâna lui, să o

cuibărească în adâncitura gâtului ei. Era recunoscătoare că apa îi ajungea mai sus de piept şi se întreba la ce privea el. Oare zâmbea acum?

În timpul sărutărilor lor, îşi dăduse seama că avea dinţii drepţi şi buzele pline, şi îşi putea imagina că zâmbetul lui ar fi fermecat orice femeie care ar fi fost îndeajuns de norocoasă să fie cea căreia îi zâmbea. Oare îi zâmbise vreodată larg? Întrucât nu avea permisiunea să îi atingă faţa, nu putea să ştie. Ar fi putut foarte bine să se încrunte la ea, iar colţurile gurii să-i fie îndreptate în jos, în semn de iritare, şi nu în sus, apreciativ.

Mişcările îi deveniră mai blânde, mai lente. Îşi dădu seama că braţele lor se atingeau şi simţi căldură în dreptul umărului, căldură care nu trebuia să treacă prin alte materiale.

— N-ai cămaşă pe tine?

El se opri.

— Nu. Am venit să-mi iau una curată. Nu m-am aşteptat să te găsesc deja în baie.

Îşi dorise cu atâta disperare să scape de murdărie, încât îşi sfâşiase efectiv hainele.

— Eram nerăbdătoare să mă spăl.

El îşi trecu degetele peste urechea ei şi îi dădu la o parte părul.

— E prea fierbinte apa? întrebă el încet.

Ea clătină uşor din cap.

— Ce te face să crezi asta?

— Pentru că s-au format picături de sudoare pe gâtul tău, şi una coboară… chiar pe-aici…

Îşi frecă nasul de gâtul ei.

Era conştientă de dorinţa destrăbălată care se aduna înlăuntrul ei în timp ce buza lui inferioară se plimba pe urma picăturii, iar gura lui încinsă urca. Îi simţi apoi genele fâlfâindu-i pe ureche, de parcă şi-ar fi închis ochii, şi dinţii care o muşcară uşor de lobul urechii, şi respiraţia

accelerată şi sacadată. Îl auzi înghiţind în sec şi îi simţi degetele făcându-i-se pumn în jurul părului.

— Poate… poate că ar fi mai bine să mă pieptăn singură, se oferi ea, cu respiraţia întretăiată.

— *Sí,* trebuie să fac o baie, îi răspunse el cu voce răguşită.

Mai că se aşteptă ca el să sară în apă cu ea. În schimb, îi auzi trosnetul cunoscut al genunchilor, semn că se ridicase în picioare, şi îi simţi mâna tremurând când îi aşeză pieptenele în palmă. Îi ascultă paşii apăsaţi în timp ce ieşea din încăpere şi căută să se aline cu faptul că îşi dăduse seama că avea laba piciorului mare.

Zâmbi şi se afundă mai tare în apă. Mai avea şi gene lungi, dense, care o gâdilau la fel ca puful diafan al unei păpădii, când mama ei i-l sufla în faţă. Se simţi cuprinsă de uimire. Ce lucruri descoperea despre un nelegiuit.

Un zgomot uşor îi captă atenţia; cineva se freca de perete.

— Miguel?

Îl auzi icnind.

— De unde aţi ştiut, *señorita?*

Ea îşi duse un deget la ureche.

— Am un auz foarte bun.

El străbătu podeaua cu paşi uşori, iar ea îi simţi căldura trupului în dreptul umărului. Se gândi să îi spună că nu ar fi trebuit să fie acolo, dar inocenţa unui copil era incredibil de dezarmantă.

— Lee mi-a spus că pot să am o *piñata* de ziua mea, îi zise el, de parcă ar fi fost ceva perfect natural să vorbească cu o femeie care stătea într-o cadă de baie. Veniţi la petrecerea de ziua mea?

Simţi dorinţa din vocea lui tânără, dar nu ştia exact când era ziua lui sau dacă o să mai fie acolo.

— Vor veni mulţi copii? întrebă ea.

— Fraţii mei şi Juanita.

I se puse un nod în stomac când îşi dădu seama că ar fi trebuit să priceapă cum stăteau lucrurile. Nu putea avea prieteni, pentru că fratele lui era un nelegiuit. Întristându-se din pricina tuturor lucrurilor pe care copilul nu le putea avea, îi zâmbi, ştiind că nu va pleca până ce nu-şi va onora această obligaţie, oricât de mult ar fi însemnat asta.

— Voi fi aici de ziua ta.

— *Gracias, señorita.* Vă voi lăsa să încercaţi să spargeţi *piñata.*

Se aruncă de gâtul ei cu braţele lui subţiri şi o pupă bălos pe obraz. Apoi îi dădu drumul brusc, iar ea îl auzi ieşind în grabă din încăpere, fără îndoială pentru a le împărtăşi şi celorlalţi vestea cea bună că o să aibă un invitat de ziua lui, veste pe care probabil că mulţi dintre membrii familiei nu aveau să o primească bucuroşi. Dar o să se ocupe de ei la momentul respectiv.

În plus, băieţelul acela nerăbdător umplea un gol dureros din inima ei, un gol creat în ziua aceea îngrozitoare când îl pierduse pe Damon Montgomery. Nu îi venea să creadă că îi povestise lui Lee despre asta. Avusese nouă ani pe atunci; fusese îndeajuns de mare ca să îl supravegheze. El era cu un an mai mare decât vârsta pe care urma să o împlinească Miguel în curând. Cinci ani. La fel de nerăbdător, la fel de entuziast, la fel de darnic cu îmbrăţişările şi cu sărutările lui.

Nu avusese de ce să se teamă, pentru că tatăl lui era unul dintre cei mai respectaţi rangeri texani din stat. Nu avusese de ce să se teamă, doar de neglijenţa unei prietene care ignorase zgomotul de cai apropiindu-se până când îl auzise ţipând, după care se ascunsese, de teamă să nu fie prinsă de renegaţii care îl înhăţaseră pe băiat şi îl luaseră cu ei. În mintea ei ştia că era prea târziu ca să îl mai poată salva şi că singura variantă pentru ea fusese să se furişeze şi să îşi caute familia. În mintea ei, ştia că făcuse tot ce putuse.

Dar inima ei nu o iertase niciodată.

*

Lângă fântâna din piatră, Lee îşi turnă încă o găleată de apă rece în cap. Trebuia să o scoată pe femeie de acolo înainte să îl facă *loco.* Cum de îi atinsese cu gura gâtul fin? Fusese atât de aproape de ea, încât îi simţise mirosul delicat; o muşcase uşor de ureche, ca un om flămând la prima lui masă pe ziua respectivă. Avusese nevoie de toată voinţa pe care o poseda ca să nu îşi vâre mâna sub apă, ca să se desfete simţind greutatea sânului ei în palmă. Carnea ei ca de alabastru cerea ca gura unui bărbat să-i aducă omagii. Nu mai tânjise niciodată după vreun lucru la fel de mult pe cât îşi dorea să o aibă pe Angela.

Dar nu putea să o aibă vreodată, din pricina setei lui de răzbunare. Nu era genul de femeie care să se dăruiască uşor… care să îşi ridice fustele pentru el. Dar nici el nu voia ca ea să îşi ridice fustele şi gata. Voia ca ea să se dezbrace în totalitate, să îşi dezvăluie fiecare bucăţică din trup, pentru ca el să se înfrupte din perfecţiunea ei.

Apa îi tachinase sfârcurile până se întăriseră, iar el tânjise să i le cuprindă cu gura, să îşi treacă limba peste ele, să îşi ispitească buzele cu ele. Goală, fără haine care să le despartă trupurile.

Apa nu fusese îndeajuns de limpede ca el să vadă şi altceva, dar imaginaţia lui nu se oprise doar la lucrurile pe care le putea vedea. O ţinuse în braţe atâtea nopţi, încât putea vizualiza fiecare curbă, fiecare adâncitură, fiecare curbă care promitea unui bărbat raiul pe Pământ… cu precădere unuia care trăia în iad.

Coborî din nou găleata în fântână şi începu să dea la manivelă, ca să o ridice la loc. Se îndoia că a patra tură de apă avea să îi răcească trupul încins, dar măcar putea să spere.

— Ce faci? întrebă Alejandro.

Lee dădu drumul la mâner şi se încruntă la fratele lui.

— Fac baie.

— Parcă te-am văzut îmbăindu-te mai devreme.

Dar după aceea se dusese în odaia lui să îşi ia o cămaşă curată…

— Şi? Acum mai fac una. E vreo lege care spune că un bărbat nu se poate îmbăia de două ori într-o zi? întrebă el.

Alejandro ridică din sprânceană, întrebător, după care se aşeză pe marginea de piatră a fântânii.

— Ţin minte că Ramon se scălda deseori în râu după ce pusese ochii pe Christine.

Lee îşi trecu mâinile prin părul ud, azvârlind picături.

— Vrei să nu mai compari situaţia asta cu cea a lui Ramon? Nu seamănă deloc. El a iubit-o pe Christine, şi ea l-a iubit pe el. Chiar dacă aş iubi-o pe Angela – şi nu zic că aşa ar fi –, dar dacă aş iubi-o… ştiu – oftă apăsat şi se aşeză lângă Alejandro, aproape fără să-şi dea seama de marginea dură care îi rănea posteriorul – ştiu că este o doamnă, iar eu… eu sunt un nelegiuit. N-ar putea iubi niciodată un bărbat ca mine. Se uită spre casă şi înghiţi în sec. Trebuie să o duc acasă. Mâine.

Alejandro îl plesni peste spate.

— Bine. Când te întorci, am putea merge în Laredo. Intrăm într-o cârciumă, găsim o *señorita* drăguţă…

Lee se întinse după cămaşa pe care o smulsese de pe un cuier de lângă uşă când ieşise din odaia lui.

— Nu voi fi satisfăcut de o altă femeie.

Îşi trase cămaşa peste cap, înţelegând, din păcate, că nu o putea avea pe cea care l-ar fi satisfăcut.

— Deci te-ai îndrăgostit de ea, rosti Alejandro, făcând mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Nu ştiu. Ştiu doar că, uneori, parcă am un gol în mine, iar când e ea aproape, golul acela se umple.

— Mereu ai fost prea poetic. Eşti bărbat; ea e femeie.

E simplu.

— Dacă ar fi fost atât de simplu, m-aş fi culcat deja cu ea. Dar Angela nu are nimic simplu în ea. E incredibil de curajoasă.

— A încercat să te încetinească, să te facă să fii prins.

— N-ai fi făcut la fel în locul ei?

— Te-a împuşcat.

El zâmbi în colţul gurii.

— Aia cred că a fost o greşeală. Altfel nu m-ar fi cusut. Când i-am spus că trebuie să amân întoarcerea ei acasă, că trebuia mai întâi să vin pe aici, nu a protestat.

— E oarbă.

— Vede mai multe ca mine.

Alejandro respiră îndelung.

— Atunci păstreaz-o.

— Nu pot face asta. Mai ţii minte cât a suferit Christine când a murit Ramon? Nu i-aş putea cere Angelei să îndure atâta suferinţă. Şi aşa s-ar întâmpla, pentru că va veni şi ziua în care mi se va termina norocul.

— Nimeni nu ştie cum arăţi. Aş putea să devin eu Lee Raven.

Lee se ridică, se întoarse spre fratele lui şi îl privi lung în ochi.

— Nu, *hombre.* Eu trebuie să plătesc preţul. Am ştiut când am apăsat pe trăgaci.

— Lee!

Lee se răsuci şi îi zâmbi lui Miguel, care se apropie rapid de el. În viaţa lui, totul se făcea pe fugă. Când băiatul ajunse lângă el, Lee îl luă în braţe şi îl ridică deasupra capului. Băiatul scânci încântat.

— Ce e, micuţul meu Miguel?

— Juanita spune că e ora mesei.

Lee îl azvârli în spate, pe umeri.

— Atunci să mergem să mâncăm.

Miguel îşi înfipse degetele în părul lui Lee.

— Ai părul ud.

— Am făcut baie. Poate că şi tu ai nevoie de o baie, nu-i aşa?

— Nu!

Copilul râse, un sunet încântător, care îl făcu pe Lee să i se strângă inima. Of, cum ar fi fost să fie din nou atât de inocent.

— Lee, când va făta Hector? întrebă Miguel.

Când îl lăsaseră pe Miguel să-i pună nume pisicii, nu ştiuseră cum să îi explice că era femelă, dar se părea că nu conta pentru un copil. Întrucât Lee nu apucase încă să vadă pisica, se uită la Alejandro, care ridică din umeri şi îi spuse fără cuvinte: „Curând”.

— Din clipă în clipă. O să vedem cum se simte după *siesta,* îl asigură Lee.

Băiatul aproape că îi sărea în spate de bucurie.

Îi ajunseră din urmă pe ceilalţi când se apropiară de verandă. Lee îl dădu pe Miguel jos de pe umeri.

Cu fraţii în urma sa, Lee îl urmă pe Miguel în casă, spre o încăpere unde se afla o masă mare de stejar şi mai multe scaune. Se împletici şi se opri în pragul arcuit al uşii, iar fraţii lui se ciocniră de el, rând pe rând, ca un şir de piese de domino trântite.

— *Dios mio,* şopti cineva. Exact ce îi trecea şi lui prin minte.

Angela încercuia sfioasă masa, trecându-şi degetele peste câte o farfurie, aşezând câte o furculiţă şi un cuţit de-o parte şi de cealaltă a farfuriei, apoi trecând la următoarea. Purta o bluză de-a Juanitei, cu mâneci bufante şi decolteu, dezvăluind foarte puţin din moviliţele pe care le văzuse mai devreme. Era îmbrăcată cu o fustă a Juanitei, prinsă cu o cingătoare în talie, un brâu de un roşu aprins care îi sublinia silueta subţire. Şi părul. Părul ei superb. De-o parte şi de cealaltă a capului avea câte un pieptene de-al Juanitei, care nu îi lăsa părul să îi acopere faţa, făcându-l să

i se reverse tot pe spate, până mai jos de talie.

— Sunteţi bineveniţi să luaţi loc, spuse ea, după ce înconjură toată masa.

Miguel se urcă pe scaun.

— Puteţi sta lângă mine, *señorita.*

Ea îi zâmbi frumos, un zâmbet pe care Lee nu îl mai văzuse până atunci, mai încântător ca acela pe care i-l oferise în dimineaţa aceea Juanitei, atât de plin de fericire şi de bucurie, încât pieptul i se strânse dureros. Tânjise să vadă un astfel de zâmbet pe faţa ei; dar acum ştia că mai bine nu l-ar fi zărit niciodată.

— În regulă, îi spuse ea lui Miguel. Continuă să vorbeşti până le găsesc.

— Sunt aici, sunt aici… repetă Miguel de nenumărate ori, în timp ce râsul ei dulce şi melodios umplu încăperea.

Ea înconjură masa, trecându-şi mâna de la un scaun la altul, până o aşeză uşor pe umărul lui Miguel. Bucuroasă şi triumfătoare, îşi trase scaunul şi se aşeză cu eleganţă. Lee se tulbură când Angela îşi alesese scaunul de lângă cel pe care stătea, de obicei, el la masă.

Juanita veni din bucătărie cu o oală de fasole.

— Ce mai aşteptaţi? întrebă ea. Aşezaţi-vă la masă.

Fraţii lui trecură pe lângă el, ocupându-şi locurile şi lăsându-l pe cel de lângă *ea* gol.

— Ai de gând să ni te alături, Lee? întrebă Angela inocent.

El îşi miji ochii la ea.

— De unde ştii că nu m-am aşezat încă?

— Pentru că ai picioare mari şi îţi cunosc sunetul paşilor. Par mereu furioşi.

— Ba nu par furioşi. Porni spre scaunul lui, după care se opri. Ba chiar păreau furioşi. Păşi mai uşor până ajunse la scaunul lui şi se aşeză. Şi n-am picioare mari.

— Ba da, Lee, spuse Jorge. Dintre noi, tu porţi cel mai mare număr la picior. De-aia n-ai putut purta nici hainele

rămase de la ceilalţi.

— Jorge! Ai spus deja prea multe.

— Ai puţin peste 1,80 m şi cântăreşti aproximativ 80 de kilograme, spuse Angela calmă.

Lee se încinse de mânie.

— Cine ţi-a spus asta? Se încruntă la fiecare membru al familiei lui. Cine i-a spus toate astea?

— Tu mi-ai spus, zise ea enervant de calmă.

— Ba nu ţi-am spus nimic.

— Când m-ai ţinut în braţe... ştiu unde îmi ajunge capul când mă ţine tata la pieptul lui şi ştiu ce înălţime are el. A trebuit doar să calculez diferenţa. E puţin mai scund ca tine. Ştiu cât de lat eşti în umeri, cât de musculos eşti...

— Ajunge! Am prins ideea. Se întinse după coşul cu tortillas şi i-l întinse.

— Ia o tortilla. Mâine plecăm spre Fortune.

Ea apucă coşul, luă o tortilla, o puse pe farfurie, după care i-l înapoie. El îşi vârî mâna în el.

— Nu pot face asta, spuse ea încet.

El înlemni şi se încruntă la ea.

— Cum adică, nu poţi face asta?

Ea luă castronul pe care i-l întinsese Eduardo şi începu să îşi pună fasole pe tortilla.

— Adică, nu pot pleca. I-am promis lui Miguel că voi fi aici de ziua lui.

— Ziua lui e peste două săptămâni!

— Atunci, presupun că voi rămâne aici încă două săptămâni. Aşează castronul pe masă.

— Credeam că vrei să te duci acasă.

— Chiar vreau, dar eu îmi ţin promisiunile.

— Cum rămâne cu mama şi cu tatăl tău, care se presupune că sunt îngrijoraţi din pricina ta? întrebă el sarcastic.

— Le vom trimite o telegramă, ca să ştie că sunt bine.

El îşi pocni mâinile de masă.

— Cum de nu m-am gândit la asta până acum? Le vom trimite o telegramă în care le spunem că eşti aici, ca să afle toată lumea. Potera, toţi bărbaţii angajaţi de tatăl tău, rangerii texani… vor şti exact unde să vină.

Ea oftă, de parcă vorbea cu un copil îngust la minte.

— În telegramă le voi spune doar că „Doiul de inimă roşie câştigă”. În felul acesta, nimeni nu va şti că sunt aici.

— Ce înseamnă că „doiul de inimă roşie câştigă”?

Ea întoarse capul spre el. Dacă nu ar fi ştiut că era oarbă, ar fi jurat că se uita la el.

— Părinţii mei ştiu ce înseamnă şi vor înţelege că sunt în siguranţă.

— Dar mie nu vrei să îmi spui ce înseamnă?

— Aveam impresia că relaţia noastră se bazează pe secrete.

— Nu există nicio relaţie între noi doi, *querida.*

— Atunci nu-mi mai spune *querida.*

— Dar nu-ţi spun… Ba da, aşa îi spunea… Dumnezeule mare, exact aşa ajunsese să îi spună, fără să îşi dea seama, şi asta pentru că, undeva de-a lungul drumului, devenise parte din inima lui.

— Lee, pot să trimit eu telegrama mâine, când mă duc în oraş după provizii, spuse Roberto.

— Nu trimiţi nicio telegramă, Roberto. Ea nu poate rămâne.

— Dar vreau să stea la ziua mea, spuse Miguel.

Lee se întoarse spre Miguel. Băiatul avea ochi mari şi expresivi, de culoarea ciocolatei, la fel ca mama lui.

— Nu putem avea tot timpul ceea ce ne dorim, Miguel.

— De ce?

— Pentru că există oameni răi…

— Dar tu nu eşti rău.

Miguel îl privi plin de inocenţă, încredere şi cu convingerea că era un om mai bun decât se dovedea a fi în

realitate. Băiatul nu ştia că Lee era căutat, că avea o recompensă pe capul lui sau că ucisese un om. Probabil că o să îl urască atunci când avea să afle, dar acum, în clipa asta, voia doar să creadă că Lee era un om bun.

Fraţii şi sora lui îl sfredeleau cu privirea. Nimeni nu mânca. Nici măcar nu era sigur că mai respira careva dintre ei.

— Nu-mi voi pune familia în pericol trimiţând o telegramă. Dar, pentru Miguel, vom sărbători ziua lui mai repede.

— Când? întrebă Miguel, cu naivitatea unui copil care nu îşi dădea seama că mai erau multe alte lucruri în joc.

— Când hotărăsc eu.

Se uită din nou la Angela. Ea zâmbea mulţumită şi îşi rula tortilla. Îşi dorea să nu îi fi plăcut atât de mult zâmbetele ei. Un bărbat ar fi fost uşor convins să facă orice, ca să aibă parte de un zâmbet de-al ei.

Capitolul 11

Angela stătea pe spate, cu Juanita întinsă lângă ea. Se părea că familia lui Lee avea un ritual de după-amiază de-a face o *siesta* după masa de prânz. Ştia că aceasta era camera Juanitei, întrucât se simţea mirosul ei de vanilie în aer. Presupuse că, atunci când cineva nu îşi permitea parfumuri, se descurca cum putea. La câţi bani furase Lee, ar fi putut să-i cumpere măcar o sticlă de apă parfumată surorii lui.

Miguel o condusese prin dormitor, ca să se familiarizeze cu el. Pe Angela nu o surprinsese faptul că Miguel dormea în aceeaşi cameră. Juanita era singura femeie din viaţa lui, o soră care era mai mult ca o mamă pentru el.

Cât putu de silenţios, se ridică de pe saltea şi se duse tiptil spre patul micuţ în care dormea Miguel. Îi respiră mirosul inocent de copil: lapte, pisică, fân şi pământ. Fusese o nesăbuită când acceptase să rămână de ziua lui. Nu ştia de ce fusese atât de hotărâtă să îi accepte invitaţia. Poate se temea că nu o să aibă niciodată copii.

Poate că Lee avea dreptate şi orbirea ei nu era o pedeapsă, ci fusese doar mijlocul prin care avea să îndure adevărata ei pedeapsă: o viaţă lipsită de copii. Căci ce bărbat ar fi avut îndeajuns de multă încredere în ea încât să o lase grea şi să-i permită să îi crească copiii? Eşuase încă de când putuse să vadă; de ce ar fi reuşit acum?

Cu o atingere uşoară ca pana, îşi trecu degetele prin părul lui Miguel. Nu îi atinse faţa, deşi îşi dorea nespus de mult să îi cunoască contururile. Copiii aduceau atâta bucurie. Cum avea să trăiască fără copii pe care să îi ţină aproape de pieptul ei?

Se îndreptă încet de spate şi ieşi tiptil din cameră. Străbătu coridorul. Se gândi să intre în odaia lui Lee, dar la ce bun? Pur şi simplu simţea nevoia să fie ţinută în braţe, iar el se pricepea aşa de bine să o ţină în braţe. Nu îi plăcea să recunoască, dar o să îi ducă într-adevăr dorul după ce se va întoarce în Fortune. Oare de aceea fusese atât de repede de acord să rămână? Pentru că, de fapt, nu voia să îl părăsească pe Lee?

Cu grijă, străbătu încăperea din faţă, pipăind în jur până găsi în sfârşit uşa. O deschise încet şi ieşi pe verandă. Se duse până la marginea acesteia, găsi un stâlp, şi îl cuprinse cu braţele. Chiar dacă era cald de la soarele de după-amiază, nu prea îi oferea mângâiere.

— De ce eşti tristă? răsună o voce în spatele ei.

Ea scânci scurt şi se răsuci pe călcâie.

— De ce nu îţi faci *siesta*?

Se auzi scârţâitul unui balansoar. Se părea că Lee se oprise din legănat când auzise uşa. Îi ascultă zgomotul

paşilor; din trei paşi traversă veranda. Auzi foşnetul bumbacului frecându-se de lemn şi şi-l imagină sprijinindu-se de bârnă în faţa ei, cu braţele încrucişate la pieptul lui lat.

— Nu eram obosit, spuse el.

— Când Miguel a spus acelaşi lucru, ai replicat că nu contează. Că era vremea pentru *siesta.*

— Miguel e doar un băieţel. Eu sunt bărbat.

Prezenţa lui tangibilă făcea ca acest lucru să fie cât se poate de evident. Gura i se uscă dintr-odată. Se prinse cu un braţ de stâlp şi îşi trecu cealaltă mână peste lemnul aspru; orice ca să-i distragă atenţia de la el.

— Fraţii tăi dorm, şi sunt la fel de bărbaţi ca tine, sublinie ea.

— Somnul le aduce linişte sufletească şi le prinde bine.

Ea se opri.

— Ţie nu îţi aduce linişte?

— Nu.

Înghiţi în sec şi întrebă şovăind:

— Îl visezi pe bărbatul pe care l-ai ucis?

— Încerci să găseşti o conştiinţă în mine care nu există. L-aş ucide de o sută de ori, dacă aş putea.

— S-ar părea că a făcut mai mult decât *să te enerveze* doar.

— Nu merită nici măcar respiraţia pe care o consumăm ca să vorbim despre el. De ce vrei să rămâi? o întrebă încet.

— Nu ştiu. Cred că am obosit să tot călătoresc.

Era o minciună. După ce avea să o ducă înapoi acasă, nu o să-i mai audă vreodată vocea gravă, incitantă. Ar fi vrut să îşi dea seama ce anume o fascina mai exact la accentul lui. Felul în care vorbea, chiar dacă avea accent mexican, era totuşi uşor diferit de cel al fraţilor lui. Ştia că nu o să ajungă nicăieri dacă se concentra pe trecutul lui,

aşa că se hotărî să încerce o tactică diferită.

— Cred că tatăl meu te-ar plăcea.

— Sunt exact genul de individ pe care orice tată şi-l doreşte pentru fiica lui, spuse el cu autoironie în glas.

— Ba mai mult, cred că şi tu l-ai plăcea pe el.

— Un împătimit al jocurilor de noroc care îşi lasă fiica să bântuie pe străzi în miez de noapte, să spună blasfemii, să se joace cu cărţi măsluite…

— Sunt măsluite doar pentru că nu le pot vedea. Zâmbi când îşi aminti. Deşi înainte să orbesc, îmi promisese că voi putea deveni dealer la Texas Lady.

— Texas Lady… spuse el şi se opri.

— Taverna tatălui meu.

El se apropie de ea, părând contrariat.

— Am citit cândva o poveste despre mânatul vitelor, care se numea *Texas Lady.*

— Da, tatăl meu şi mama mea… şi Kit Montgomery. Au făcut parte dintr-un grup de oameni care au mânat cu succes vitele spre nord, în 1866. Au scris un roman ieftin despre aventura lor.

— Bainbridge.

Aproape că auzea rotiţele învârtindu-i-se în minte.

— Bainbridge. Pocni din degete. Ştiam eu că mi se părea cunoscut de prima dată când mi-ai spus. Am citit o poveste despre un schimb de focuri…

— *Duel sub soare.*

— *Sí!* De Bainbridge, şi Montgomery, şi încă un individ…

— Rhodes.

— Îl ştii şi pe el?

— Bineînţeles. Grayson Rhodes e prieten bun de familie. El, Kit şi tatăl meu au venit aici împreună, din Anglia.

Lee chicoti în barbă.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ştii astfel de bărbaţi

legendari. M-aş fi gândit de două ori înainte să te târăsc după mine.

— De unde să ştiu că ai auzit de ei? Nu m-aş fi gândit niciodată că eşti atât de citit.

— Îmi place foarte mult să citesc. Orice prind. *Mi madre* mă tachina şi îmi spunea că sunt precum pământul din deşert pe timp de ploaie, că absorb orice picătură de cunoaştere de care am parte.

O descriere care i se potrivea şi ei, pentru că şi ea încerca cu disperare să afle orice lucru, oricât de mic, despre el.

— Ai fost bun la şcoală?

— Cel mai bun. Eu şi Alejandro plănuiam să mergem la Universitatea din Texas împreună.

— Ce-ai fi studiat? întrebă ea încet.

— Nu ştiu. Totul.

Ea îşi dădu dintr-odată seama că în noaptea în care familia lui fusese atacată, oamenii aceia nu îi uciseseră doar fratele, tatăl şi mama, ci îi omorâseră şi visurile. Suferea pentru tânărul care voise să înveţe, care îşi dorise o educaţie mai înaltă. Acum, ştia cum să se furişeze în bănci, cum să fure bani şi cum să răpească femei.

— Din moment ce nimeni nu ştie cum arăţi, ai putea în continuare să mergi la universitate.

— Timpul meu e măsurat, *querida.* Acum că nu mai poţi fi dealer, ce visuri ai *tu?*

Ea se încruntă, frustrată.

— Te pricepi să schimbi subiectul.

— Am multe talente. Împărtăşeşte-mi visurile tale.

Ea ridică din umeri.

— Acum nu mai visez.

— Sigur tânjeşti după ceva.

Nu îşi putea deschide inima în faţa unui bărbat care era puţin mai mult decât o umbră în mintea ei. Clătină din cap, îşi trecu mâna pe stâlpul de lemn şi simţi o aşchie

înţepând-o.

— Ah!

Veranda se zgudui când el se apropie de ea.

— Ce-ai păţit?

Ea îşi trecu degetul peste palmă.

— O aşchie mică…

— Lasă-mă să văd. O luă de mână.

— Serios, e în regulă. Doar că e aşa de mică, încât nu o pot găsi.

El îşi apăsă degetele pe ale ei, deschizându-i palma de tot.

— Ştiai că limba e mai sensibilă ca degetele?

Îi simţi vârful limbii peste palmă, ca o bucată de catifea udă. Respiraţia lui fierbinte îi învăluia corpul într-o ceaţă mătăsoasă. Dacă nu ar fi ţinut-o atât de tare, şi-ar fi încovoiat degetele peste gura lui. El îşi plimbă limba peste mâna ei, încet, hotărât, senzual. Ei i se tăiară genunchii, aşa că se sprijini cu spatele de stâlp, încercând să-şi păstreze echilibrul. Fiecare atingere a limbii lui declanşa valuri de dorinţă în trupul ei. Se gândi să îşi smulgă mâna din strânsoarea lui. În schimb, îşi ridică şi cealaltă mână.

El o prinse de încheietură, iar negura senzuală se ridică precum ceaţa atinsă de soare.

— Te rog? spuse ea cu voce răguşită. Lasă-mă să te ating.

— Te duc înăuntru.

Ea îşi smulse mâinile dintr-ale lui.

— Nu îţi dai seama că mi-ai oferit deja destule informaţii ca să te trădez?

— Poate că ţi-am oferit destul informaţii, dar nu pe toate.

— Aşa e, reuşi ea să îngaime, deşi i se strânsese gâtlejul. Nu mi le-ai dat pe toate. Se îndepărtă de el, cu durere în piept, pentru că, preţ de o clipă infimă, când avusese încredere în ea şi îi povestise despre visurile lui,

uitase că nu avusese încredere să o lase să îi atingă faţa. Mă pot întoarce singură. Dar tu, Lee Raven, eşti mai pierdut ca mine în întuneric, şi când îţi vor pune ştreangul în jurul gâtului, sper că nu vei regreta tot ce-ai sacrificat de dragul răzbunării.

Se răsuci pe călcâie, înaintă cu paşi mari, se lovi cu umărul de uşă, dar continuă să înainteze. Nu avea să îl lase să vadă cât de tare o rănise, cât de mult tânjea după ceea ce el nu voia să îi ofere.

*

Angela îngenunche pe pământ şi îşi trecu degetele peste lujer până găsi roşia. O prinse între mâini, pipăind-o uşor, să vadă cât de coaptă era. Se oferise să o ajute pe Juanita la grădinărit, întrucât avea o nevoie disperată de a face ceva. Asemenea mamei ei, nu reuşise niciodată să stea locului. Când atinse o porţiune flască, făcu o grimasă de repulsie. Senzaţia vâscoasă creată de legumele stricate îi întorcea stomacul pe dos. O culese şi o cântări în palmă. Poate că era bună.

— Aceea e stricată, *señorita,* îi spuse Juanita.

— Ştiu. Încerc să mă hotărăsc dacă vreau să i-o arunc fratelui tău în faţă.

— Lee v-a înfuriat.

Angela aruncă într-o parte leguma, după care începu să caute altă roşie coaptă.

— De obicei mă înfurie, mormăi ea.

— În timpul prânzului era supărat că nu vreţi să plecaţi.

„Supărat? Nu furios?” Angela era curioasă să afle de ce Juanita credea că Lee fusese doar supărat pentru că ea voia să mai rămână acolo. După voce i se păruse enervat, dar mai observase şi altceva, fără să poată defini ce anume. Angela se lăsă pe călcâie.

— În ce sens era supărat?

— Nu ştiu sigur. Aproape că părea… speriat, şi nu l-am văzut niciodată aşa. E cel mai curajos bărbat pe care îl cunosc.

Mai era şi un nelegiuit, dar familia lui părea incapabilă să recunoască asta.

— Se teme că voi afla cum arată.

— *Sí*, mi-a spus de multe ori să nu vă spun. Dar mereu l-a deranjat înfăţişarea lui.

Asta îi captă atenţia.

— De ce?

O auzi pe Juanita înfigându-şi făraşul de grădină în pământ.

— Am spus prea multe deja, *señorita.*

Se întinse şi o opri pe Juanita din eforturile ei frenetice de a-şi săpa o groapă în care să se ascundă.

— Mi-ar plăcea să-mi spui Angela.

Juanita se opri.

— N-ar fi corect.

— Dar mi-ar plăcea să fim prietene. O simţi pe Juanita ezitând. Promit să nu te mai întreb nimic altceva despre Lee.

Atunci, Juanita chicoti sfioasă.

— Aproape că am uitat ce înseamnă să fii prietena cuiva.

— Deci nu te vizitează nimeni aici?

— Eşti prima. Alejandro nu e fericit că eşti aici.

— Cred că nu se bucură nimeni, în afară de Miguel. Se întoarse din nou spre plantă, căutând altă roşie. Să înţeleg că nu ai iubit.

— Oh, nu. N-aş vrea să am iubit.

Uluită de hotărârea din vocea Juanitei, Angela întrebă:

— Niciodată?

— Nu vreau să mă viziteze niciodată vreun bărbat.

— Şi nu vrei să te măriţi, să ai copii?

— Îl am pe Miguel.

Angela se încruntă şi se concentră în totalitate asupra Juanitei.

— Dar el ţi-e frate.

— Dar îl pot iubi şi îngriji de parcă mi-ar fi fiu. Nu am nevoie de altceva. Dar dumneata, *señorita...* Angela? Vrei copii?

Angela zâmbi uşor.

— Îmi doresc mult, dar mai întâi trebuie să găsesc un bărbat îndeajuns de bun la suflet, încât să poată trece peste handicapul meu.

— Nu înţeleg. Dacă nu aş şti că eşti oarbă, uitându-mă la tine cum culegi roşii, n-aş zice asta.

— În Fortune, toată lumea ştie, iar faptul că sunt nevăzătoare îi cam face pe oameni să se teamă. De exemplu, un bărbat pe nume Marcus m-a scos la plimbare prin oraş, dar era atât de agitat că puteam să mă lovesc de ceva şi să îl fac de râs, încât a sfârşit prin a se ciocni el de ceva. Zâmbi cu gura până la urechi când îşi aminti. Mă gândesc că se uita la mine, în loc să fie atent pe unde merge, şi s-a ciocnit de indianul de lemn din faţa magazinului universal. Acesta s-a răsturnat pe banca din faţa magazinului. Domnul Carrington stătea pe bancă şi a fost nevoit să sară în spate ca să nu fie strivit de statuie... trecând direct prin geamul magazinului.

— A fost rănit grav?

Compasiunea de care dădea dovadă Juanita o mişcă profund pe Angela.

— Nu, în mod miraculos s-a ales doar cu câteva zgârieturi, dar în faţa ferestrei se afla o grămadă de conserve. Toate s-au rostogolit pe podea, prin toată clădirea. Oamenii se chinuiau să se ferească... bufnituri, pocnete şi înjurături s-au auzit până în stradă... Nu mai auzisem nicicând atâta agitaţie.

— Ce îngrozitor! Probabil că te-ai simţit jenată.

Angela clătină din cap. Se gândi că majoritatea femeilor ar fi apreciat cât decât grija cu care o înconjurau bărbaţii, dar de cele mai multe ori ea reprezenta pentru Angela o insultă constantă, motiv pentru care îşi pierdea rapid interesul faţă de ei. Aceştia îi vorbeau de parcă ar fi fost o copilă. Lee nu se purtase niciodată aşa.

— Nu m-am simţit jenată. Nu a fost vina mea. Eu ştiam că statuia era acolo. Aş fi evitat-o. Dar bietul Marcus. A trebuit să plătească toate daunele.

— L-ai văzut din nou? Adică, ai…

— E în regulă, Juanita. Ştiu ce-ai vrut să spui. Şi nu, nu m-a mai vizitat. Mi-a spus că eram o cheltuială pe care nu şi-o permitea.

— Cred că era doar un bădăran neîndemânatic.

— Şi surorile mele au zis la fel. A cerut permisiunea să o viziteze pe sora mea mai mică, Crystal, dar ea l-a refuzat.

— Deci ai surori? întrebă ea, nerăbdătoare.

— Două. Heather şi Crystal, amândouă mai mici. Îşi înclină capul, gânditoare. De fapt, mai am o soră, care e mai mare. Mary Ellen. Mama a născut-o în afara căsătoriei, şi un cuplu foarte drăguţ a adoptat-o.

— Mama ta ţi-a povestit despre acest lucru ruşinos pe care l-a făcut? întrebă Juanita, evident şocată.

— Nu i s-a părut niciodată a fi un lucru ruşinos. Avea şaptesprezece ani pe atunci şi îl iubea pe bărbatul acela, dar el a plecat la război. Când a născut-o pe fiica ei, a făcut ceea ce a considerat a fi cel mai bine pe atunci. Dar am crescut ştiind că Mary Ellen era sora mea. De fapt, s-a măritat cu un duce.

— Un duce?

Angela clătină din cap. Sărea de la un lucru la altul, încercând să pună bazele unei prietenii într-un timp scurt.

— În Anglia, oamenii de rang au titluri…

— Ştiu despre nobilime.

Acum, Angela era cea uluită.

— Ştii?

— *Sí.* Lee ne-a explicat. E fascinat de Anglia şi de istoria ei.

— Serios? Mă aşteptam să fie fascinat de Spania sau de Mexic.

— O, dar este. Ştie totul.

Mai puţin cum să scape de amintirile care îl bântuiau. Îşi trecu mâna peste roşia cu pieliţă netedă din poala ei. Se părea că era cât se poate de curioasă în legătură cu Lee. Promisese că nu avea să întrebe nimic despre el şi uite că încerca să obţină frânturi de informaţii.

— Nu pare să doarmă prea mult.

— Are coşmaruri. S-au înrăutăţit de când ne-am mutat aici. Îi este ruşine de ele.

— Îi este ruşine de visele lui, dar e mândru că a ucis un om? Juanita o luă de mână. Avea mâna mică, delicată.

— Of, nu, *señorita,* nu e mândru că a ucis un om.

— Eu am rămas cu altă impresie. Practic se lăuda cu ce-a făcut.

— Doar se preface, deoarece crede că îl face… nu ştiu cum să-ţi explic… dur.

Nu prea reuşea să împace lucrurile pe care le ştia din legendele despre Lee cu ceea ce afla despre el.

— Unde e acum?

— L-a dus pe Miguel în hambar să îşi vadă pisica.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu el. Mă poţi duce acolo?

— Nu-i vei spune ce ţi-am povestit, nu-i aşa?

Ea o strânse pe Juanita de mână, liniştind-o.

— Bineînţeles că nu. Vreau doar să îl asigur că voi pleca după petrecere. Nu doresc ca ziua de naştere a lui Miguel să fie stricată de proasta dispoziţie a lui Lee.

Juanita îi luă roşiile din poală.

— Trebuie să termin de strâns legumele pentru cină, dar te poate duce Alejandro. Alejandro!

Îl auzi apropiindu-se de ele.

— De când ne urmăreşte?

— De ceva vreme. E foarte protector.

— Şi nu mă place.

— Dar nu te va răni.

Nici nu crezuse aşa ceva. Ce-i drept, fusese îngrozită când Lee o răpise direct din faţa băncii, dar după prima lor oprire ca să se odihnească, nu se mai temuse. Îşi dorise în continuare să evadeze, dar nu se mai temuse de ei. Chiar şi acum se simţea uimitor de protejată.

— Alejandro, o duci tu pe Angela la hambar?

— De ce? întrebă el tăios.

— Vreau să vorbesc cu Lee, răspunse Angela, ridicându-se în picioare.

— Poate că el nu vrea să vorbească cu tine.

— Ai de gând să mă însoţeşti sau nu?

— Dacă ar fi vrut să fii în hambar, te-ar fi invitat să îl însoţeşti.

— În regulă. Îşi scutură praful de pe mâini. Mă descurc şi singură.

Se luă după brazdele de pământ ca să iasă din grădină.

— Alejandro! Du-o, îi porunci Juanita.

Alejandro mârâi gutural, o apucă de braţ şi o împinse înainte. Era evident că toţi cei din familie erau iuţi la mânie.

— Nu sunt un câine ce trebuie condus, îl informă ea.

— Eşti mai rău de-atât, o asigură el, strângând-o mai tare. N-ar fi trebuit să te aducă aici.

— Mă învineţeşti.

El îşi slăbi strânsoarea şi încetini pasul.

— Îmi cer iertare, *señorita.*

— Nu sunt un pericol pentru tine sau pentru familia ta, îi spuse ea.

— Va muri din pricina ta.

În apropiere, cineva tăia lemne într-un ritm constant. Altcineva răsucea mânerul scârţâitor al lanţului unei găleţi

lângă o fântână. Acum înţelegea de ce Lee numise acest loc căminul lui.

În afară de faptul că era un loc izolat, viaţa se desfăşura ca oriunde altundeva.

Alejandro se opri brusc şi îi dădu drumul.

— Am ajuns la hambar. Te las să îl găseşti singură.

Îl auzi îndepărtându-se.

— Alejandro? Bărbatul se opri. Nu voi face nimic care să-l pună în pericol.

— Mă tem că promisiunile tale vin cam târziu, *señorita.*

Zgomotul paşilor lui se stinse tot mai tare, lăsând-o pe Angela singură. Nu voia să simtă că destinul lui Lee, oricare ar fi fost acesta, avea de-a face cu ea. El alesese o viaţă de infractor cu mult timp înainte să o cunoască pe ea; nu îl îndrumase ea pe această cale.

Cu grijă, testând fiecare pas cu vârful ascuţit al pantofului şi abia după aceea înaintând, intră încet în hambar. Îmbrăcămintea Juanitei nu era nici pe departe la fel de restrictivă precum cea a Angelei, şi se gândi că, dacă şi-ar fi putut vedea reflexia într-o oglindă, ar fi hotărât că pantofii nu se potriveau cu restul ţinutei, dar nu era genul care să meargă desculţă.

Simţea căldura soarelui pe faţă, dar de data aceasta combinată cu un aer mai răcoros şi cu miros de paie şi de animale. Îşi imagină hambarul, mare şi cavernos. Firicele de praf o gâdilau în nas. Când simţul vederii îi murise, parcă toate celelalte simţuri se treziseră la viaţă. I se păru că aude în apropiere un cal fornăind, cu buzele tremurânde. Iar în depărtare auzi vocile estompate ale lui Lee şi Miguel.

Chiar nu se aşteptase să descopere că un nelegiuit poseda o loialitate atât de profundă faţă de familia lui. Oare ce se întâmplase de luase viaţa cuiva? Nu ar fi putut să invoce autoapărarea. Îl împuşcase pe bărbat în spate. O acţiune laşă. Şi totuşi, Lee Raven nu părea câtuşi de puţin

laş.

Se lăsă ghidată de vocile lor. Auzi mieunatul gutural al unei pisici care încerca să alunge intruşi.

— Poţi număra pisoiaşii, Miguel? întrebă Lee.

— Unu, doi, trei, patru.

— Bine.

— Când îi pot ţine în braţe?

— Când îţi dau eu voie.

— Când îmi vei da voie?

— Când îmi dă voie mama lor.

Îi auzea conversând, vocile lor venind de undeva de jos, aşa că şi-l imagină pe Lee stând pe vine în boxă, şi pe Miguel lângă el, imitându-l. În vocea băiatului se citea atâta admiraţie pentru fratele lui mai mare, încât era evident că nici prin cap nu i-ar fi trecut să încalce vreo poruncă de-a lui Lee. Dar, pe de altă parte, acelaşi lucru era valabil pentru toţi fraţii lui. Le poruncea de parcă s-ar fi născut ca să conducă. Ce păcat că se hotărâse să conducă o bandă de nelegiuiţi în locul unei comunităţi.

— L-a durut pe Hector când a făcut puişorii? întrebă Miguel.

„Hector?" Angela se întrebă de ce credea băieţelul că l-ar fi durut pe mascul, când, de fapt, femela suferea.

— *Sí,* aşa e la naştere, spuse Lee încet.

Răspunsul lui Lee o zăpăci complet. Evident că bărbaţilor le plăcea să creadă că ei făceau toată treaba.

— A durut-o şi pe mama când m-am născut eu?

Angela îşi ţinu respiraţia. Cum ar putea un bărbat să explice vreodată…

— *Sí.* Cum ziceam, aşa stau lucrurile, dar, of, Miguel… când i te-am pus în braţe pentru prima dată… zâmbetul ei… a fost aşa frumos, cel mai frumos zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

Angela se apropie de ei, atrasă de dragostea care răsuna nu doar în cuvintele lui Lee, ci şi în vocea lui… şi

simţi ceva mai mult decât dragoste.

— *Señorita!* Sunteţi aici! Avem pisoi! exclamă Miguel, apoi o luă de mână. Haideţi să vedeţi!

Auzi genunchii lui Lee trosnind şi ştiu că ghicise. Stătuse pe vine.

— Va trebui să mai aştepte, Miguel, până îi poate atinge.

— Pot să-i spun Juanitei? întrebă copilul.

— *Sí.*

Băieţelul se îndepărtă rapid, iar Angela ştiu că acesta uitase orice altceva, şi se concentra acum doar pe vestea pe care trebuia să i-o dea Juanitei.

— Ai fost prezent la naşterea lui? întrebă ea blând.

— E ciudat?

— Majoritatea părinţilor nu vor să-şi ştie copiii în preajmă.

— Nu eram copil când s-a născut.

Ea încuviinţă, gânditoare.

— Presupun că nu. Tatăl tău a fost şi el de faţă?

— Nu.

— Unde era?

— Nu era disponibil. O apucă de braţ. Haide. Sunt convins că Hector s-a săturat de public.

— Hector e pisica?

— *Sí.* E greu să îi explici anumite lucruri unui copil.

O spusese pe un ton amuzat, iar ea şi-l imagină zâmbind în colţul gurii. Îşi dorea atât de tare să îl poată vizualiza în mintea ei, dar, aşa cum nu putea „vedea” pisoiaşii, până nu o lăsa pisica să îi atingă, tot la fel nu îl putea „vedea” nici pe Lee, până nu avea încredere în ea.

Capitolul 12

— Nu cred! ţipă Jorge, după care îşi azvârli cărţile de joc în mijlocul mesei.

În timp ce Miguel dormea ghemuit în poala lui, Lee urmărea acţiunea de pe canapea, cu Juanita lângă el. Alejandro stătea într-un scaun din apropiere, chipul lui arătos şi smead fiind viciat de o încruntătură urâtă. Jorge, Eduardo şi Roberto încercau de mai bine de două ore să o bată pe Angela la pocher. Deşi insistase ca fraţii lui să spună cu voce tare fiecare carte întoarsă, întrucât nu ea împărţea cărţile, Lee nu îşi dădea seama cum de reuşea să trişeze.

— Se pare că ţine minte cărţile jucate, gândi Lee cu voce tare.

— Ce altceva a memorat? întrebă Alejandro încet. Planul casei? Pământul? Ar putea descrie suficiente lucruri încât să ne dea de gol ascunzătoarea.

— Te îngrijorezi prea mult.

În plus, pământul nu era al lor. Puteau pleca oricând, ba chiar ar fi fost nevoiţi să o facă, dacă guvernul mexican i-ar fi descoperit acolo.

— Ce i-ai spus? întrebă Alejandro.

— Foarte puţine.

— Probabil că pentru ea e îndeajuns.

— Îţi aminteşti cum era pe vremuri, când aveam încredere şi în alţii din afara familiei? întrebă Lee.

— *Sí.* Alejandro se ridică în picioare. Şi îmi amintesc apoi cum am privit pământul nostru îmbibându-se de sânge.

Lee oftă când Alejandro ieşi valvârtej pe uşa din faţă.

— Ce îl îngrijorează pe Alejandro? întrebă Roberto, ridicându-şi privirea spre el.

Lee ridică din umeri.

— Cine mai ştie, când vine vorba de Alejandro?

Fraţii lui se priviră rapid, după care se concentrară din nou pe cărţile lor. Cum de nu ştia Angela cum arătau? Erau

mexicani până în măduva oaselor, moştenirea lor reflectându-se în trăsăturile lor cizelate. Ce voia să facă? Să le atingă feţele? I se încleştă stomacul când îşi imagină cum ar fi fost să simtă ceea ce îşi dorea cu atâta disperare: mângâierile ei, ba mai mult, dragostea ei.

Dar nu mai avea şanse la dragoste. Îi rămăsese doar răzbunarea, care venea încet. Ori de câte ori Shelby plasa bani într-o bancă, Lee îi scotea. Planul lui de răzbunare consta în schilodirea financiară a lui Shelby. Auzise că pe Shelby îl durea, dar nu atât de tare pe cât îşi dorea Lee, nu în măsura în care merita să sufere.

— Ar trebui să joci cu ei, spuse Juanita încet. Ai putea să câştigi.

— S-ar putea să mă alătur lor, când i se urcă la cap.

— Nu cred că i se va urca la cap, spuse Juanita. E foarte drăguţă, Lee. Mă bucur că va mai rămâne câteva zile la noi.

Pentru că, la fel ca Miguel, Juanita nu avea prieteni. În noaptea în care muriseră părinţii lor, avea doar doisprezece ani. Era mulţumită să aibă grijă de casă şi de fraţii ei, dar cu siguranţă că urma să vină şi ziua în care să îşi dorească o familie a ei, un soţ.

O să aibă nevoie de un bărbat deosebit. Din nefericire, Lee se îndoia că exista unul cu atâta răbdare şi înţelegere.

— Ar trebui să te duci mâine la oraş, cu Roberto.

Ea clătină din cap şi se holbă la mâinile pe care le ţinea împreunate în poală.

— Îmi place aici.

— Te poţi întoarce, Juanita. E vorba doar de o zi.

— Trebuie să am grijă de Miguel.

— Am eu grijă de el.

— Nu vreau să mă duc. Te rog, nu mă forţa să mă duc, şopti ea. Îşi petrecu braţul pe după umerii ei. Nu îi plăcea deloc felul în care fata se încordă, dar o trase oricum

aproape de el şi o sărută pe tâmplă.

— Nu te voi forţa să te duci. Vreau doar să fii fericită.

— Dar sunt fericită. Îmi place aici. Suntem în siguranţă.

Dar pentru câtă vreme? Ce avea să se întâmple dacă nu reuşea să scape de următorul grup de vânători? Nu i-ar fi condus niciodată acolo în mod intenţionat...

— Gata! Mi-ajunge! exclamă Jorge. Nu ştiu cum faci, *señorita,* dar sigur trişezi.

Angela zâmbi şi adună cărţile de pe masă. După ce le adună pe toate, le amestecă cu o singură mână, palmă pachetul de cărţi, îl tăie, şi apoi îl stivui, fără să îşi mişte cealaltă mână din poală.

— De ce-ai crede una ca asta? întrebă ea, arogant. Încă o rundă? Lee îl mută uşor pe Miguel în poala Juanitei.

— Ne va duce la sapă de lemn.

Se ridică şi traversă agale încăperea.

— *Querida,* hai să facem o plimbare, înainte să îmi laşi fraţii fără bănuţii câştigaţi cu greu.

Ea îşi ridică fruntea, concentrându-şi atenţia asupra lui. Era uimitor felul în care părea că se uită la el. Ea pufni.

— Câştigaţi cu greu? Ştiu exact cât de greu i-au câştigat.

Fraţii lui îi zâmbiră afectaţi şi atotcunoscători.

El o prinse de braţ şi o trase în picioare.

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii, *querida.* Poate că sunt bărbatul potrivit să te înveţe.

*

Angela nu îşi amintea să se fi plimbat vreodată de mână cu un bărbat, ţinându-şi degetele împreunate. Îl urmase pe Lee prin casă, şi apoi în curte, încercând să se concentreze pe numărul de paşi, de răsuciri, de întoarceri, dar mirosul lui de cai şi piele o distrăsese la fel de mult

precum asprimea palmei lui. Şi-l imagină fermier, nu bărbat dat în urmărire, cu o recompensă pe capul lui. Şi-l putea imagina doar ca un om de succes.

Mai mult decât ar fi fost înţelept, îi plăcea senzaţia de a-şi fi găsit locul – sau cel puţin senzaţia de a-şi fi găsit locul lângă bărbatul acela, în clipa aceea. Nu avea cum să fie o parte permanentă din viaţa ei, nici ea din a lui. Făceau parte din lumi diferite. Ea respecta legea, iar el părea să creadă că legea era făcută pentru a fi încălcată.

Cu toate acestea, fraţii lui nu trişaseră când jucaseră cărţi cu ea. Altminteri nu ar fi pierdut toate mâinile. Iniţial se îngrijorase că îşi vor da seama că lipsea o carte din pachet, dar observă rapid că nu ţineau minte cărţile jucate.

Ea şi Lee îşi continuară plimbarea în tăcere, în jurul lor răsunând doar serenada creaturilor nopţii. Se îndepărtară de casă, de hambar şi de ţarcul pentru animale.

— De ce te plimbai noaptea prin oraş atunci când am jefuit noi banca? o întrebă.

Ea îl strânse mai tare de mână.

— Îmi place să mă plimb noaptea. Atmosfera este altfel, mai liniştită, mai silenţioasă. Şi nu…

Chicoti uşor.

— Nu ce?

Ea zâmbi şi întoarse capul spre el.

— De obicei, nu mă ciocnesc de oameni noaptea.

— Am observat că nu te prea ciocneşti de nimic.

Ea ridică din umeri.

— Nu prea am avut ocazia să explorez împrejurimile. De obicei, când sunt într-un loc nou, mă aleg cu o grămadă de vânătăi. Dar în Fortune, cunosc fiecare stradă, fiecare clădire, numărul exact de paşi pentru a ajunge la magazinul universal, sau la pensiune, sau la taverna tatălui meu. Îmi place să mă ascund printre umbre şi să ascult zgomotele dinăuntru. Pot vedea totul clar. Barul pe care bunicul îl lustruia până strălucea. Candelabrul de cristal pe care tata

l-a mutat din dormitorul mamei în salonul din faţă, imediat după ce a câştigat clădirea de la bunicul meu. A promis că va comanda unul nou, ca să i-l returneze mamei… dar nu a mai făcut-o. Probabil din cauză că îi aduce aminte de vremea în care locuiau la tavernă. Acum, fiecare încăpere din casa lor are un candelabru.

— Casa ta pare elegantă, spuse el.

Ea îşi muşcă uşor buza. Cum să-i explice?

— E o casă frumoasă. Răsună de râsete şi lacrimi. O încălzesc mai mult zâmbetele decât focurile din vetre. Este plină de dragoste. Ezită, după care îl frecă pe braţ. Casa ta este la fel. Nu mă aşteptam.

— Nu mai e ca altădată.

Iarba înaltă i se prindea de fustă şi simţea mirosul florilor.

— Deci ieşi noaptea ca să asculţi zgomotele dintr-o tavernă? o întrebă.

— E mai mult de-atât. Când îmi lipesc urechea de fereastră, îi pot vedea pe toţi. Pe cowboy, pe fermieri, pe negustori, pe împătimiţii de jocuri de noroc… dar sunt mereu aceiaşi oameni. Oameni care veneau la tavernă şi când aveam eu doisprezece ani, dar care nu au îmbătrânit deloc în tot acest timp. Uneori, vreau să mă plimb prin tavernă şi să le ating feţele, să descopăr chipuri noi, să le recunosc pe cele vechi, să îi întreb ce culoare are părul lor acum. Lucrurile pe care nu le mai ating nu se schimbă niciodată… iar cele pe care nu le-am atins deloc… nu ştiu cum arată.

— Te deranjează că nu ştii cum arată toată lumea.

— E ca şi cum aş trăi într-o peşteră, izolată. Trăiesc în întuneric, dar viaţa mea poate însemna mai mult decât umbre.

— Nu mi te pot imagina trăind în umbre. Te-ai luptat cu mine, m-ai insultat, ţi ai apărat ideile… ai dormit în braţele mele.

Rostise ultima parte a frazei cu o voce joasă, senzuală, care stârni un val de dorinţă în ea. Lee se opri din mers. Inima ei începu să bată, acut conştientă de prezenţa lui.

— Dacă fraţii mei îţi dau voie, le poţi atinge feţele. Şi pe a Juanitei.

— Dar nu şi pe a ta.

— Nu, pe a mea nu.

Se simţi dezamăgită. El îi dădu drumul la mână, iar ea îi auzi genunchii trosnind. Îngenunche lângă el, respirând adânc, ca să nu o podidească lacrimile. Nu îşi amintea să fi dorit ceva cu atâta disperare cu cât îşi dorea ca el să aibă încredere în ea; sau poate că îşi dorea dragostea lui, dar ştia că nu putea avea parte de dragoste adevărată fără încredere. Dacă nu avea încredere în ea astfel încât să o lase să-i descopere înfăţişarea, cum ar fi putut să aibă încredere să-i dăruiască inima lui? Simţi dintr-odată un miros neaşteptat, dar nu neplăcut. Auzi mugete de vite în jurul ei.

— Sunt vite în jur, spuse ea, neputându-şi stăpâni surprinderea.

— *Sí.*

Acum că nu se mai concentra asupra lui, auzi trosnete de coarne lovindu-se între ele, copite călcând pământul.

— Multe vite.

— Două mii de capete.

O surprinse mândria din vocea lui, mândrie pe care o auzise deseori în vocile cowboy-ilor, când intrau agale în tavernă ca să îşi tragă suflarea înainte să mâne vitele şi mai spre nord.

— Ale tale?

— Ale fraţilor mei.

— Sunt fermieri?

— Pari surprinsă. Am fost întotdeauna o familie de fermieri. Tatăl nostru. Tatăl tatălui nostru. Shelby ne-a

distrus căminul, dar nu ne-a putut jefui şi trecutul. Am salvat câte vite am putut de la ferma tatălui nostru – pe cele care nu au fost măcelărite. Pe celelalte le-am adunat de unde am putut, dacă nu aparţineau nimănui. Câteva s-au înmulţit. Mărind cireada. Primăvara care vine, vor duce vitele sus, la reţeaua de şine de cale ferată din Fort Worth.

Auzi dorinţa din vocea lui. Ei o să ducă vitele, în timp ce el era exilat să rămână în urmă, pentru că nu putea risca să fie prins sau să îi pună pe ei în pericol.

Nu îi spusese că folosea banii furaţi ca să cumpere vite.

— Dacă nu cumperi vite, ce faci cu banii furaţi?

Îl simţi ezitând, nevrând să îi spună. Îşi dorea ceva de la el, măcar o frântură de încredere.

— Îi cheltui pe femei?

— Nu.

Nu ştia de ce, dar parcă simţise o urmă de amuzament în vocea lui.

— Alcool? Jocuri de noroc?

— Nu îi cheltuiesc.

— Atunci, îi pui pur şi simplu la păstrare…

— Nu.

Ea oftă, frustrată.

— De ce nu îmi poţi da niciodată un răspuns direct? De ce trebuie să fii atât de secretos în tot ce ţine de viaţa ta?

El o luă de mână, i-o ridică uşor şi o sărută cu blândeţe pe vârfurile degetelor. Buzele lui moi încadrau perfect căldura gurii lui. Îi simţi respiraţia caldă pe încheieturile degetelor şi se înfioră de plăcere.

— Îţi voi spune un secret, dar trebuie să juri că nu vei spune nimănui, îi zise el poruncitor.

Se umplu de bucurie la gândul că o să-i împărtăşească un secret. Poate că, în timp, o să îi dezvăluie şi altele, inclusiv misterul înfăţişării lui.

— Promit.

— N-am mai spus asta nimănui.

Ea îşi ţinu respiraţia şi îl strânse mai tare de mână.

— Poţi avea încredere în mine.

El îi sărută din nou degetele.

— Pe când eram băiat… foarte, foarte mic, cam ca Miguel… mi-am imaginat că am fost vizitat de un înger.

— Un înger? şopti ea.

— *Sí.* Soarele îi strălucea în păr şi îmi zâmbea. L-am iubit pe îngerul acela, dar apoi, într-o zi, nu a mai venit. Vreme îndelungată am crezut că am greşit cu ceva, că am făcut ceva ce l-a înfuriat, sau, mai rău, l-a întristat. Până când, într-o zi, mi-am dat seama că, pur şi simplu, am crescut şi că îngerul fusese mereu doar în imaginaţia mea. Dar mi s-a părut atât de real.

— La fel se întâmplă şi cu prietenii imaginari. Se simţea apropiată de el, înţelegând în totalitate de ce un copil ar confunda realitatea cu o lume imaginară. Şi ea o făcuse de multe ori. Când eram mică, aveam un prieten pe care îl chema Pete-cel-Laş. Ori de câte ori mă prindea mama făcând vreo boacănă, îi spuneam că Pete-cel-Laş mă pusese să o fac. I se strânse inima când îşi aminti. După ce am stat la pat vreme îndelungată, când m-am trezit şi am constatat că lumea era în continuare cufundată în întuneric, tata mi-a explicat că aşa avea să rămână, iar Pete-cel-Laş a fost singurul prieten care s-a purtat cu mine de parcă nu m-aş fi schimbat deloc. Pentru toţi ceilalţi, devenisem dintr-odată fragilă.

El îi sărută din nou mâna, iar ea îl simţi cum încearcă cu disperare să se controleze, să o sărute tandru, când, de fapt, voia să o sărute cu patimă.

— Nu eşti fragilă, ci delicată, aşa cum sunt femeile. Eşti incredibil de puternică, de curajoasă. Nu te-ai frânge uşor. Juanita… Juanita e fragilă. Dacă vreun bărbat s-ar purta cu ea aşa cum m-am purtat eu cu tine în prima

noapte, s-ar face ghem şi ar muri. Părea tulburat, cumva vulnerabil, deşi nu şi l-ar fi imaginat niciodată aşa. Nu ştiu cum s-o ajut.

Într-un mod ilogic, dorea să îl consoleze pe bărbatul acesta pe care ştia că ar fi trebuit să îl dispreţuiască, pe bărbatul acesta care îi mângâia mâna de parcă s-ar fi minunat de ea.

— O iubeşti. E evident. Uneori, e de-ajuns.

— În cazul acesta, *nu e* de-ajuns. Noaptea aceea o bântuie mai mult ca pe noi. Era atât de tânără. Avea doar doisprezece ani. Nu o poate uita.

Îşi dorea cu disperare să îl atingă, să îl aline cu mângâierile ei.

— Şi pe tine te bântuie.

— E alegerea mea să nu uit. În asta constă diferenţa.

Ţinându-l în continuare de mână, i-o duse la gură şi îl sărută pe dosul palmei. Putea să jure că îl simţi înfiorându-se.

— Spune-mi ce s-a întâmplat în noaptea aceea, îl îmboldi ea blând, dorindu-şi, având nevoie să îi cunoască trecutul, ca să îl poată înţelege pe el.

— Nu e o poveste frumoasă, *querida.*

Tânjea să arunce o privire măcar în sufletul lui, dar ştia că nu o să-i spună nimic, dacă îi mărturisea asta.

— Lee, îţi cer doar să arunci o scânteie de lumină în întunericul meu.

El înjură aspru pe sub mustaţă, după care lăsă tăcerea să îi învăluie. Nu avea de gând să îl forţeze. Frământările lui sufleteşti i se păreau aproape palpabile. În cele din urmă, el oftă apăsat, îndelung.

— Au venit dinspre nord, în toiul nopţii. Nişte *gringos* care aveau atâta pământ, că nici nu ştiau ce să facă cu el. Ferma noastră era vecină cu a lor. Nu le plăcea că aveau vecini mexicani, dar ne tolerau. Nu conta că familia locuise acolo timp de două generaţii, iar cea de-a treia îşi stabilea

deja rădăcinile în acel loc. Ne vedeau ca pe nişte străini. După care, fratele meu mai mare, Ramon, a comis un păcat grav.

Ea nu insistă, ci îngenunche pur şi simplu lângă el, mângâindu-l în sus şi în jos pe antebraţ, simţindu-i muşchii încordaţi şi fermi sub palmă. Îl auzi înghiţind în sec.

— S-a îndrăgostit de fiica lui Shelby, Christine. Au încercat să păstreze relaţia lor secretă. Dar cineva i-a văzut. Mi-au acuzat familia că fură vite. Nu aveam de ce să furăm vite; aveam de două ori mai multe ca ei. Bunicul nostru fusese prezent când Texasul s-a luptat pentru independenţă.

— A luptat în armata mexicană, sub comanda lui Santa Anna? întrebă ea.

— Nu, a luptat alături de Sam Houston, ca să înfrângă armata mexicană şi să câştige independenţa Texasului. A cumpărat terenul acela cu sângele lui, iar Shelby l-a furat vărsând sângele fiului bunicului nostru.

Vocea îi devenise nisipoasă. Îşi dorea cu disperare să îi cuprindă obrazul, să îi netezească fruntea despre care ştia sigur că era plină de riduri, dar nu îi putea trăda dorinţa de a-şi ascunde înfăţişarea de ea. Aşa că se mulţumi să îşi alunge lacrimile pricinuite de amintirile lui dureroase şi să îl mângâie pe braţ, încercând să îl aline cum putea.

— Pe Ramon l-au spânzurat primul. Îşi duse mâna la coapsă. Ea îşi puse mâna peste a lui şi simţi cum strângea din pumn. Îţi imaginezi ce suferinţă sfâşietoare te încearcă atunci când îţi vezi fiul spânzurat?

Simţi o picătură umedă pe încheietura mâinii. Îşi închise ochii, dorindu-şi să îi fi putut şterge lacrimile.

— Mama ţipa… tata urla. Pe el l-au spânzurat al doilea. În timp ce se lupta cu moartea, a trebuit să se uite cum îi împuşcă pe toţi ceilalţi fii ai lui, şi apoi pe femeia pe care o iubea.

I se tăie respiraţia.

— V-au împuşcat?

— *Sí.* Vocea îi răguşise, de parcă ar fi trebuit să împingă fiecare cuvânt printr-un gâtlej înnodat de emoţie. La fel cum a făcut mama noastră, şi noi am încercat să îi oprim, dar erau prea mulţi. Am stat acolo, întinşi pe jos, cu sângele scurgându-ni-se în pământ, în timp ce mama noastră implora milă.

O altă lacrimă îi căzu pe mână. Îl strânse mai tare de braţ.

— Floyd Shelby a fost acolo în noaptea aceea?

Îl auzi oftând din greu, după care îşi drese glasul.

— La început, da, dar nu a stat multă vreme. Voia să se ocupe de alte lucruri. L-am găsit mai târziu în noaptea aceea şi l-am ucis.

O năpădi un sentiment de confuzie.

— Dar erai rănit.

— *Sí.* Ne-au dat foc la casă, înainte să plece călare în noapte, lăsându-ne întinşi la pământ, sângerând. Părinţii noştri erau morţi. Fraţii mei… mai puţin Ramon… erau încă în viaţă.

— Le-aţi spus autorităţilor ce s-a întâmplat?

— Autorităţilor? Shelby avea oameni gata să jure cu mâna pe Biblie că eram hoţi.

Tremura, dar nu din pricina aerului rece al nopţii, ci din pricina poveştii lui îngrozitoare.

— Nu spun că ar fi trebuit să îl ucizi pe fiul lui Shelby, dar, ţinând cont de circumstanţe, aş înţelege nevoia de răzbunare…

— Nu l-am ucis ca să mă răzbun. L-am ucis pentru că era un animal turbat.

Se ridică brusc, iar ea suferi că pierduse contactul cu el.

— Ţi-am spus destul, urlă el. Ea îl auzi cum respiră greu, cum se plimbă încolo şi încoace, cu pas apăsat. Ţi-am povestit mai multe decât ar fi trebuit.

Ea se ridică încet, dorindu-şi cu disperare să îi înlăture durerea, şi, dacă nu reuşea, măcar să i-o împărtăşească.

— Lee…

— Nu-mi rosti numele aşa, porunci el.

— Cum adică?

— Ca şi cum ţi-ar păsa de mine.

Izbucni fără să vrea în lacrimi.

— Pentru Numele lui Dumnezeu, dar *chiar îmi pasă* de tine.

El o prinse de braţ şi-o trase spre el. Îi simţi pieptul apăsându-i sânii.

— Nu, *querida.* Nu plânge pentru mine şi să nu îţi pese de mine.

Apoi, ca şi cum şi-ar fi bătut joc de propria poruncă, îi acoperi gura cu a lui, într-un gest pătimaş, poruncitor. Ea îl cuprinse cu braţele pe după talie, îşi răsfiră degetele pe spatele lui lat, se desfătă simţindu-i muşchii încordându-i-se la fiecare mişcare. El îi cuprinse faţa cu o mână, mângâindu-i colţul gurii cu degetul mare, de parcă nu ar fi fost de ajuns că limba îi explora fiecare colţişor al gurii. Ea îşi înfipse degetele în spatele lui, temându-se că o să i se taie picioarele în timp ce dorinţa o mistuia.

— Te doresc, *querida,* şopti el, cu voce răguşită. Vreau să te simt sub mine… dar nu te pot avea.

În cuvintele lui se simţea un regret profund. Îi spusese că se considera un om de onoare, iar ea îl luase peste picior.

— N-am ce să-ţi ofer, spuse el încet, după care o luă de mână şi o conduse înapoi în noapte.

Şi, precum un pumn de cenuşă suflată cu bunătate şi blândeţe în vânt, ea uită complet de legendele pe care le auzise despre Lee şi acceptă în inima ei tot ce descoperise ea însăşi despre acest bărbat până atunci.

Capitolul 13

Lee stătea întins în pat, uitându-se la lumina palidă a lunii care se revărsa prin fereastră. Angela era cuibărită în braţele lui, cu spatele pe pieptul lui. Era îmbrăcată cu o cămaşă de noapte a Juanitei, iar materialul se simţea moale pe pieptul lui gol. Îşi împletise părul într-o coadă groasă care îi lăsa vizibilă ceafa ademenitoare. Ea sugerase că putea dormi cu Juanita, dar el îi interzisese. Atunci, ea îi recomandase să doarmă el cu fraţii lui. El îi promisese însă că îşi va ţine în frâu instinctele.

Era tentat să se rostogolească şi să o acopere cu trupul lui, să se ascundă atât de adânc în ea, încât să îl poată găsi pe bărbatul care ar fi trebuit să devină.

— N-am înţeles de ce nu puteam să dorm cu Juanita, spuse ea.

— Pentru că n-am vrut eu.

— Şi totul trebuie făcut aşa cum vrei tu.

— Dacă totul ar fi cum aş vrea eu să fie, acum n-aş mai avea pantaloni pe mine.

— Cred că e bine să îi păstrezi pe tine, spuse ea încet.

Hainele nu puteau ascunde faptul că o dorea. Îşi înălţă capul şi se uită la profilul ei luminat de razele lunii.

— Sunt un om slab. Ar trebui să mă laşi să te duc înapoi mâine, *querida.*

Un colţ al gurii ei se ridică, iar el putea să jure că se îmbujorase.

— Dar i-am promis lui Miguel că voi fi aici de ziua lui.

El se lăsă pe pernă şi îi trase capul sub bărbia lui.

— Să nu îl îndrăgeşti.

— Prea târziu.

Se temea că era prea târziu pentru multe lucruri. Dragoste. Mulţumire. O viaţă normală.

— Luna se revarsă prin fereastră. Chiar dacă e trecut

de miezul nopţii, îţi pot vedea faţa, murmură el, trecându-şi încheieturile degetelor peste bărbia, apoi peste gâtul ei.

— Poţi vedea conturul feţei mele, dar eu nu îl pot vedea pe al tău.

El oftă apăsat, îşi încovoie braţul peste mijlocul ei şi îşi răsfiră degetele peste stomacul ei.

— Trebuie să îmi aminteşti mereu asta?

— Tata spune că sunt încăpăţânată. Mama spune că sunt hotărâtă.

— Cred că îţi place, pur şi simplu, să fie aşa cum vrei tu.

— Dacă ar fi după mine, n-aş mai fi aici, nu? M-ai fi dus înapoi în Fortune, când ţi-am cerut să o faci.

— Dar acum că vreau să te duc, nu vrei tu să mergi.

Ea chicoti uşor.

— S-ar zice că uneori lucrurile se aşază cum vrei tu, iar alteori, cum vreau eu. Aşa e şi cu părinţii mei.

— La fel era şi cu ai mei. Erau oameni buni. Nu meritau ce li s-a întâmplat în noaptea aceea.

Ea se foi.

— Totuşi, asta nu justifică jafurile.

— Nu jefuiesc bănci. Iau doar banii depuşi de Vernon Shelby.

Ea se întinse pe spate. El îşi dori să-i desfacă nasturii de la cămaşa de noapte, să îşi strecoare mâna sub material…

— De unde ştii câţi bani a depus? întrebă ea.

El gemu. Mai avea puţin şi îi mărturisea totul.

— Îmi spune cineva.

— Nu ştie cum arăţi?

— Poate că nu.

Ea se ridică în şezut.

— Ce răspuns mai e şi ăsta? Nu sunt proastă. Trebuie să ştie, ceea ce înseamnă că ai un complice.

— Nu, spuse el simplu.

— Şi fraţii tăi ce crezi că sunt? Nu îţi dai seama că şi ei riscă să ajungă la închisoare?

El oftă, enervat.

— Las un bilet de fiecare dată, ca să se ştie că am luat doar banii lui Shelby, şi mă semnez, ca să nu fie nimeni altcineva acuzat de furtul banilor.

— Dar fraţii tăi…

— Nu sunt responsabili pentru acţiunile mele. Şi eu iau banii. Eu sunt hoţul.

Ea se întinse din nou pe spate. Faţa ei era uşor de citit. În momentul acela era furioasă. Lee se gândi că majoritatea bărbaţilor preferau ca femeile lor să zâmbească, dar lui îi plăceau toate dispoziţiile Angelei.

— N-ar trebui să îi iei cu tine, spuse ea tăios.

— Ştiu. De data aceasta au simţit nevoia să facă ceva, aşa că au venit cu mine.

— Mai puţin Eduardo. S-ar părea că doar el are ceva minte în cap.

— N-am vrut să o lăsăm singură pe Juanita. Ştiu că asta m-ar înfuria mai tare decât faptul că m-au urmărit, spuse el.

Ea se întoarse pe o parte, cu spatele la el. El îşi petrecu braţul pe după ea şi o trase la pieptul lui.

— Ţinând cont că nu ştie nimeni cum arăţi, dacă nu ai mai fura bani şi ţi-ai schimba numele…

— Mai am nişte lucruri de rezolvat, *querida.*

Ea mârâi.

— Eşti aşa de încăpăţânat!

— Hotărât. O sărută pe gât. Ea înlemni. De ce încerci să mă salvezi? adăugă el.

— Nu ştiu.

În vocea ei se citea confuzie. Oare chiar nu ştia sau, pur şi simplu, nu voia să îi dezvăluie adevărul? El îşi trecu degetele peste curba gâtului ei. Ea se înfioră, iar el simţi ca nişte furnicături sub pielea ei. Îi plăcea felul în care

reacţionase.

— Nu pot fi salvat, *querida.* Respiră uşor peste punctul sensibil de sub urechea ei. Acum, culcă-te, înainte să descoperim amândoi că nici tu nu mai poţi fi salvată.

*

Angela se simţi puţin vinovată, puţin incorectă şi, totodată, incredibil de încântată când îl atinse uşor pe Miguel pe faţă. Era ultimul care se aşezase în faţa ei. Juanita se ridicase deja. La fel şi Eduardo, Roberto şi Jorge. Nu o surprinsese faptul că Alejandro o refuzase. În afară de Lee, Miguel era singurul al cărui chip îşi dorea să îl memoreze. Cât despre ceilalţi… nu îi plăcea să recunoască nici măcar pentru sine, dar se folosise de ei. Pur şi simplu îi înşelase. Memorând fiecare trăsătură, şi nu faţa fiecăruia ca un tot, alesese caracteristicile comune şi îşi crease în minte un portret mozaic al lui Lee. Păr dens, lins. Nas lat. Obraji rotunzi. Maxilar pătrat. Trăsături cizelate de-a lungul secolelor, de când primul *conquistador* pusese piciorul pe pământ texan.

Fiecare dintre ei îi confirmase ceea ce bănuise deja: păr negru şi ochi închişi la culoare. Nu întrebă despre tenul lor măsliniu. Şi-l imagina întru totul. Nu semăna deloc cu pielea palidă a ei, a familiei şi a majorităţii prietenilor lor. Tatăl ei şi prietenii lui veniseră din Anglia, neobişnuiţi cu căldura de neînduplecat a soarelui texan, şi chiar dacă tatăl ei avea pielea cea mai închisă la culoare, până şi el se ardea uneori.

Când îl atinse pe Miguel, şi-l imagină pe Lee copil. Prea slab, cu unghiuri ascuţite şi ochi prea mari pentru faţa lui îngustă. O gură pe care se chinuia să o ţină serioasă, dar care tremura, dându-l de gol.

— Poţi să zâmbeşti, Miguel, spuse ea cu blândeţe şi îşi trecu vârfurile degetelor peste buzele lui în formă de

semilună. Ai un zâmbet drăguţ.

— Drăguţ? se răsti el, evident indignat.

Cum de uitase că până şi cel mai tânăr mascul al familiei voia să fie un dur?

— Arătos, se corectă ea, trecându-şi uşor degetele peste buzele lui şi zâmbind, la rândul ei, bucuroasă pentru că umplea un loc în inima ei care fusese gol prea multă vreme.

Şi-l imagină pe Lee la vârsta aceasta şi îşi dori să îl fi cunoscut atunci, înainte de noaptea aceea care îl făcuse să devină infractor, să se ascundă de lume. În pofida greşelilor săvârşite, simţea în el o bunătate inerentă, pe care viaţa o remodelase, dar pe care nu o putea distruge.

Auzi zgomot de paşi apropiindu-se şi îl simţi pe Miguel lăţindu-şi zâmbetul, aşa că ştiu cine intrase în dormitorul lui Lee înainte să apuce copilul să spună ceva.

— Lee, Angela spune că sunt arătos.

— Trebuie să îi spui *domnişoara* Angela, Miguel.

Zâmbetul băiatului se ofili.

— De ce?

— Pentru că aşa e politicos.

Îi auzi genunchii pârâind şi simţi căldura lui Lee, când acesta se ghemui lângă ea.

— Ai de gând să faci asta toată dimineaţa? o întrebă pe un ton tăios.

Ea îşi împreună mâinile în poală.

— Mulţumesc, Miguel.

— Cu plăcere, *señorita.*

Simţi o claie de păr trecând pe deasupra ei şi auzi zgomot de paşi micuţi îndepărtându-se.

— E un copil foarte dulce, spuse ea încet. Îl creşti foarte bine.

— În mare parte e meritul Juanitei.

Ea se muşcă de buză.

— Dar tu te ocupi de manierele lui. Cine-ar fi crezut că

unui nelegiuit i-ar păsa de politeţe?

— Nu sunt un nelegiuit obişnuit, spuse el încrezător.

— Nu, nu eşti. Nu îl considera nici măcar un om obişnuit. De ce nu îşi folosise talentele ca să ajungă un om măreţ, şi nu unul cu o reputaţie proastă? De ce îşi proteja atât de tare identitatea? Nu înţeleg cum de nu ştie nimeni cum arăţi. Nu te-ai dus la procesul tău?

— Nu.

— Cum să nu te duci la procesul tău?

— La scurt timp după ce l-am ucis pe Floyd Shelby, i-am trimis o scrisoare lui Vernon Shelby. M-am semnat. Am vrut să-i dau de ştire că Lee Raven ştia despre faptele lui şi că avea de gând să îl facă să plătească. M-am gândit totodată să mă asigur că, în felul acesta, nimeni nu îi va urmări pe fraţii mei. Am auzit că Shelby s-a dus la un judecător cu scrisoarea. A obţinut o condamnare şi o sentinţă.

Se mai întâmplase ca judecătorii să dea sentinţe în absenţa unui proces, mai ales în zonele mai puţin populate ale Texasului.

I se tăie respiraţia când el o luă de mână, i-o răsuci puţin şi îşi trecu degetele peste vârfurile degetelor ei.

— Nu ai bătături. El îşi mişcă lent degetele peste palma ei, trasând opturi mici cu degetele lui bătătorite, stârnindu-i reacţii ademenitoare în trup. Foarte moi, albe. Mâini care nu au muncit în soare.

— Am lucrat ieri în grădină, cu Juanita. Simţi cum se îmbujorează de la răspunsul pe care i-l dăduse dintr-o răsuflare. De ce uita să respire ori de câte ori o atingea el?

— Nu era o insultă, *querida.* Subliniam doar că ai mâini de doamnă.

Iar el avea mâini de nelegiuit. Ea putea trece uşor cu vederea lucrul acesta, pentru că mâinile lui însemnau mult mai mult. Erau mâinile unui frate mai mare care îşi asumase rolul de tată; mâinile unui fiu care dorea să i se

facă dreptate; ale unui bărbat care riscase să fie prins, ca să o protejeze.

El continuă să o mângâie, de parcă ar fi vrut să memoreze fiecare dungă care îi străbătea palma, fiecare crestătură din vârful degetului ei.

— Ce-au văzut degetele tale când s-au uitat la fraţii mei?

În vocea lui se citea o dorinţă de netăgăduit, iar inima i se strânse când îşi dădu seama că îi lăsase pe fraţii lui să experimenteze ce îşi dorea el. Îşi dorea ca ea să îl atingă, dar incapacitatea lui de a avea încredere în ea îl forţa să îşi ţină dorinţele în frâu; şi, implicit, le înfrâna şi pe ale ei.

Ea îşi ridică mâna care îi rămăsese liberă.

— Lee, ţi-aş putea arăta…

— Nu.

O luă de mână. Acum o ţinea de ambele mâini şi îi trasa cercuri cu degetul mare în centrul palmei.

— Spune-mi ce-ai văzut, o imploră el încet.

Gâtlejul i se strânse şi se chinui să alunge lacrimile care o podidiră la gândul că nu o să fie niciodată împreună.

— Roberto îşi face multe griji.

— De unde ştii?

— Ridurile de pe fruntea lui sunt adânci.

— Şi Jorge?

— A fost singurul, în afară de Miguel, care a zâmbit. Ridurile de pe chipul lui mi s-au părut superficiale, de parcă ar fi mai nepăsător…

— Nesăbuit. E nesăbuit.

— Eduardo e timid. Cred că a roşit, pentru că i-am simţit pielea încălzindu-se.

— Îţi dai seama că trupul meu se încălzeşte ori de câte ori eşti lângă mine?

Ea clătină uşor din cap.

— Eu… eu… Observase cât de încins era, dar nu îndrăznise niciodată să spere că ea ar fi fost răspunzătoare

pentru asta. Am crezut că aşa eşti tu, fierbinte.

— Când te ating, chiar şi într-un fel inocent, ca acum – îşi trecu degetul peste clavicula ei – e de ajuns ca să îmi fiarbă sângele în vine. Pielea mi se încinge de parcă aş fi bolnav… *dios mio,* mă faci să devin *loco.*

Se ridică brusc, şi ea îl auzi îndreptându-se spre fereastră. Îşi apăsă palmele pe obrajii calzi. Îşi repetă în minte litania – era un nelegiuit dar inimii ei nu îi mai păsa. Se ridică încet şi se duse cu grijă lângă el.

— Lee…

— Ţinem petrecerea de ziua lui Miguel în seara asta. Mâine te duc acasă.

— Nu e corect, Lee, spuse ea încet.

— Voiai să te duci acasă…

— Mă refer la Miguel.

— Ce nu-i în regulă cu el?

— E totul în regulă cu *el,* dar *viaţa* pe care o duci tu e greşită.

— Ce vrei să spui?

I se păru că observă o oarecare teamă în vocea lui. Se întinse şi îl atinse pe braţ, surprinsă să îl vadă atât de încordat. Voia să îl liniştească, dar, în acelaşi timp, simţea că era responsabilă să îi arate cât de rău proceda.

— Cu cine se joacă? întrebă ea cu blândeţe.

— Ne are pe noi, îi răspunse el, evident încurcat. Noi ne jucăm cu el.

— Dar trebuie să se joace cu alţi copii.

— Jorge e ca un copil. Mereu intră în belele…

— Jorge e nesăbuit, dar nu e copil. Miguel are nevoie de cineva apropiat lui ca vârstă.

— Ai spus-o chiar tu că îl creştem foarte bine.

— Şi aşa este, se grăbi ea să îl asigure. Dar se comportă mai degrabă ca un mic adult decât ca un băieţel. Ce se va întâmpla când va trebui să meargă la şcoală?

— Îl voi învăţa eu. Pot să citesc şi să adun. Îl voi

învăţa tot ce are nevoie.

— Înţeleg că eşti căutat pentru crimă, dar nu îţi poţi pedepsi întreaga familie…

— Nu îi pedepsesc! Încerc să îi protejez.

— Oferindu-le o viaţă în care nu mai poate intra nimeni altcineva? Cum va învăţa Miguel despre lume?

— Îi voi povesti eu.

— Aşa cum mi-ai spus şi mie doar lucrurile pe care vrei tu să le ştiu?

— Ţi-am spus multe lucruri.

— Dar nu mi-ai spus totul. Dacă ai fi avut încredere în mine…

— Nu e o chestiune de încredere; e o chestiune de protecţie.

— Cum îi protejezi mai exact pe cei dragi ţie? Ascunzându-i? Ce viaţă mai e şi asta?

— *Cea mai bună pe care le-o pot oferi.*

— Dar nu e de-ajuns, Lee. Lumea lor e la fel de goală ca a mea.

— Mai bine goală decât deloc.

Trecu pe lângă ea, iar ea îi ascultă paşii apăsaţi în timp ce ieşi valvârtej din încăpere. Îşi puse mâna pe fereastră, dorindu-şi cu disperare să poată atinge acel vis imposibil: să îl prindă pe Lee Raven, nu cu cătuşe, ci în mrejele inimii ei.

Capitolul 14

Angela ameţea tot mai tare în timp ce Miguel, cu mâinile lui mici pe genunchii ei, o încuraja să se rotească. Avea un batic legat la ochi, întrucât nimeni nu era întru totul sigur că ea era cu adevărat oarbă. Nu îşi explica de ce o încânta atât de mult acest lucru; poate pentru că, astfel,

nu se simţea diferită de ceilalţi.

Chiar dacă Lee nu îi mai vorbise în ziua aceea, mai puţin când ţipase efectiv la ea că venise momentul să sărbătorească ziua de naştere a lui Miguel, ştia că se afla în apropiere şi îi simţea privirea încinsă.

Se împiedică şi râse.

— Cred că ajunge, Miguel. Acum n-o să mai găsesc *piñata* aia.

Miguel chicoti. Cineva îi puse o bâtă în mână. Înainte ca persoana respectivă să apuce să se retragă, îl pocni peste cap. Miguel râse zgomotos. Îi plăcea să îi audă râsetele cristaline, încântate. O să-i fie dor de el după plecare, şi ştia că momentul acela se apropia mai repede decât voia, probabil chiar mâine.

Ascultă cu atenţie, aşteptând ca vântul să sufle peste ceea ce Juanita îi descrisese ca fiind nişte fâşii viu colorate, care atârnau de o oală de lut. Angela nu avea de gând să lovească *piñata* tare. O să îi lase lui Miguel plăcerea de a o sparge, dar voia să o atingă doar ca să le arate că era egala lor la jocul ăsta de copii. Despică aerul, lovind... în gol. Îşi recăpătă echilibrul şi demnitatea.

— Aţi ridicat-o! strigă ea, dojenitor. Auzise sunetul cânepii frecându-se de coaja de copac.

— Bineînţeles, *señorita,* spuse Jorge. Aşa se joacă jocul ăsta.

Se îndreptă de umeri şi trase aer adânc în piept, hotărâtă să se mişte mai rapid. După alte câteva legănări şi împleticiri, respira greu şi părea să îşi piardă orice urmă de răbdare. Îşi încleştă dinţii şi lovi cu băţul cât putu de repede şi cu toată puterea, iar acesta se opri de tot când nimeri peste un obiect de neclintit.

— Ţi-a trecut rândul, Angela, spuse Lee încet, după care îi smulse băţul din mână. Miguel, e rândul tău.

Lee îi desfăcu baticul de la ochi.

— Era amuzant de privit, spuse Miguel.

Lee o luă de braţ şi o luă deoparte.

— Fereşte-te, îi porunci el.

După ce bănui ea că era în siguranţă, el îi dădu drumul la braţ.

— Mâine plecăm spre Fortune. În noaptea asta vei dormi cu Juanita.

Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, nu să simtă că pierdea ceva drag.

— Cât ai de gând să rămâi furios pe mine? îl întrebă.

— De ce mă acuzi că sunt furios pe tine, când, de fapt, îţi îndeplinesc dorinţele?

— Te cunosc, Lee.

— Pe naiba!

— M-ai evitat aproape toată ziua, spuse ea încet.

— Am avut treabă.

— Mincinosule!

— Nu mă enerva, Angela, spuse el pe un ton stăpânit.

„Angela, nu *querida*.” Chiar că era supărat pe ea.

— Unde e? Unde e? strigă Miguel.

— Lee, nu voi spune nimănui ce-am aflat despre tine sau despre familia ta.

— Ştiu.

— Atunci de ce eşti în continuare supărat pe mine?

El oftă prelung.

— Pentru că m-ai făcut să îmi dau seama că mi-am pus familia în pericol din pricina egoismului meu şi a dorinţei mele de răzbunare. Trebuie să fac nişte schimbări.

— Îi vei înapoia banii lui Shelby?

— Niciodată, spuse el plin de ură. Trebuie doar să mă rup de ei şi să continui să mă răzbun de unul singur.

Trosc!

— Am lovit-o! strigă Miguel.

— Loveşte-o din nou, Miguel, strigă Alejandro.

Trosc! Trosc!

— Bravo! spuse Alejandro.

Iar ea se întrebă dacă, înainte de sosirea ei acolo, Lee ar fi fost cel care l-ar fi încurajat pe băieţel, şi atunci îşi dădu brusc seama că nu se retrăgea doar de lângă ea, ci şi de lângă familia lui.

*

Lee îşi amintea că îi iubise dintotdeauna pe oamenii care stăteau acum sub cerul înstelat, lângă el. Se gândise mereu, ca un prost, că atunci când o să fie prins, o să plătească doar el pentru faptele comise, iar ei o să fie lăsaţi în pace.

Tinereţea, furia şi durerea îl făcuseră orb în faţa adevărului. Angela vedea lucrurile mai limpede ca el. Se gândise să îşi ţină familia alături cât mai mult timp posibil. Acum îşi dădea seama că trebuia să se despartă de ei şi să se asigure că nimeni nu o să îi bănuiască vreodată. Altminteri, risca să trădeze dragostea plină de generozitate a părinţilor lui.

— Lee, cântă-ne ceva, spuse Juanita încet, întrerupându-i şirul gândurilor.

El îi zâmbi afectuos. Îi cerea atât de rar ceva, încât nu îi putea refuza nimic. O să îşi petreacă noaptea aceasta cu familia lui, înconjurat de dragostea lor, împărtăşind-o pe a lui... o noapte de care să îşi aducă aminte şi pe care să o poarte mereu în inima lui.

Luă chitara pe care i-o întinsese fata. Mama lor îi învăţase pe toţi să cânte la chitară, dar nimeni nu se îndoia că Lee avea cea mai melodioasă voce. Îşi trecu degetele peste corzi, apoi începu cântecul preferat al Juanitei.

Angela nu era surprinsă de faptul că Lee cânta frumos. O surprindea în schimb că alesese un cântec atât de trist: *Red River Valley.* Cu toate acestea, aproape că îl auzea luându-şi rămas-bun chiar el, în timp ce cuvintele cântecului se pierdeau în noapte.

Simţi ceva în legătură cu fraţii mai mari, de parcă şi-ar fi dat cu toţii seama că se anunţa o schimbare. Era sigură că Juanita nu simţea la fel. Juanita părea cumva separată de ei. Din câte îşi dădea ea seama, Juanita nu se îndepărta niciodată de casă. Şi, bineînţeles, Miguel era în continuare învăluit în inocenţa lui de copil.

Dacă ar fi reuşit să îl convingă pe Lee să îl caute pe Kit Montgomery. Era convinsă că Kit i-ar fi ascultat povestea. Nu credea că Lee ar fi reuşit să scape chiar nepedepsit, dar câţiva ani în închisoare ar fi fost mai buni decât un ştreang în jurul gâtului. Se înfioră numai gândindu-se la asta şi îşi alungă imaginea din minte.

Voia să se bucure de ceea ce avea să fie, cu siguranţă, ultima ei noapte petrecută acolo. Îi sărbătoriseră ziua lui Miguel. Băieţelul îşi spărsese *piñata.* Timpul petrecut cu nelegiuitul cel faimos se apropia de sfârşit.

Se legănă încet, lăsându-se învăluită de vocea plină a lui Lee. Nici urmă de accent mexican când cânta, aşa că se întrebă din nou dacă accentul lui nu era cumva fals, menit să o inducă în eroare. Dar aceasta era familia lui… sau nu? Poate că angajaseră pe cineva… o mulţime de gânduri începură să îi dea târcoale atât de repede, încât se simţi ameţită, ca mai devreme în acea zi, când Miguel o învârtise. Ceva nu se lega, dar ce anume?

Lee tăcu, ultimele acorduri ale cântecului vibrând în adierea vântului, iar bănuielile ei dispărură.

— Dansează cu mine, *querida,* îi porunci Lee, luând-o de mână şi ridicând-o în picioare.

Îşi simţi inima în gât.

— Cum? Nu ştiu să dansez.

— Cântă ceva rapid, Alejandro, spuse Lee şi o trase spre el.

Ea clătină tare din cap.

— Nu pot să dansez.

— Sunt absolut convins că poţi face orice.

Alejandro zdrăngăni la chitară, iar văzduhul răsună de acorduri ritmate. Angela îl strânse mai bine pe Lee, înfigându-şi mâna stângă în umărul lui, în timp ce cu dreapta îl ţinea de mână, coapsele lui frecându-se de ale ei când se deplasau în paşi repezi de dans.

Dacă ar fi putut să vadă, se gândi Lee, privirile li s-ar fi întâlnit. Capul ei era uşor lăsat pe spate, aşa încât părea că se uită la el, în timp ce el nu îşi putea lua ochii de la ea. Trupul ei se mişca în acelaşi ritm cu al lui, ca şi când ar fi fost o singură fiinţă – exact aşa cum îşi imaginase el. Cu fiecare acord muzical, căldura trupului ei îl pătrundea tot mai adânc.

Se mişca cu eleganţă, de parcă ar fi ştiut dinainte cum să se întoarcă sau să se răsucească. O singură dată o împinse de lângă el şi o răsuci pe sub braţul lui, după care o trase înapoi, acolo unde considera el în mod iraţional că îi era locul – lângă el.

Îşi încetini pasul, fără să mai urmărească ritmul muzicii, ascultând, în schimb, murmurul insistent al inimii lui. O strânse mai tare, privind-o atent, observându-i gura uşor întredeschisă, ochii minunaţi, trăsăturile delicate care ascundeau o determinare pe care o admira.

Muzica se opri şi abia atunci îşi dădu seama că se oprise din dansat cu mult timp înainte. Îi privea pieptul ridicându-i-se şi coborându-i rapid, din cauza respiraţiei ei precipitate, care nu se datora dansului, ci unui sentiment de anticipare. O văzu atingându-şi buza superioară cu limba. Cerule mare, voia să o ia în braţe, să o ducă în pat şi să o posede, în mod complet şi absolut.

În schimb, îi dădu drumul. Făcu, împleticindu-se, câţiva paşi în spate. În lumina torţelor, citi confuzie şi dezamăgire în ochii ei.

— Petrecerea s-a terminat, se răsti el.

După care se îndepărtă de casă, de familia lui, de singura femeie care avea puterea să îl distrugă.

*

Angela stătea în pat împletindu-şi părul şi ascultând-o pe Juanita cum îl ajuta pe Miguel să îşi spună rugăciunile. Fusese o adevărată provocare să îl liniştească după ce reuşise cu succes să spargă *piñata,* dar Juanita se arătase incredibil de răbdătoare.

Angelei o să îi fie dor de ei, o să tânjească după momentele în care fusese ţinută în braţe de un bărbat care nu considerase nicio clipă orbirea ei un defect.

Dansaseră. Niciun bărbat, niciodată, nici măcar tatăl ei, nu o dusese pe un ring de dans şi nu îi condusese mişcările prin gesturi subtile ale corpului: o înghiontire cu genunchiul, o strângere a degetelor în jurul ei, pieptul lui frecându-se de sânii ei. Sfârcurile i se întăriseră la prima atingere şi îi stârniseră valuri de dorinţă în trup. Se încălzi numai aducându-şi aminte cum respiraţia lui Lee se înteţise, nu de la viteza cu care se mişcaseră, ci din pricina intimităţii atingerii lor. Pentru o vreme, i se păruse că fuseseră o singură fiinţă, inseparabili. Căldura lui devenise a ei. Mişcările lui o duseseră spre extaz. Oare în ochii ei se văzuse că îşi dorea cu disperare ca el să o atingă?

Fără îndoială că da, şi probabil că de aceea plecase el atât de brusc. Fusese înţelept din partea lui să o lase să doarmă cu Juanita în noaptea aceea, întrucât şi ea conştientizase foarte tare pasiunea dintre ei. Precum soarele din deşert, pasiunea lor crea ziduri de căldură şi, în acelaşi timp, distrugea tot ce atingea în calea ei.

Oare şi el se temea la fel de tare ca ea că inima îi va fi frântă? Oare şi el o dorea cu aceeaşi intensitate cu care ea tânjea după el?

— Noapte bună, domnişoară Angela.

Angela reveni în prezent. Se duse lângă patul lui Miguel, ghidându-se după vocea lui, îngenunche, atinse

perna şi îi simţi trupul cald. Era deja întins în pat. Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Te-ai simţit bine de ziua ta?

— *Sí.* Voi sparge *piñata* de la ziua *ta,* spuse el cu atâta nerăbdare, încât nu îi plăcea deloc că trebuia să îl dezamăgească.

— Mai este mult până la ziua mea.

— Câţi ani ai? întrebă el.

— Douăzeci şi patru.

— Juanita, tu câţi ani ai? întrebă el.

— Şaptesprezece.

Angela tresări şi nu îşi mai trecu degetele prin părul lui Miguel. Îi atinsese faţa Juanitei; ştia că era tânără. Dar să aibă şaptesprezece ani şi să fie atât de izolată i se părea aproape o cruzime.

— Când e ziua ta? Voi sparge şi *piñata* ta, o asigură Miguel pe Juanita.

— Ziua mea este peste multe, multe luni. Acum, culcă-te şi sparge *piñata* în vis, îi porunci Juanita cu blândeţe.

Angela se aplecă să îl sărute pe frunte.

— Vise plăcute, micuţule.

Băieţelul îşi găsi o poziţie confortabilă, şi ea aşteptă până ce îl auzi respirând uşor, regulat, semn că adormise deja. Salteaua gemu când Juanita se urcă în pat. Angela se ridică încet în picioare de lângă patul lui Miguel şi se întoarse în pat. Se vârî sub cuvertură.

— E bine că dormi aici în noaptea aceasta, îi şopti Juanita. Nu este corect ca un bărbat să aibă o femeie în patul lui, dacă nu sunt căsătoriţi.

— Doar am dormit, spuse ea încet, surprinsă de faptul că adevărul o dezamăgea profund. Dacă ar fi primit-o în patul lui şi în noaptea aceasta, nu era prea sigură că doar ar fi dormit. Stârnea ceva în adâncul ei, ceva mai puternic decât dorinţa. Juanita, când am dansat cu Lee, zâmbea?

— Nu. Nu l-am mai văzut niciodată aşa, ca în seara asta, spuse Juanita încet, ca şi când s-ar fi temut că dezvăluia un secret.

— Furios?

— Oh, nu. L-am mai văzut pe Lee furios. În seara asta parcă era vrăjit.

Angela se foi în pat.

— Ce vrei să spui?

— Cât aţi dansat, nu şi-a luat deloc ochii de la tine. S-a uitat la tine de parcă ai fi fost lumina lui în întuneric.

Abia acum începea să înţeleagă cât de întunecat probabil că era întunericul lui. Îi spusese că Juanita avusese doisprezece ani în noaptea aceea în care îi atacase Shelby. Acum avea şaptesprezece. Trecuseră cinci ani de atunci şi, totuşi, Miguel abia acum împlinea patru ani.

Se întoarse pe o parte, închise ochii şi îşi apăsă pumnul pe gură, ca să nu o întrebe pe Juanita cum era posibil ca mama ei să îl fi născut pe Miguel după moartea ei.

Era pierdut, atât de pierdut, poticnindu-se în întuneric, căutându-şi casa... căldură, siguranţă, dragoste... dar nu le putea atinge. Poate că nu le merita.

Tremura, îi era frig... sânge, al naibii de mult sânge. Ţipete, plânsete... lacrimi. O explozie. Toate visurile lui, năruite.

Angela tresări din somn, plânsetul sfâşietor care îi sfâşiase visele plutind încă în văzduh, precum fulgerul care brăzdează cerul înainte de bubuitul tunetului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce-a fost asta? şopti ea, neîndrăznind să respire.

— Lee… visează, murmură Juanita.

„Visa?” Urletul acela înspăimântător venise de la cineva prins în chinurile unui coşmar, un plânset pe care îl

scosese şi ea deseori, după ce Damon fusese răpit. Abia după câţiva ani coşmarurile se mai răriseră şi, în cele din urmă, dispăruseră.

Angela se dădu jos din pat şi se duse la patul în care dormea Miguel. Copilul dormea în continuare liniştit. Chiar era un lucru atât de obişnuit ca Lee să ţipe noaptea, încât toată lumea să continue, pur şi simplu, să doarmă?

Ieşi în tăcere pe coridor. Auzi un pat scârţâind. Pe cineva întorcându-se pe toate părţile. Apoi tăcere, grea, apăsătoare, nenaturală... de parcă avea să urmeze ceva înspăimântător, din clipă în clipă.

Gura i se uscă tot mai tare, cu fiecare pas ezitant pe care îl făcea spre odaia lui Lee. Apucă de clanţă, o apăsă şi împinse uşor uşa. Îl auzi pe Lee respirând greoi în odaie, ca un burduf care pompează constant într-un cuptor cu fier încins, ca să aţâţe focul.

— Lee?

— Ieşi!

Porunca lui sălbatică nu putea ascunde teama. Ea intră în odaie şi închise usa.

— La naiba, Angela, ieşi dracului de aici!

Dar în vocea lui tremurândă, ea auzi strigătul unui bărbat puternic care se chinuia să rămână curajos. Un bărbat care posibil să nu fi înţeles că, uneori, puterea vine din înfruntarea propriilor slăbiciuni şi că, măcar de data aceasta, nu trebuia să le înfrunte de unul singur.

Se concentră asupra locului din care venea vocea lui, de lângă fereastră, şi se duse spre el, până când îi simţi căldura trupului aproape de al ei; prea multă căldură. Nu avea cămaşa pe el, aşa că singura barieră dintre trupurile lor era cămaşa de noapte subţire a Juanitei.

— Nu te deranjează să ai în faţă un bărbat gol-goluţ? o întrebă pe un ton sever.

Acum că i se confirmaseră bănuielile, ea clătină din cap. Oare acum se temea şi de altceva, pe lângă coşmarul

lui?

— Nu. Nu mă sperii, Lee. Nu mă mai sperii de multă vreme.

În clipa aceea şi-ar fi vândut şi sufletul ca să îl poată vedea înconjurat de umbre, cu silueta conturată în noapte. Şi totuşi, într-un fel, era şi el doar o umbră; îi cunoştea forma, dar nu şi detaliile.

— Lasă-mă să te ajut.

— Nu mă poţi ajuta.

— Sunt dispusă să încerc.

— Nu înţelegi? Nimeni nu mă poate ajuta.

— Atunci lasă-mă măcar să te mângâi.

Îl atinse pe braţ şi îşi dădu seama că tremura încet şi avea pielea umedă şi lipicioasă.

— Ştiu de ce l-ai ucis pe Floyd Shelby, spuse ea în şoaptă.

Muşchii încordaţi i se tensionară ca nişte noduri dure.

— N-ai de unde să ştii, insistă el.

Dar ştia. Toate faptele îi dăduseră năvală în minte noaptea târziu, mult după ce Juanita adormise. În mintea ei, vedea clar o fetiţă forţată să devină femeie şi un frate care îşi sacrificase propriile visuri ca să o salveze.

— Miguel nu e fratele tău, aşa cum pretinzi tu. E nepotul tău. L-ai ucis pe bărbatul acela pentru ce i-a făcut Juanitei.

Lee se cutremură şi începu să respire tot mai greoi, de parcă s-ar fi luptat cu amintirile la fiecare suflare.

— Era o copilă când a dus-o cu el în noapte. Iar eu nu l-am putut opri.

Inima ei se strânse de durere văzând chinul pustiitor prin care trecea el. Nu ar fi trebuit să fie nevoit să oprească pe nimeni. Unde fusese legea? Consimţind ca un tată şi un fiu să fie ucişi, permiţând ca o tânără să fie violată. Lee încercase să oprească crimele şi fusese împuşcat. Nu reuşise să o protejeze pe Juanita. Înţelegea modul în care

eşecurile alimentau flăcările vinei, cum te puteau roade pe dinăuntru, cum îţi puteau distorsiona amintirile, până când ştiai ce ar fi trebuit să faci şi uitai că, la momentul respectiv, ai făcut singura alegere posibilă. Retrospectiv privind, numărul de opţiuni creştea. În realitate, mereu existase una singură, cea aleasă. Înainte să stea aici, lângă acest bărbat, nu îi fusese atât de limpede acest lucru.

— Şşşt! murmură ea, aşa cum făcuse el când fusese ea atacată. Nu era de mirare că refuzase să o lase la mila bărbaţilor care îi urmăriseră. Descoperise cu multă vreme în urmă urâţenia pe care unii oameni o purtau înlăuntrul lor. Îl frecă pe braţ, dorindu-şi cu disperare să îl poată alina în orice mod posibil. Şşşt! Ai făcut singurul lucru pe care l-ai fi putut face.

— Am dat greş.

— Nu, Lee, legea a dat greş, nu tu. El o salvase, după care îi adusese fiul pe lume. Timp de cinci ani, purtase după el chinul unui aşa-zis eşec. Îl numise criminal ticălos, când, de fapt, fusese salvarea Juanitei. Îşi puse mâna pe pieptul lui, simţind cum inima îi bătea năvalnic. S-a terminat acum.

— Nu se va termina niciodată. Mârâi şi o apucă cu un braţ, trăgând-o mai aproape de el, iar cu mâna liberă cuprinzându-i faţa. Fă-mă să uit, îngână el răguşit. Pentru numele lui Dumnezeu, fă-mă să uit.

Îi acoperi gura cu a lui, ca o pătură, buzele lui fiind disperate, limba lui, poruncitoare. Ea se deschise în faţa sărutului lui, dar, mai mult decât atât, îl primi întru totul pe el, ca bărbat. Când îşi lăsă corpul să se sprijine pe el, dorindu-şi să îl aline în orice fel ar fi fost necesar, vrând să îi ofere mângâiere, înţelese mesajul de netăgăduit pe care i-l transmitea: abandon desăvârşit. O să îi dăruiască tot ce putea, o să facă tot ce-i stătea în puteri ca să îl ajute să uite, iar în tot acel timp, o să ţească amintiri ale nopţii acesteia, pe care le va păstra ani de zile aproape de inima ei.

El se trase de lângă ea, respirând greu.

— Trebuie să pleci.

Dar anumite decizii îi aparţineau doar ei. Cea mai importantă dintre ele era să aleagă pe cine să iubească.

— Ba nu, Lee, trebuie să rămân.

Începu să îşi desfacă încet nasturii de la cămaşa de noapte, cu degetele ei abile la întors cărţi de joc. Îl auzi icnind şi era profund conştientă că se holba la ea intens şi sufocant, încât aproape că i se părea că o atingea. După ce eliberă şi ultimul nasture, se opri şi ştiu că nu o să mai existe cale de întoarcere de la ceea ce se va întâmpla.

Sprijinit cu umărul de perete şi cu pumnii încleştaţi de-o parte şi de cealaltă a corpului, Lee îi urmărise fiecare mişcare lentă, chinuitoare a degetelor şi îşi simţise trupul tot mai încordat cu fiecare nasture desfăcut. Lumina palidă a lunii care se revărsa prin fereastră valsa tandru peste sânii ei, dezvăluindu-i o frântură din pielea catifelată, ca o aluzie la ceea ce rămânea ascuns. Ştia că, dacă ea nu voia să plece, ar fi trebuit să o facă el. Dar nu putea. Nu era îndeajuns de puternic ca să refuze ceea ce îi oferea ea, ceea ce îşi dorea cu atâta disperare: să călătorească împreună cu ea spre un loc unde coşmarurile lui nu existau.

— Fii sigură, Angela, spuse el cu voce răguşită, sângele vâjâindu-i atât de tare în urechi, încât nu era convins că rostise îndeajuns de tare cuvintele, ca să fie auzit.

Ea îşi înclină puţin capul într-o parte, ca şi când ar fi amuzat-o faptul că se îndoia de intenţia ei. Începu să îşi mişte din nou degetele, iar el îşi ţinu respiraţia. Mâinile nu îi tremurau şi pe fruntea ei nu se vedea niciun rid de îndoială. Avea chipul senin, plin de aşteptări, iar el spera că nu o va dezamăgi.

Ea trase de material până când cămaşa de noapte alunecă lent, senzual de pe umerii ei delicaţi, de pe sânii ei ca două moviliţe ademenitoare, trecând de talia micuţă,

peste stomacul plat. Trecu şi de şoldurile ei înguste, rotunde, de coapsele slabe, de gambele seducătoare, de gleznele gingaşe, oprindu-se doar după ce se strânse valuri-valuri în jurul picioarelor ei micuţe.

Briza nopţii suflă prin fereastră şi îi învălui uşor trupul gol. I se făcu pielea de găină; sfârcurile i se încreţiră. Lui Lee i se uscă gura.

— *Dios mio,* spuse el cu voce răguşită. Probabil că nici nu ştii cât de frumoasă eşti.

Pe Angela o podidiră lacrimile când auzi reverenţa din vocea lui Lee. Niciun bărbat, cu excepţia tatălui ei, nu făcuse vreodată vreo aluzie la frumuseţea ei. Făcu un pas spre el, mai sigură ca niciodată de decizia luată. Nu se aşteptase însă ca el să îi apuce cosiţa, îi despleti părul, care i se revărsă valuri-valuri peste umeri.

— Îmi place felul în care lumina lunii străluceşte în părul tău.

O lipi de el şi o cuprinse cu braţele lui puternice, punând stăpânire pe gura ei. La fel ca mai devreme, când dansaseră, o îndruma şi acum. Se lovi cu partea din spate a genunchilor de muchia de la pat şi căzu pe saltea, simţindu-i trupul acoperind-o, precum lumina soarelui de dimineaţă care atingea pământul, trezind totul în calea lui. Simţurile păreau să se ascută cu o conştientizare incredibilă, provocându-i furnicături în tot corpul. Când îi cuprinse sânul gol cu palma lui aspră, o străpunse un fior de plăcere.

Ea se întinse spre el, dar el o prinse de încheietura mâinii.

— Lasă-mă să te ating, îl imploră ea.

Ca o mustrare tandră, el o prinse şi de cealaltă încheietură, ţinându-le pe amândouă în mâna lui mare, şi i le ridică deasupra capului, aşezându-i-le pe pernă.

— Lasă-mă pe mine să te ating primul, zise el încet, atingând-o de la gât până la genunchi.

Lee aproape că îşi pierdu controlul doar atingând-o.

Voia să savureze momentul, să se desfete cu fiecare dungă, cu fiecare curbă, cu fiecare adâncitură. Trupul de femeie era o minune de deluşoare catifelate şi de văi misterioase, şi fiecare dintre ele trebuia preţuită pentru plăcerea incredibilă resimţită de un bărbat când le privea. Îşi plimbă degetele în sus, pe coapsa ei. O simţi precum satinul, dar caldă, aproape fierbinte, de parcă şi ea ar fi fost încinsă din pricina pasiunii lui. Ea scânci uşor, iar el simţi un fior pe sub degetele-i bătătorite. Oare o excita, aşa cum îl excita ea pe el?

Urcă, îşi trecu mâna prin părul ei, îi acoperi gura cu a lui şi o sărută profund. Adânciturile savuroase ale gurii ei îl încinseră, stârnind în el un val de dorinţă fierbinte şi orbitoare. Era pe punctul de a-şi pierde autocontrolul. Ea se încorda în strânsoarea lui de parcă ar fi fost în aceeaşi situaţie ca el. Se rupse din sărutarea lor şi o sărută fierbinte pe gât.

Angela gemu, cu trupul prins în vârtejul pe care îl crea Lee, în timp ce gura lui aprinsă îi aducea omagii, lăsându-i săruturi fierbinţi, umede pe toată pielea, în timp ce limba îi ţâşnea, se rotea, necăjind-o şi tachinând-o, până ce ea ajunse să se zvârcolească şi să se arcuiască înspre el. El îşi răsfiră degetele de la mâna liberă peste stomacul ei, şi apoi le coborî încet, tot mai mult, până o pătrunse în cea mai intimă parte a corpului.

Angela simţi căldură în fiecare nerv şi se încordă mai tare în strânsoarea ca de menghină cu care el încă îi ţinea mâinile deasupra capului.

— Lee…

— Şşşt, *querida,* bucură-te de ce îţi ofer.

Îi oferea senzaţii pe care nu şi le imaginase vreodată, fiori de plăcere care o străbăteau în timp ce el o mângâia şi o tachina tandru. Icni.

— Lee…

— Şşşt!

Îi îndepărtă coapsele cu genunchiul, după care se cuibări între picioarele ei, pieptul lui frecându-se de sânii ei în timp ce îi acoperi din nou gura, sărutând-o vorace, imitând cu limba mişcările lente ale trupului lui, testându-i prudent barierele trupului.

Nu avea niciuna. În ceea ce îl privea, emoţional şi fizic, ridicase zăgazul către inima ei. Îşi strânse picioarele în jurul şoldurilor lui, ca un îndemn.

Când o pătrunse, Angela nu simţi nici urmă de disconfort. După aceea, toate lucrurile pieriră, mai puţin plinătatea lui. El se opri, iar ea îi auzi respiraţia greoaie şi îi simţi încordarea, părul rar de pe piept.

— Dumnezeule mare, ce minunată eşti! spuse el cu voce răguşită.

Îi dădu drumul la încheieturi şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei, dosul palmelor ei cuibărindu-se în ale lui, aşa cum şi el era cuibărit strâns între coapsele ei.

Încet, foarte încet, se împinse în ea, pieptul lui frecându-se de al ei la fiecare împingere, limba lui cercetându-i gura, degetele lui strângându-le tot mai tare pe ale ei. Era ca atunci când arunci o piatră într-un eleşteu: trupul îi fremăta de senzaţii tot mai puternice, tot mai ample, până când o învăluiră în întregime. O dusese într-o călătorie prin Texas, dar nu mai experimentase nicicând un drum ca acela pe care mergeau acum; îi aducea bucurie, i se părea perfect, de parcă trupul ei ar fi fost creat ca să îl adăpostească pe al lui. Reacţiile ei pasionale se amplificară, crescură tot mai mult în intensitate, până când explodară asemenea artificiilor de 4 Iulie pe care le văzuse în anul de dinainte de orbire. Se arcui sub el şi ţipă, dar el îi luă gura prizonieră, acoperindu-i declaraţia de extaz. El se împinse o ultimă dată şi gemu gutural, trupul cutremurându-i-se aproape violent. Îl auzea respirând greu şi îi simţi trupul acoperit de un strat subţire de sudoare.

El o sărută sub maxilar, după care ieşi încet din ea. Îi

dădu drumul la mâini, o întoarse pe o parte, şi îşi lipi pieptul de spatele ei, lăsându-i posteriorul să se cuibărească în poala lui şi acoperindu-i sânul cu palma. Îl auzi respirând tot mai rar, tot mai uşor, până ce ritmul deveni regulat, blând, alunecând într-un somn adânc. O lacrimă i se rostogoli din colţul ochiului. În pofida clipelor pe care tocmai le trăiseră împreună, nu avea să o lase niciodată să îi atingă faţa.

Capitolul 15

Lee nu îşi amintea de când nu mai dormise atât de adânc. De fapt, nu îşi amintea să fi dormit vreodată la fel de profund ca acum.

Copil fiind, mereu avusese coşmaruri inexplicabile. Învăţase să se trezească la primul semn care-l avertiza că demonii responsabili de acele coşmaruri aveau să se dezlănţuie în mintea lui. Chiar şi acum, bărbat fiind, îi evita constant.

Mai puţin noaptea trecută. Aşteptase prea mult înainte să se lase pradă somnului lui obişnuit, fără odihnă. Fusese prea istovit ca să îşi ţină garda sus, şi coşmarurile sosiseră, răzbunătoare. Doar că, de data aceasta, după ce se trezise, tremurând şi ruşinat, încă prins în mrejele lor îngrozitoare, se întorsese şi îngerul lui.

Angela. Incredibil de darnică şi de iubitoare, i se dăruise pe sine… un dar pe care îl preţuia nespus de tare, dar pe care, în realitatea dură a zilei, ştia că nu îl merita.

Se întinse fără vlagă, bucurându-se de senzaţia leneşă a unui trup sătul, care iubise îndelung şi intens. Cu intenţia de a o trage pe Angela înapoi în îmbrăţişarea lui, se întoarse pe o parte, dar descoperi că era singur. Inima începu să îi bată nebuneşte şi sări în picioare. Lumina

soarelui de dimineaţă se revărsa prin fereastră, în timp ce adierea blândă a vântului se juca cu draperiile.

Cum de îl vrăjise într-atât, încât să nu o simtă plecând?

Se dădu jos din pat, îşi înşfăcă pantalonii de pe podea şi se chinui să se îmbrace cu ei. Ieşi din odaie încheindu-se din mers la pantaloni. Simţi aroma ispititoare de carne gătită. Aruncă o privire în bucătărie.

Juanita, care era lângă cuptor, se întoarse spre el.

— *Buenos días.*

— Ai văzut-o pe Angela? întrebă el.

— S-a dus afară.

— Singură?

Juanita dădu din cap că da.

— Ai lăsat-o să se ducă singură?

— Nu mi-a cerut ajutorul. A ieşit pur şi simplu din casă.

Lee ieşi valvârtej din casă, trecu de ţarc şi de hambar, căutând-o cu frenezie pe femeia care reuşise cumva să îl prindă în laţ din clipa în care se ciocnise de ea. Îi văzu părul roşcat pe câmpul din depărtare şi speră ca soarele de dimineaţă să nu îi ardă pielea albă. Trupul i se umplu de căldură când îşi aminti senzaţia pe care i-o lăsase carnea ei netedă pe degete, în gură. Deja o dorea din nou, în patul lui, sub corpul lui, zvârcolindu-se, respirând greu. Nu intenţionase să se culce cu ea, dar întrucât se luptase cu coşmarul lui, fusese ca un om pe cale de-a se îneca, iar ea îi oferise un colac de salvare spre un vis pe care ar fi trebuit să îl ignore.

Mintea lui ştia acest adevăr de netăgăduit, dar inima lui... inima lui predica altceva.

Îngenunche în faţa ei şi se trezi luat prin surprindere de tristeţea din ochii ei. Nu putea să o învinuiască că regreta ce se întâmplase între ei noaptea trecută. Fusese primul bărbat din viaţa ei, o onoare care i s-ar fi cuvenit

cuiva mult mai bun decât el, unui bărbat care ar fi putut să îi ofere numele lui şi o lume demnă de ea.

O luă de mână, iar durerea din pieptul lui crescu când o simţi inertă.

— Angela?

Nu îşi înclină faţa spre el, aşa cum făcea de obicei, ca să pară că îl priveşte. Îi sărută degetele, iar ea îşi smuci mâna dintr-a lui.

— Regrete, *querida?* o întrebă blând.

Ea clătină încet din cap.

— Mă doare.

Simţi un junghi de vină când înţelese că dăduse greş.

— Am încercat să fiu blând.

Ea clătină din cap şi îşi apăsă pumnul încleştat pe sân.

— Aici. Mă doare foarte tare aici. Noaptea trecută am fost gata să îţi dăruiesc totul, iar tu mi-ai manipulat trupul astfel încât să te asiguri că nu îţi voi atinge niciodată chipul.

El închise ochii. Îşi aminti cum o ţinuse de mâini, iar când ea îi ceruse să o elibereze, îi distrăsese atenţia cu uşurinţă, dacă ar fi fost să se ia după gemetele şi ţipetele ei. Deschise ochii.

— Aşa e cel mai bine, Angela.

— Pe naiba! Ridici un zid fals între noi, Lee. Nu ştiu de ce. Nu ştiu ce ascunzi, dar nu e vorba doar de identitatea ta.

— Nu ştii ce vorbeşti, se răsti el, tot mai furios, pentru că Angela pusese punctul pe i.

— Atunci lasă-mă să îţi ating faţa.

— Nu pot.

— Nu poţi? Sau nu vrei?

Îşi ascunsese identitatea atâta vreme, încât acum era un lucru cât se poate de firesc pentru el. Nu o să schimbe asta de dragul ei, nu o să se pună în pericol pe sine şi pe familia lui. Se ridică în picioare.

— Mâine te duc acasă.

— Du-te naibii!

Se îndepărtă de ea, cu paşi apăsaţi şi nemiloşi. Dacă ar fi lăsat-o să îi atingă faţa, dacă ar fi primit-o pe de-a-ntregul în inima lui, cum ar mai fi îndurat ştreangul? Dacă ar fi îndepărtat şi ultima barieră dintre ei, unde ar fi reuşit să găsească forţa necesară ca să renunţe la ea?

*

Aerul pâlpâia altfel când începea să se lase noaptea. Căldura lâncezea cât putea de mult, dar, în cele din urmă, trebuia să se retragă. Angela învăţase cu multă vreme în urmă să măsoare noaptea prin absenţa căldurii.

Rămăsese în exilul autoimpus toată ziua. La scurtă vreme după ce soarele se deplasase şi nu mai strălucea chiar deasupra ei, Miguel îi aduse o tortilla cu fasole, orez şi carne. Îi puse, stingherit, pălăria lui Lee pe cap. O podidiră lacrimile cu care se luptase până atunci. Un bărbat făcuse dragoste cu ea, şi nici măcar nu ştia cum arată. Nu o interesau trăsăturile lui, ci îi păsa doar de ceea ce îi revela latura care se simţea ignorată a fiinţei ei: că ţinea secretă o parte din viaţa lui, că nu era gata să îşi dezvăluie fiecare defect, fiecare perfecţiune, că nu avea încredere în ea, şi, în lipsa încrederii, nu o va putea iubi cu adevărat.

Cu toate acestea, el reuşise, în schimb, să o ademenească să-l iubească, cu vocea lui care îi amintea de curgerea whisky-ului, cu poveşti despre o pierdere care îi frânsese inima şi cu o purtare plină de respect, aşa cum niciun alt bărbat nu-i mai arătase.

Auzi pietre şi pietricele alunecând din calea unor cizme grele, alături de pârâitul bine cunoscut al unor genunchi îndoiţi. Simţi căldura unui trup aflat la doar câţiva centimetri distanţă pătrunzând-o încet.

— Deci şi ochii care nu văd pot plânge, spuse Lee încet.

— Ai idee de câtă încredere are nevoie o femeie ca să se deschidă aşa în faţa unui bărbat, cum am făcut-o eu azi-noapte? întrebă ea, cu vocea întretăiată, care îi trăda durerea sfâşietoare din piept, ameninţând să o sufoce.

Voia să fie mânioasă, ba chiar furioasă, dar nu simţea decât durere profundă, şi se întreba cât o să dureze. Neîndoielnic că tot restul vieţii.

El îşi vârî mâinile sub ale ei şi, cu degetele mari, îi mângâie încheieturile degetelor.

— Angela, vino înăuntru.

Ea nu voia să îşi amintească felul în care mâinile acelea superbe stârniseră plăcere în ea noaptea trecută, şi totuşi, nu putea nega că preţuia amintirea lor. Clătină încet din cap.

— Vreau să merg acasă.

Încet, foarte încet, el îi ridică mâinile şi îi apăsă degetele pe gura lui. Ea îi simţi respiraţia caldă şi umedă pe dosul palmelor şi se înfioră când îşi aminti cum el îşi plimbase buzele peste trupul ei noaptea trecută, tachinând-o. Apoi, şi mai încet, el îi răsuci mâna şi o sărută în adâncitura palmei, după care îi puse mâinile la baza gâtului său. Îi simţi mărul lui Adam săltând când înghiţi în sec înainte să îşi ia mâinile de pe ale ei, dându-i permisiunea să obţină ceea ce îşi dorea cel mai mult.

Ei i se tăie respiraţia şi o podidiră din nou lacrimile. Se ridică în genunchi şi îi cuprinse gâtul cu mâinile tremurânde. Barba lui nerasă o înţepă uşor. Cu siguranţă veche de o zi, deşi nu părea nici pe departe la fel de aspră ca cea a tatălui ei, ci era moale, aducând cu puful de păpădie chiar înainte de a fi împrăştiat de vânt. Nu se aşteptase la asta.

Ştia că ar fi trebuit să se mişte încet, ca să memoreze curbele, liniile, fiecare adâncitură, dar era prea încântată, prea plină de fericire. Îşi trecu degetele peste bărbia lui, de-a lungul maxilarului încleştat, oprindu-se scurt pe buzele

lui. Credea că ştia deja cum arătau acestea, dar săruturile lui le distorsionaseră forma. Buza de jos îi era plină, cea de sus, subţire, deloc zâmbitoare. Colţurile gurii nu îi erau ridicate, ci, pur şi simplu, drepte, de parcă faptul că o lăsa să-l descopere nu îi aducea nici urmă de bucurie. Crestături mici de-a lungul colţurilor gurii coborâte. Riduri gravate de tristeţe. I se strânse inima în piept şi îşi dori să fi putut să îl facă să zâmbească, să şteargă umbrele acelea lăsate de o viaţă pe care ştia că Lee nu o meritase.

Pe moment, fu tentată să se oprească. Să îl lase să păstreze ceea ce-şi dorea – o identitate necunoscută ei; dar era lacomă, lacomă să afle totul despre el. Mâinile îi urcară de-a lungul pometţilor înalţi, mult mai proeminenţi decât ai fraţilor lui… Şi nasul. Cizelat, îngust, aristocratic, se gândi ea. Se încruntă.

— Nu semeni cu fraţii tăi.

— Nu? întrebă el încet.

Ea clătină din cap şi îi pipăi ochii, sprâncenele, care nu erau nici pe departe la fel de groase ca ale lui Jorge, sau Roberto, sau Eduardo. De ce? De ce arăta atât de diferit… şi totuşi, atât de cunoscut?

Oare Alejandro nu o lăsase să îi atingă faţa pentru că semăna cel mai tare cu Lee?

Ea se trase mai aproape de el şi îşi trecu degetele prin părul lui, bogat ca al fraţilor lui, şi totuşi atât de diferit de al lor. Râse, zăpăcită.

— Ai părul ondulat. Mă aşteptam să fie lins, ca al lui Jorge.

— Da? Înseamnă că te-am dezamăgit.

Tonul liniar al vocii se potrivea cu chipul lui lipsit de expresie. Îi amintea de un copil care îşi accepta cu stoicism pedeapsa, pentru că înşfăcase o prăjitură înainte de cină. Îşi dorea cu disperare să se bucure de faptul că îi atingea faţa, că îi ciufulea părul, îi cuprinse obrazul cu mâna, şi creştetul capului cu cealaltă, acolo unde cârlionţii lui i se

agăţaseră de degete.

— Noaptea trecută nu a fost vorba doar despre încredere. Pentru numele lui Dumnezeu, Lee, m-am îndrăgostit de tine.

El gemu şi o trase în braţele lui, îşi vârî degetele în părul ei şi o sărută fierbinte, plin de dorinţă, de pasiune, ştiind că orice ar fi clădit împreună nu ar fi durat, nu ar fi avut cum să dureze. Afişe prin tot statul Texas cereau să fie prins, promiţându-i moartea.

Pentru ea, să îl piardă pe el avea să fie mai rău decât atunci când îşi pierduse vederea. În cei doisprezece ani în care văzuse, adunase amintiri. Iar cu Lee petrecuse doar câteva zile. Cum de se îndrăgostise atât de repede, de tare, de profund?

El o sărută pe toată faţa, zgâriind-o cu barba lui mică, dar nu îi păsa. Accepta cu dragă inimă şi părţile moi, şi părţile aspre, aşa cum era şi el, de fapt.

— Îngerul meu, şopti el chiar înainte să îi cuprindă din nou gura cu a lui, pătrunzând-o adânc cu limba, revendicând tot ce îi putea dărui ea.

Şi chiar voia să îi dăruiască tot ce avea, tot ce se afla în posesia ei, pentru oricât timp ar mai fi avut la dispoziţie; o să fie a lui întru totul şi complet, ştiind că niciodată nu-i va fi îndeajuns, înţelegând că el era tot ce va putea să aibă vreodată.

El îşi desprinse brusc gura de a ei şi se ridică, trăgând-o şi pe ea în picioare. O luă în braţe. Ea îşi petrecu un braţ pe după gâtul lui şi îi atinse faţa cu mâna cealaltă. Îi găsi cu uşurinţă gura, sărutându-l imperios în timp ce el străbătea terenul denivelat. El se sustrase şi îşi iuţi pasul.

— Nu vreau să ne frângem gâturile, murmură el.

Ea îşi trecu degetele peste obrazul lui, peste bărbia lui, peste gura lui. Gura lui nu zâmbea încă, dar nici nu mai era o linie dreaptă, ca prima oară când îl atinsese. Îşi dorea să îşi poată ţine mereu mâinile apăsate pe faţa lui, să îi

simtă muşchii mişcându-se cu fiecare expresie, să ştie, dintr-o atingere, dacă era fericit, sau trist, sau furios.

Auzi uşa scârţâind din balamale când o deschise Lee, şi trântindu-se când o închise. Simţi mirosurile ademenitoare ce anunţau cina.

— Nu mănânci, Lee? îl întrebă Juanita.

— Nu încă, răspunse el, iar Angela îşi ascunse faţa în adâncitura umărului lui.

O să ştie, toată familia lui o să ştie ce se întâmpla între ei în dormitorul lui, în patul lui. Iar ei nu-i păsa. Pentru numele lui Dumnezeu, nu îi păsa dacă reputaţia îi era distrusă, dacă niciun alt bărbat nu o să o mai dorească vreodată, dacă îi era sortit să îşi petreacă restul vieţii singură. Acum îl voia doar pe Lee şi dorea să îşi petreacă fiecare moment din timpul rămas, mult sau puţin, împreună cu el, în braţele lui.

Auzi o altă uşă trântindu-se, după care el o aşeză încet pe saltea, acoperind-o cu trupul lui şi sărutând-o. Simţi în el o disperare la fel de mare, reflectată în foamea rapace cu care o devora prin sărutul lui. Dragostea lor era doar o iluzie trecătoare, care nu putea exista în afara casei lui. Şi cu toate acestea, nu îi păsa, sau poate că tocmai de aceea îi păsa mai mult şi o făcea să îl dorească şi mai tare. Întrucât nu aveau să fie împreună pentru totdeauna, o să profite la maximum de prezent.

Îi pipăi faţa, memorându-i fiecare linie, în timp ce el o dezbrăca. Îşi imagină pasiunea înflăcărată din ochii lui închişi la culoare, admiraţia din ei.

— Eşti atât de frumoasă, *querida,* şopti el cu voce răguşită, după care gura lui îşi începu călătoria încinsă peste sânii ei goi.

Îşi simţi trupul cuprins de lavă şi se cutremură, plină de dorinţă şi de o foame încinsă. El se îndepărtă de ea pentru câteva momente, iar când se întoarse, trupurile li se atinseră, iar ea nu se aşteptase niciodată la o asemenea

perfecţiune. Îi cuprinse faţa, care îi era dragă, cu mâinile.

— Te iubesc, Lee.

El gemu tare, pieptul cutremurându-i-se, şi îşi ascunse chipul între sânii ei. Ea îşi vârî degetele în părul lui.

— E în regulă dacă tu nu mă iubeşti.

El îi sărută curba interioară a sânului, după care se ridică deasupra ei. Ea îşi trecu degetele peste faţa lui, încercând să îşi dea seama ce se petrecea în mintea lui. Oare regreta?

— Nu e bine, Angela, murmură el încet, după care o sărută. Un sărut trist. Îţi pot oferi doar tristeţe.

— Nu-mi pasă.

Vocea i se tăie şi ochii i se umplură de lacrimi. Îi simţi colţurile gurii ridicându-se puţin.

— Te iubesc, *querida,* spuse el cu voce răguşită.

Inima i se umplu de atâta bucurie, că aproape că o durea.

— Să-mi ajute Dumnezeu, şopti el, să ne ajute pe amândoi, pentru că nu sunt îndeajuns de puternic să ies din odaia asta.

— Nu te-aş lăsa să pleci, îi promise ea, iar el râse, gutural şi trist. Iubeşte-mă, Lee, atât timp cât poţi.

El o atinse, o tachină, o chinui cu mâinile şi cu gura, în felul lui magic, iar ea savură luxul de a-l atinge, la rândul ei, învăţându-i forma fiecărui muşchi încordat, gustându-i din sudoarea sărată, în timp ce trupul îi devenea tot mai lunecos, minunându-se de încordarea urmată de mângâieri atât de blânde.

Când se ridică deasupra ei, era pregătită, şi când îşi uni trupul cu al ei, ea îşi ridică şoldurile, primindu-l cu drag. În geamătul lui gutural se citi posesiune, iar braţele i se strânseră în jurul ei. Îşi trecu mâinile peste umerii lui, peste gâtul lui, de-a lungul feţei lui, unde şi le aşeză uşor, desfătându-se cu pasiunea pe care o dezlănţuise el.

El se împinse în ea, trupul devenindu-i tot mai

încordat, pe măsură ce plăcerea resimţită de corpul ei se intensifica. Ar fi vrut să îşi înfigă unghiile în umerii lui, ca să se ţină bine de el, dar mai mult îşi dorea să cunoască multiplele faţade ale pasiunii, care i se derulau pe chip.

Senzaţii ieşiră valuri-valuri din miezul fiinţei ei, iar ea îşi răsfiră degetele peste faţa lui, pe când întunericul lumii ei explodă într-un milion de stele incredibil de frumoase. Ţipă, arcuindu-se sub el, iar el se cutremură deasupra ei. Se coborî şi îşi ascunse faţa în adâncitura umărului ei, respirând greu, suflându-i pe claviculă. Cu o mână ea îl mângâia pe spatele lat, iar cu cealaltă îi atingea faţa, creându-şi în minte imaginea mulţumirii.

El gemu şi, cu grijă, încă împreunaţi, se rostogoliră amândoi pe-o parte. Nicicând în viaţa ei nu urâse mai mult ca acum faptul că era oarbă, pentru că nu putea vedea dragostea din ochii lui.

El o mângâie cu degetele în lungul şoldului gol, în jos, spre coapsă.

— Te-am avertizat că sunt un bărbat neputincios.

Ea zâmbi uşor.

— Nu eşti deloc neputincios.

El chicoti gutural.

— Ba sunt, când vine vorba de tine. Ar fi trebuit să te înapoiez tatălui tău în clipa în care mi-am dat seama că eşti oarbă.

— Dar potera…

— Trebuia să-mi asum riscul.

Dar ea se bucura incredibil de tare că el nu o făcuse. Dacă ea şi-ar fi văzut de viaţă fără să cunoască pasiunea sau o dragoste atât de puternică… nu şi-ar fi putut imagina ce înseamnă golul sufletesc. Nici măcar nu o lăsa inima să îl roage să nu îi mai spună „înger”. O făcuse de două ori în seara aceea, şi o miră faptul că nu mai suferi atunci când îşi aminti de băieţelul acela care îi adusese atâta bucurie. Se întristă brusc, neaşteptat. Fusese îngerul lui Damon, şi

acesta murise. Acum era îngerul lui Lee... şi nici el nu mai avea mult de trăit.

*

Sprijinit în cot, întins pe pat, Lee puse o bucăţică de pepene roşu în gura Angelei. Alejandro îl privise cu subînţeles când fusese în bucătărie şi luase mâncare pe o farfurie. Fratele lui dorea să vorbească cu el; Lee nu voia.

Nu avea nevoie să îşi audă îndoielile rostite cu voce tare sau să i se spună că se juca cu focul. În noaptea aceasta, mâine, cât voia ea să rămână acolo, Angela îi aparţinea. Când o să fie nevoit să renunţe la ea, o să găsească cumva tăria necesară pentru a o face.

Ea îl mângâie pe piept, se opri, apoi îl mângâie din nou, după care se opri iarăşi.

— Cum te-ai ales cu toate cicatricile acestea micuţe? îl întrebă.

Trupul îi fusese marcat dintotdeauna de adânciturile acelea micuţe. Ridică din umeri, uitând pe moment că nu îi putea vedea mişcarea.

— Nu îmi amintesc. Le-am avut dintotdeauna.

— Sunt atât de multe. Orice s-a întâmplat, trebuie să fi fost dureros.

— Nu chiar atât de dureros, dacă nu-mi amintesc, o linişti el.

Nu vedea rostul să se gândească la lucruri posibil neplăcute, mai ales când în faţa ochilor lui se desfăşura o privelişte care îi provoca o plăcere nespusă.

Îi vârî un bob de strugure printre buze, se aplecă, o sărută şi i-l fură. Dumnezeule mare, voia să facă din nou dragoste cu ea.

— Îţi mai e foame? o întrebă.

Ea clătină din cap şi se cuibări în pernă.

— Nu.

El puse la o parte farfuria, recunoscător, după care se întinse peste ea. Dacă cerurile i-ar fi zâmbit şi l-ar fi lăsat să trăiască până la o sută de ani, tot nu s-ar fi săturat de ea. Ea îşi trecu degetele peste obrazul lui, într-o atingere diferită, nu iscoditoare, ci mângâietoare. Noaptea trecută cum de se gândise măcar să facă dragoste cu ea fără să îi ofere libertatea de a-l atinge? Fără să îşi dea seama, o privase, pe ea şi pe sine, de multe lucruri, din teama de a nu fi prins. O sărută pe sân şi trasă cerculeţe cu limba pe mugurele ei sensibil. Ea îşi trecu degetele prin părul lui.

— Lee?

— Îhm? O supse uşor, desfătându-se când o auzi icnind.

— Lee, vreau să vorbim.

— Vorbeşte, atunci. Sunt un om cu multe talente. Te pot săruta şi asculta în acelaşi timp.

Îşi coborî mâna spre valea dintre sânii ei. Palma lui se potrivea perfect cu globul acela moale.

— Nu ştiu… nu ştiu dacă pot vorbi în timp ce faci asta.

El chicoti satisfăcut de recunoaşterea ei şi o sărută îndelung pe celălalt sân.

— Atunci nu vorbi.

Ea îl trase de păr.

— Aau! El îşi ridică brusc capul. Pentru ce-a fost asta?

— Vreau să vorbim.

El se încruntă, inutil. Se întoarse pe spate, după care se rostogoli pe o parte, o întoarse şi pe ea, astfel încât sânii ei să se sprijini pe pieptul lui, şi o mângâie în sus şi în jos pe şira spinării.

— Bine, *vorbeşte.*

Ea îşi linse buzele. El se aplecă şi o sărută apăsat.

— Lee! îl mustră ea.

— Nu îmi atrage atenţia asupra gurii tale dacă nu vrei să o sărut.

Ea clătină încet din cap şi zâmbi uşor, punându-şi cu

precizie palma pe obrazul lui.

— Uneori îmi aminteşti de un copil.

— Atunci, hai să ne jucăm.

O trase sub el, îşi puse mâinile de-o parte şi de alta a feţei ei şi o sărută apăsat, profund, pasional. Nicicând în viaţa lui nu mai avusese timp pentru o femeie. Se mândrea că nu se fâstâcise prea tare, că nu ghicise că era la fel de neştiutor ca ea.

O sărută pe obraz, pe ochii închişi, pe frunte. Nu se va plictisi niciodată să o sărute.

— Tatăl meu este un om influent, mormăi ea, de parcă s-ar fi aflat undeva departe de el, de parcă s-ar fi forţat să rostească cuvintele de dincolo de tărâmul plăcerii.

El o muşcă uşor de lobul urechii.

— Mi-ai mai spus.

— Christian Montgomery e şi mai influent.

El se opri şi inima începu să îi bată nebuneşte în piept; un ritm sacadat constant, ce părea să răsune în întreaga odaie. Kit Montgomery era renumit pentru faptul că urmărea mereu să se facă dreptate. Lee devenise fascinat de el, pentru simplul fapt că era exact opusul a ceea ce devenise Lee.

— Lee, Kit te-ar putea ajuta.

— Să ajung în ştreang, da, *querida,* spuse el, încântat de faptul că nu îi tremurase vocea gândindu-se la tot ce-ar fi pierdut dacă ar fi încăput pe mâinile legendarului ranger.

Trasă cercuri delicate cu vârful limbii pe urechea ei. Voia să se îngroape adânc în ea, nu să se confrunte cu demonii care îl bântuiau.

Ea îşi înfipse degetele în părul lui şi îi înălţă capul, de parcă ar fi avut nevoie să îl privească direct în ochi; poate că avea nevoie doar să îl vadă, îngrijorată, temătoare, conştientă de faptul că se afla doar în trecere prin viaţa ei, că nu o să rămână prea mult. Atunci, Lee îşi dădu seama că, oricât de mult ar fi ţinut la ea, ar fi trebuit să o

scutească de acest chin.

— Dacă i te-ai preda lui Kit, dacă te-ai denunţa voit şi i-ai putea explica tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea, de ce l-ai ucis pe…

— Nu! Se rostogoli din pat şi începu să se plimbe încolo şi încoace, paşii lui răsunând tare pe pardoseala de lemn. I-am promis Juanitei că nu voi spune nimănui; voi lua cu mine în mormânt lucrurile care s-au întâmplat în noaptea aceea.

— Fraţii tăi…

— Au făcut acelaşi jurământ când am descoperit că a rămas grea.

Angela se ridică, părul revărsându-i-se glorios peste umeri, în timp ce în ochi îi licăreau lacrimi.

— Chiar crezi că Juanita vrea să fii spânzurat?

— Nu e puternică, aşa ca tine, Angela. Îl durea pieptul din pricina eşecului lui. N-am ştiut niciodată cum să o fac puternică.

— Trebuie să o confrunţi cu realitatea. Dumnezeule, Lee, crezi că eu nu am fost îngrozită când am descoperit că sunt oarbă? N-am vrut să mă mai dau jos din pat. Voiam doar să stau acolo şi să mă holbez la întunericul în care se preschimbase lumea mea. Dacă adevărul te-ar ajuta să scapi de spânzurătoare…

— Nu m-ar ajuta. Nu l-am ucis în autoapărare. Şi punct.

Ea se dădu în spate de parcă ar fi pălmuit-o. Lacrimile i se rostogoliră pe obraji, înfierându-i inima cu o durere fără frâu. El se aşeză pe pat, îi cuprinse obrazul cu mâna şi îi prinse o lacrimă cu degetul mare.

— Of, îngerul meu, nu ar fi trebuit să te ating.

Îşi făcură apariţia şi mai multe lacrimi, care îi brăzdară faţa încântătoare, adunându-se în colţurile gurii ei. Ea clătină din cap.

— Nu, nu spune asta. Nu regret ce se întâmplă între

noi. Doar că sunt lacomă şi îmi doresc mai mult timp. Tot restul vieţii mele. Dacă ai fi dispus să te întâlneşti cu tatăl meu şi cu Kit, sunt sigură că ar putea face în aşa fel încât să nu fi spânzurat. S-ar putea să trebuiască să stai închis o perioadă…

Patul se adânci când el se mişcă, iar ea se aplecă până reuşi să îşi sprijine faţa de spatele lui şi să îl cuprindă cu braţele de după mijloc.

— Poate că ar fi îndeajuns să le spui ce le-a făcut Shelby celor din familia ta, fără să zici nimic despre Juanita, şopti ea. Am avea o şansă, Lee.

El îi acoperi mâinile pe care i le ţinea împreunate pe stomac, cu mâinile lui.

— Nu ştiu dacă e o şansă ce merită riscul. Să fiu cu tine, *sí,* da, ar merita, dar dacă aş sfârşi cu ştreangul la gât în caz că adevărul nu contează… prefer mai bine să mor într-o ploaie de gloanţe. Îi ridică mâinile, îşi încovoie spatele şi o sărută pe vârfurile degetelor. Te voi duce înapoi în Fortune mâine.

— Nu vreau să mă mai întorc în Fortune. Vreau să rămân aici.

El îşi ţinu respiraţia, neîndrăznind să creadă că auzise bine.

— Ai rămâne aici, cu mine?

— *Sí.* Ba chiar voi învăţa şi spaniola.

El se răsuci şi îşi trecu degetele prin păr.

— Cum rămâne cu părinţii tăi? Nu îţi pasă că s-ar putea să fie îngrijoraţi?

— Le voi scrie o scrisoare, în care le voi spune că te iubesc şi că voi fi fericită…

— Chiar *ai fi* fericită, Angela?

— Voi fi fericită atâta timp cât eşti cu mine.

— Chiar dacă nu mai iau un bănuţ de la Shelby, voi fi în continuare căutat pentru crimă.

— Ştiu, dar dacă rămânem aici…

— Ai spus-o chiar tu că asta nu e viaţă.

— Iar tu ai spus că e mai bine decât nimic. Vreau să fiu aici.

El sări din pat cu atâta forţă, încât acesta se legănă. Nu se aşteptase la asta. Nu se aşteptase ca ea să îşi dorească să rămână cu el. Lipsurile vieţii lui ieşiră brusc la suprafaţă. Îşi dorea mai mult pentru ea, mult mai mult decât îi putea oferi el. Oare chiar înţelegea ce sacrificiu făcea pentru el?

— Vrei să rămâi aici? Pământul acesta nu ne aparţine! Suntem doar nişte… intruşi. Când guvernul mexican ne va descoperi aici, va trebui să plecăm.

Ea ridică din umeri.

— Atunci vom pleca.

— Şi unde vom merge?

— Dacă refuzi să te întorci pe pământul care îţi aparţine de drept, atunci vom merge în altă parte. Teritoriul New Mexico, California, Canada. Nu îmi pasă. Atâta timp cât suntem împreună.

Angela îl auzi prăbuşindu-se zgomotos în genunchi şi îl simţi luând-o de mâini.

— Angela, nu îţi pot oferi rochii elegante.

— Nu vreau rochii elegante. Te vreau pe tine, Lee. Te iubesc.

El gemu gutural şi îi duse vârfurile degetelor la buze.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Gândeşte-te cât vrei; nu plec.

El chicoti.

— Eşti o femeie încăpăţânată, Angela Bainbridge.

— Hotărâtă. Îi cuprinse faţa cu mâinile şi adăugă: Nu mă duce înapoi în Fortune, Lee. Te rog.

— Trebuie să îmi promiţi că, dacă voi fi prins, mă vei uita.

Nu o forţă să facă o promisiune nedorită. În schimb, o sărută uşor pe toată faţa, gustând din lacrimile ei, lacrimi

vărsate pentru el. Pentru prima dată, îşi dori ca ea să fi fost văzătoare, să îl fi putut privi în ochi şi să vadă dragostea adâncă pe care i-o purta. Întrucât nu putea să o facă, trebuia să îi arate.

O întinse uşor, tandru, pe pat...

Capitolul 16

— S-ar părea că împachetezi, spuse Angela, acoperindu-se cu cearşaful până la gât.

Auzi un cocoş cântând afară. Lee se opri, iar ea se întrebă oare de câtă vreme se mişca prin odaie înainte ca acţiunile lui să o deranjeze, cât timp se fi uitat oare la sânii ei dezveliţi. Se înroşi când se gândi la noaptea trecută.

Abia aşteptase să se trezească în dimineaţa aceasta în braţele lui, şi reuşise cumva să piardă ocazia.

— Trebuie să plec pentru câteva zile.

Ea se ridică în şezut.

— Unde te duci?

El oftă, apoi se aşeză pe marginea patului. O sărută uşor pe buze. Ea îl luă de după gât şi îl sărută mai profund. El gemu gutural, dădu la o parte cearşaful şi îi cuprinse sânul cu mâna.

Devenise o femeie destrăbălată, dispusă să facă orice ca să îşi ţină bărbatul lângă ea. Iar el devenise bărbatul ei. Dacă nu va reuşi să îl convingă să se salveze singur, o să găsească o cale de a-l salva ea de ştreang.

El se desprinse din sărutarea lor.

— Trebuie să mă văd cu cineva. Îşi trecu degetul mare peste buzele ei. O să-mi fie dor de tine, *querida.*

Frica i se strecură în inimă, şi îl apucă de braţ, înfigându-şi degetele în muşchii lui, temându-se de ce plănuia să facă şi de preţul pe care o să îl plătească.

— Lee, te rog să nu mai furi din banii lui Shelby.

— Nu o voi face – nu astăzi, cel puţin –, dar trebuie să scap de banii pe care îi am deja.

— Ce vei face cu ei?

O sărută rapid pe buze.

— Nu pune atât de multe întrebări.

— La naiba, Lee, trebuie să ai încredere în mine. Nu mă poţi iubi cu adevărat dacă nu ai încredere în mine.

El îşi lipi fruntea de-a ei. Ea îl auzi înghiţind în sec şi simţi încordarea emanată de trupul lui. De ce îi era atât de greu să aibă încredere?

— Nu te voi trăda, şopti ea.

— Ştiu asta, doar că unele lucruri nu ţin numai de mine să le divulg. Dar îţi voi spune măcar atât: în amintirea lui Ramon, am donat banii acolo unde era nevoie de ei. Shelby îi urăşte pe mexicani. Aşa că banii lui sunt folosiţi pentru a îmbunătăţi vieţile oamenilor, pentru a construi şcoli, biserici, case.

— De ce nu te foloseşti de bani ca să îl aduci pe Shelby în faţa justiţiei?

— Ţi-am spus că era cuvântul lui împotriva cuvântului nostru. Nu credeam că ne-ar fi ascultat cineva. Aşa că am hotărât să îi luăm banii. Nu îşi poate construi imperiul; se prăbuşeşte lent. Uneori mi se pare că prea lent, dar va veni şi ziua când el va pleca, şi noi ne vom întoarce.

— Trebuie să existe o cale mai bună de a-l aduce în faţa justiţiei.

El se ridică în picioare. Ea îl auzi trăgându-şi pantalonii.

— Mă voi gândi la asta.

Ea îi şopti cu voce răguşită:

— *Vaya con dios.*

— Întotdeauna.

*

Lee intră cu paşi apăsaţi în hambar, unde Alejandro îi pregătise deja calul.

— *Gracias.*

— Pe care să-l înşeuez pentru femeie? întrebă Alejandro.

Lee îşi puse desagii pe cal.

— Nu o iau pe Angela.

Alejandro îşi miji ochii.

— De ce nu? E ocazia perfectă. Îi duci banii lui Christine, de partea cealaltă a graniţei, după care îţi vezi de drum spre Fortune.

Lee îşi lăsă capul în jos şi îl clătină, uitându-se cu atenţie la cizmele lui roase, la tocurile lor uzate. Îşi aminti ce rochie elegantă purtase Angela în noaptea în care se ciocnise de ea lângă bancă. Oare ce fusese în mintea lui în noaptea aceea? Şi ce fusese în mintea lui când se întinsese prima dată peste ea? Chiar dacă nu ar fi fost un nelegiuit, nu era demn de ea.

— Nu e nimic simplu în această situaţie.

— Doar pentru că tu insişti să îngreunezi lucrurile. Vei fi spânzurat din pricina acelei femeii.

— *Femeia* are un nume. Îşi înălţă capul şi îşi privi fratele în ochi. O iubesc, Alejandro.

Alejandro părea pe punctul de a lovi cu pumnul în ceva tare.

— Exact ca Ramon.

— Ba deloc ca Ramon, şi o ştii prea bine.

Alejandro păru să se încovoaie.

— Ce-o să faci?

— Nu m-am hotărât încă. Ea crede că Kit Montgomery şi tatăl ei ne-ar putea ajuta să ni se facă dreptate.

— Ba te vor ajuta să fii spânzurat.

Lee îşi plesni desaga, iar calul se dădu în lături.

— Ce rezolvăm *cu asta?* Când eram tineri, speriaţi şi

pierduţi, planul nostru de răzbunare părea măreţ. Dar acum suntem mai mari, nu ne speriem aşa uşor. Pentru prima dată în viaţa mea, nu mă simt pierdut, cu Angela lângă mine. Acum văd lucruri pe care nu le-am văzut înainte. Ce fel de viaţă e asta pentru Miguel? Nu are prieteni. Nu cunoaşte alţi copii. Şi Juanita? Se teme şi de umbra ei. Răzbunarea nu a făcut decât să ne răpească libertatea. Nici măcar pământul pe care locuim aici nu e al nostru! Dacă guvernul mexican ne descoperă, ne va alunga ca pe nişte muşte enervante. Probabil că îţi vor lua vitele. Trebuie să ne concentrăm eforturile ca să vă recuperăm pământul.

— E şi pământul tău.

— Ba nu e. Lee se uită la firicelele de praf care valsau în lumina soarelui ce pătrundea în hambar. Îşi trecu mâna peste cămaşă şi pipăi cicatricile mici pe care le purtase cu el de atâta amar de vreme, încât nici măcar nu le mai observa, şi nu se mai întreba cum se alesese cu ele. Dar Angela îl făcuse să se întrebe în legătură cu multe lucruri în ultima vreme. Îţi aminteşti ceva despre noaptea aceea în care m-a găsit tatăl tău?

Alejandro clătină din cap.

— Foarte puţin. Îmi amintesc sângele. Nu mai văzusem niciodată atâta sânge. Nu s-au aşteptat să trăieşti, dar ai fost mereu încăpăţânat.

— De la bun început m-au tratat de parcă ei mi-ar fi dat viaţă. Uit deseori că nu aşa s-a întâmplat.

— Te-au iubit. Ai fost un fiu bun, spuse Alejandro.

— Ba nu, ţinând cont de situaţia în care i-am adus pe copiii lor. Încălecă. Dacă nu mă întorc, dă-mi cuvântul tău că o vei proteja pe Angela şi o vei duce la tatăl ei.

— De ce nu te-ai întoarce?

— Calea pe care merg are multe răscruci, Alejandro. Dă-mi cuvântul tău.

— O voi duce înapoi la tatăl ei. *Vaya con dios.*

*

Clopotele marcară miezul nopţii când Lee intră încet în biserică, pe uşa din faţă. Îl uimea de fiecare dată pacea care se lăsa peste el când stătea în partea din spate a bisericii. O clădire simplă, care avea felul ei aparte de-a alina un suflet tulburat. Era o moştenire frumoasă în amintirea fratelui lui, un om blând, care nu ţipase niciodată la cineva şi nu ridicase niciodată mâna să rănească pe cineva.

Din respect pentru învăţăturile mamei lui, Lee îşi făcu repede cruce înainte de a se îndrepta spre altar, unde licăreau lumânări, îngenunche în faţa balustradei şi îşi plecă fruntea, dar nu se mai ruga. Sufletul lui nu mai putea fi salvat, şi nu avea de gând să îl insulte pe Dumnezeu cerându-l ajutorul, ca să se răzbune.

— M-am temut că nu vei veni, şopti femeia îngenuncheată lângă el.

Crezuse mereu că cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată era Christine – înainte ca Angela să intre poticnindu-se în viaţa lui.

— Am aflat prea târziu că banca din Fortune era o capcană, adăugă ea dispreţul pentru tatăl ei fiind evident în fiecare cuvânt.

— Am presupus ca va fi, întrucât era foarte departe de casă. Aşa că am fost foarte prudent. Anticipase totul, mai puţin că o să dea peste o doamnă care se plimba singură în miez de noapte. Ştii pe cine a angajat tatăl tău să mă găsească?

Ea oftă obosită.

— Nu. Ştiu doar că ţi-au pierdut urma după furtună. Slavă cerului.

Lee respiră uşurat. Ploaia îi fusese de ajutor.

— Tata a fost furios. Se gândeşte să pună bani de la el şi să crească recompensa pentru cel care te prinde. Cu ce

oferă el şi cu cele cinci sute pe care le oferă statul, devine foarte periculos. Avea ochii înlăcrimaţi. Orice am face, durerea nu se opreşte şi vina nu se diminuează.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti pentru ce s-a întâmplat în noaptea aceea.

— Voi înceta să mă mai învinovăţesc când vei înceta şi tu să te învinuieşti.

Lee zâmbi în colţul gurii.

— În regulă.

Ochii ei albaştrii se umplură de îngrijorare.

— Am auzit că ai răpit o doamnă.

El încuviinţă încet din cap, fără să îşi mute privirea de la ea.

— Te cunosc îndeajuns de bine ca să ştiu că nu ai rănit-o, dar nu pot vorbi în apărarea ta fără să mă dau de gol.

Ar fi putut să o contrazică şi să îi spună că, de fapt, o rănise pe Angela că se temea că îi făcuse un rău pe care nu îl putea repara.

— Nu trebuie să îmi iei apărarea. E bine.

Ea îşi puse uşor mâna peste a lui, pe balustradă.

— Sunt sigură că plănuieşti să o înapoiezi, dar lasă pe altcineva să o facă.

— Nu îi las să facă lucrurile în locul meu. Îşi relaxă mâna. Ştia mult prea bine felul în care o noapte putea schimba o viaţă. Dar fiecare noapte petrecută cu Angela părea să îl schimbe pe el. Zâmbi uşor. Ce mai face fiul tău?

Ea zâmbi larg, în privirea ei citindu-se căldură şi dragoste.

— E la fel de frumos şi de bun ca tatăl lui.

Se gândi la Juanita şi la cât de înspăimântată fusese prima dată când simţise mişcările copilului ei în pântece. Îl speriase de moarte şi pe el, până când îşi dăduse seama de ce se întâmpla. Erau tineri, se chinuiau să înţeleagă lucruri pe care nu li le explicaseră nimeni. Încercase cu frenezie să

o aline, să descopere răspunsurile.

În disperarea lui, apelase la singura persoană care le îngrijise rănile, care le sugerase să plece. Se furişase ca un hoţ în odaia lui Christine, ca să fure din cunoştinţele ei, dar descoperi că şi ea rămăsese grea. Că purta în pântecele ei copilul lui Ramon.

Şi ea fusese la fel de înspăimântată precum Juanita, dar din alte motive. Era mai mare – douăzeci şi unu de ani – şi nu se temea de naştere, ci era îngrozită că tatăl ei o să îi ia copilul.

Aşa că îi spusese tatălui ei că avea să se ducă să îi poarte de grijă mătuşii ei suferinde care locuia în apropiere de Laredo. După care se mutase la ei. În lunile care urmaseră, în timp ce se ocupase de două femei neliniştite şi plângăcioase, începuseră să pună la cale un mod în care o să îşi crească copilul fără ştirea familiei ei şi cum să îl onoreze pe bărbatul pe care încă îl iubea.

Lee îi adusese pe lume pe fiul fratelui lui şi pe fiul fratelui lui Christine. Era răspunzător pentru viitorul lor, şi până acum, trebuia să admită că nu se descurcase prea bine. Dacă nu ar fi fost Angela, poate că nici nu ar fi observat vreodată.

— Mă gândeam… începu el.

— O ocupaţie periculoasă pentru un bărbat.

Zâmbetul i se lăţi. Cu cinci ani în urmă, fuseseră cu toţii înspăimântaţi şi neputincioşi. Acum erau mai puternici.

— A venit vremea să ne concentrăm pe alte lucruri. Tu ai un fiu care are nevoie de tine. Iar eu trebuie să mă ocup de revendicarea pământului familiei Rodriguez.

— Şi cum vei face asta?

— Nu ştiu încă, dar mă va ajuta Angela.

Ea ridică din sprânceană.

— Îi rosteşti numele cu uşurinţă. Nu-mi spune că cineva i-a furat inima renumitului Lee Raven.

— Mai degrabă capturat, îi spuse el. M-a captivat de

când am luat-o în braţe. Îi dădu desagii. Banii de la ultimul jaf sunt pentru tine. Am făcut destule fapte bune. Du-l pe fiul tău undeva unde poţi fi pentru totdeauna cu el şi dăruieşte-i o viaţă care să îi onoreze tatăl.

— Mi-ar plăcea să vii să îl vezi.

Lee clătină din cap, plin de regret. Copilul nu avea de ce să îşi cunoască unchiul cel nelegiuit.

— Cel mai bine ar fi să nu o fac, dar îi voi transmite dragostea mea. Se aplecă şi o sărută pe obraz. Ea îl îmbrăţişă tare, de parcă se temea că era ultima dată când se întâlneau. *Vaya con dios,* spuse el cu voce răguşită, sperând să nu fie aşa.

*

— Îl doare pe Hector când îl muşcă pisoiaşii aşa? întrebă Miguel.

Îngenuncheată în ultima boxă din hambar, alături de Miguel şi Juanita, Angela aşteptă ca Juanita să îi răspundă micuţului la întrebare.

— Nu, micuţule, spuse Juanita cu blândeţe. Nu îl doare pe Hector. Ei nu muşcă, ci sug.

— Când îşi va părăsi Hector puii?

— Hector nu îşi va părăsi puii, îl asigură Juanita.

— De ce nu?

— Pentru că Hector e mama lor.

— Dar mama mea m-a părăsit pe mine.

Pe Angela o duru inima când auzi concluzia copilaşului. Era fascinat de pisică şi i se părea că îl interesa mai mult să afle cum era să ai o mamă decât ce însemna să fii pisică. Bănuiseră cu toţii că o să accepte fără probleme că nu avea mamă, chiar dacă va vedea peste tot la fermă femele de animale îngrijindu-şi puii nou-născuţi. Cum să nu se întrebe de ce mama lui nu a rămas cu el?

— Miguel, mama ta te-a iubit, îngână Juanita. Foarte

mult.

— De ce a plecat?

— Ţi-am mai spus. A trebuit să devină înger.

— A! Se opri preţ de o clipă, după care întrebă: *Señorita,* e deja ziua ta?

De parcă uitase cu desăvârşire conversaţia de zilele trecute.

Angela îi zâmbi tandru şi îi ciufuli părul.

— Încă nu.

Băieţelul expiră lung.

— Aşa stau lucrurile.

Angelei îi zvâcni inima în piept când auzi expresia pe care o repeta Lee atât de des. Îl trase pe Miguel mai aproape şi îl îmbrăţişă strâns.

— Te iubesc, Miguel.

— Miguel! strigă Alejandro de la intrarea în hambar, vocea lui răsunând în spaţiul întunecos. Ai treburi de făcut.

Miguel se zvârcoli până se eliberă din îmbrăţişarea ei şi ieşi în fugă din hambar.

— Şi au am treburi de făcut, spuse Juanita.

Angela îşi puse mâna pe braţul Juanitei, nelăsând-o să se ridice în picioare.

— Juanita, ştiu că sunt nou-sosită în familie şi că sunt multe lucruri pe care nu le ştiu, dar ştiu că îl iubeşti pe Miguel.

— E lumina vieţii mele.

Înghiţi în sec, neştiind cum să spună ce avea de zis. Zâmbi uşor.

— Ţi-o aminteşti pe mama ta?

— *Sí.* Era bună. Mă îmbrăţişa tot timpul, şi ne făcea să râdem, şi ne ştergea lacrimile.

— Îţi poţi imagina cât de greu ar fi să nu ai mamă?

— Ar fi un lucru îngrozitor.

— Miguel nu are mamă.

— Mă are pe mine.

— Dar tu eşti sora lui.

— A! spuse ea încet, aducându-i aminte Angelei de felul în care se purta Miguel când primea un răspuns care îl dezamăgea. Nu e acelaşi lucru, nu-i aşa?

Angela simţi ochii umplându-i-se cu lacrimi, usturând-o, şi clătină încet din cap.

— Nu. O strânse pe Juanita de mână. Toţi băieţeii au nevoie de o mamă. Ştiu cât e de greu când lumea noastră se schimbă dintr-odată. Până la vârsta de doisprezece ani, am putut vedea, după care m-am îmbolnăvit foarte, foarte grav. Când boala a trecut, mi-a luat şi vederea cu ea. M-am speriat când n-am mai putut vedea, dar mi-a fost şi ruşine.

— N-ar fi trebuit să îţi fie ruşine, Angela. N-a fost vina ta.

— Aşa e, nu a fost vina mea, dar eram totuşi jenată, pentru că eram diferită, mă schimbasem. Nu eram pregătită pentru schimbare. Nu voiam să fiu diferită. Dar m-am săturat să stau în pat, aşa că, într-o zi, m-am dat jos şi m-am lovit la deget de piciorul unui scaun. Şi m-a durut. Dar în ziua următoare când m-am dat jos din pat, mi-am amintit unde se afla scaunul.

— Şi de data asta nu te-ai mai lovit la deget, spuse Juanita.

— Aşa e. Nu m-am mai lovit la deget. Dar m-am lovit cu gamba de o măsuţă.

— Of, Angela, cred că te-a durut.

— Da. Dar în ziua următoare nu m-am mai lovit nici la picior, nici la gambă.

Juanita o strânse de mână, parcă felicitând-o.

— Ce bine!

— Dar m-am învineţit la genunchi.

Juanita icni.

— Nu.

— Ba da. În fiecare zi mă temeam că o să mă rănesc din nou, dacă mă dau jos din pat. Dar chiar şi aşa, m-am

dat jos din pat, pentru că oricât de înspăimântător părea totul în jur, nimic nu a fost vreodată atât de înspăimântător pe cât *mă aşteptam* eu să fie.

— Eşti foarte curajoasă.

— Nu sunt curajoasă. Doar că mă săturasem să mă mai tem de întuneric. Îşi trecu degetele peste fruntea Juanitei, dându-i la o parte părul de pe faţă. Nu voia să o forţeze prea tare. La fel ca Lee, nu ştia cum să o ajute fără să o rănească. Sper să o cunoşti cândva pe mama mea.

— Nu cred că i-ar plăcea de mine.

— Te-ar iubi, aşa cum te iubesc eu.

— Nu îmi place să plec de aici.

— Să călătoreşti fără grabă, să călătoreşti prudent e mai bine decât să nu călătoreşti deloc.

*

Angela stătea pe jos în odaia lui Lee şi îi scotea rând pe rând cărţile din cutii, aliniindu-le de-a lungul peretelui, sub fereastră. Voia să îi construiască un raft, un loc permanent unde să îşi ţină cărţile, unde să le găsească şi la bătrâneţe.

Începea să înţeleagă de ce Lee nu voia să îşi calce jurământul pe care i-l făcuse Juanitei. Voise să o implore pe Juanita să le spună autorităţilor ce se întâmplase, să îi spună lui Miguel că era mama lui. Dar, din multe puncte de vedere, Juanita era la rândul ei doar o copilă. Care se temea de lume. Angela voia să o ajute, dar nu ştia cum.

Închise ochii. Era un obicei vechi, de pe vremea când vedea, când voia să se rupă de lume şi să se gândească la visurile ei romantice. După atâţia ani în care nu mai văzuse lumea, acest gest simplu încă îi aducea mângâiere.

Îşi duse degetele la bărbie, încercând să recreeze în minte senzaţia pe care o avusese când îl atinsese pe Lee pe bărbie. Trăsăturile lui nu semănau deloc cu ale fraţilor lui.

Mai ascuţite, mai definite. Sau poate că aşa i se păruseră ei pentru că voise să le descopere cu o nevoie aproape înspăimântătoare. Şi totuşi, în timp ce stătea aici, îşi dădu seama că fusese distrasă de săruturile lui, vrăjită de atingerea lui, şi nu reuşise să adune detaliile de care avea nevoie ca să îşi contureze în minte o imagine întru totul clară. Oare avea părul brunet sau şaten? Şi ochii lui… cât de căprui să fi fost?

Începu să se gândească la obiectele maro pe care şi le amintea, concentrându-se pe nuanţa lor, sperând ca el să îl identifice cu exactitate pe cel care aducea cel mai mult cu ochii lui. Nu îi păsa atât de mult de părul lui, doar de ochii lui.

Ferestre către suflet, coridoare spre inimă. Regreta că nu îl putea privi adânc în ochi, aşa cum îi văzuse deseori pe părinţii ei făcând, înainte ca ea să îşi piardă vederea.

Îşi aminti de momentele numeroase în care păruseră să se piardă unul în celălalt, doar privindu-se reciproc, zâmbetele pierdute îndulcindu-le trăsăturile, de parcă ar fi împărţit un loc magic al amintirilor, în care puteau merge oricând, indiferent unde se aflau.

Oare Lee o privea aşa pe ea? De parcă l-ar fi întregit, de parcă ar fi fost esenţa existenţei lui, centrul lumii lui? Sau căzuse pur şi simplu sub vraja lui pentru că era temnicerul ei?

Nu se considera atât de naivă sau atât de uşor de păcălit.

Auzi sunetul unor paşi cunoscuţi pe coridor şi inima începu să îi bată mai repede. Sunetul grăbit, răsunător, de picioare mari. Se umplu de bucurie. Se întorsese acasă.

Ştiu din clipa în care intră în odaie. Uşa se trânti în urma lui, oferindu-le imediat intimitate, o intimitate promiţătoare. Se ridică şi îl simţi luând-o în braţele lui puternice, sărutând-o cu o dorinţă şi o intensitate pe care le primea cu bucurie. Căldura emanată de trupul lui se

contopea cu a ei, şi îşi petrecu ferm braţele pe după gâtul lui, trecându-şi degetele prin cârlionţii lui. Trebuia să se tundă. Îi inhală mirosul bărbătesc de mosc, atât de cunoscut, şi simţi ceva în plus. O aromă slabă de trandafiri. Simţi un junghi de durere şi se rupse din sărutul lui, îl împinse în spate şi se îndepărtă de el împleticindu-se, până se lovi cu genunchii de pat. Îşi duse mâna tremurândă la gură.

— Ai fost cu o femeie.

— Ce? spuse el zăpăcit.

— Ai plecat ca să fii cu altă femeie. Îi simt mirosul.

— M-am oprit şi m-am scăldat în râu. Cum de poţi să-i simţi mirosul?

Nici măcar nu se chinuia să nege.

— Îi simt mirosul pe îmbrăcămintea ta. O lacrimă i se prelinse pe obraz. O şterse furioasă. Cum de-am fost atât de proastă?

— Angela, nu e ceea ce crezi, spuse el cu voce răguşită, mângâind-o pe obraz.

Ea îl plesni, nimerindu-l peste braţ. Voia să plece de acolo şi să se facă ghem, ca el să n-o mai poată atinge niciodată.

— Pleacă de lângă mine! se răsti ea.

El o îmbrăţişă, ţinând-o strâns la pieptul lui tare. Mârâi când îl lovi în gambă.

— Ascultă-mă, spuse el.

— Nu! Nu vreau să aud nimic din ce-ai de spus.

— Te iubesc, scrâşni el.

Cuvintele acestea, pe care tânjise să le audă, erau pătate de faptul că se întâlnise cu o altă femeie. Se zvârcoli nebuneşte.

— Dă-mi drumul!

— Da, am fost cu o femeie. Cu o prietenă. E doar o amică. Nu m-am culcat cu ea.

Ea se potoli, lăsându-se pe el, clătinând din cap.

— Atunci de ce îţi miros hainele a ea?

El o sărută uşor pe tâmple.

— Pentru că m-a îmbrăţişat când ne-am spus la revedere.

Putea fi o variantă plauzibilă. Nu o minţise niciodată; şi oare un bărbat care s-a culcat recent cu altă femeie ar fi luat-o atât de repede în braţe? Oare trupul lui ar fi fost atât de entuziast? Pentru că simţea pe abdomen chiar şi acum dovada clară a faptului că o dorea.

El îşi plecă fruntea şi o sărută în punctul sensibil de sub ureche.

— Eşti singura, îngerul meu, singura cu care am făcut vreodată dragoste.

I se tăie respiraţia.

— Vreodată?

— Vreodată, şopti el cu voce răguşită lângă urechea ei. M-am gândit la tine tot timpul cât am fost plecat. Tu te-ai gândit la mine?

Ea îşi lăsă capul pe spate şi îi atinse buzele docile. Îi dărui un zâmbet tremurător.

— M-am gândit la tine tot timpul cât ai fost plecat.

El o sărută din nou, mai apăsat ca înainte. Îi simţi mâinile aspre, bătătorite, mişcându-se grăbite până când hainele lor dispărură şi rămaseră atingându-se carne pe carne, de la umăr la şold.

Ea căzu pe pat, iar el o urmă, până deveniră o îmbinare de membre disperate, încolăcindu-se, căutându-se, tânjind.

Când o pătrunse pe de-a-ntregul, ea ţipă de bucurie. Era al ei, iar ea îi aparţinea. Toate îndoielile se risipiră în timp ce se abandonă mişcărilor lui de du-te-vino şi trupurile lor deveniră tot mai alunecoase şi mai lucioase de la sudoare. Gemu şi se zvârcoli sub el, urcând tot mai sus, în timp ce îşi plimba mâinile peste maxilarul lui încleştat, peste nările lui umflate, peste ochii lui deschişi.

Of, de-ar fi văzut cum vedea el…

În timp ce o îndrumă peste gura genunii, înspre tărâmul plăcerii, preţ de o secundă efemeră chiar văzu dragostea lui. Pură, adâncă, a ei pentru totdeauna.

Sătul, simţindu-şi membrele grele şi respiraţia revenindu-i încet la normal, Lee se rostogoli pe o parte şi o trase pe Angela înspre el. Îşi vârî mâna în părul ei încâlcit, îşi aşeză palma pe bărbia ei, mângâind-o cu degetul mare pe obraz şi sărutând-o pe frunte. Se gândi că fusese pe punctul de a nu cunoaşte vreodată atâta mulţumire.

Încă nu era sigur că merita dragostea ei nemărginită, dar tot era recunoscător pentru ea, o preţuia şi avea să şi-o amintească mereu.

Capitolul 17

Vântul sufla uşor, blând, şoptindu-şi secretele frunzelor din copaci care crescuseră la întâmplare de-a lungul malurilor râului. Angela stătea pe o pătură de un roşu aprins, cu portocaliu şi galben, culori şi modele pe care Lee i le descrisese în detaliu, şi era mai mulţumită decât fusese vreodată. Refuza să admită că era o fericire falsă. Nu îndrăznea să se gândească la faptul că era efemeră.

Împărtăşea momentul acela, ziua aceea, cu un bărbat pe care ştia că o să îl iubească pentru totdeauna. O trezise la miezul nopţii, şi apoi din nou, în zori, mâinile lui, buzele lui, corpul lui întărit ţesând senzaţii magice, fiecare atingere fiind un dar, fiecare geamăt, un cântec.

Ca şi cum ar fi fost un cuplu normal, care îşi permitea luxul de a-şi da întâlniri, o adusese acolo să se bucure de briza răcoroasă care răzbătea dinspre Rio Grande, de umbra copacilor şi de tovărăşia lui.

— Câtă aroganţă din partea mea, îi spusese el, în timp

ce o ridicase pe cal, să cred că ţi-ai dori să-ţi petreci timpul doar cu mine.

— Câtă aroganţă, îi răspunsese ea zâmbind, dar ai dreptate.

Iar acum era întins pe pământ, cu capul în poala ei, în timp ce ea îşi trecea degetele peste faţa lui, peste gâtul lui, peste umerii şi prin părul lui. Se gândi că nu ar fi obosit niciodată să îl atingă. Probabil că visase de o sută de ori să meargă la un picnic, aşa cum făceau surorile ei adesea, cu un bărbat care nu se împleticea încercând să se asigure că ea nu se împiedica. Cu Lee, se simţea întreagă.

— Ai părul brunet sau şaten? îl întrebă pe un ton leneş.

— Sunt atât de apropiate ca şi culoare, încât ce mai contează?

— Încerc să mi te imaginez mai clar.

— Cred că inima ta mă vede clar, murmură el, luând-o de mână şi sărutându-i fiecare deget.

Ea îşi duse din nou mâinile la capul lui.

— Îmi plac culorile, aşa că spune-mi un lucru care are aceeaşi nuanţă ca părul tău.

— Va trebui să mă gândesc bine, ca să găsesc obiectul perfect.

— Nu trebuie să fie perfect.

— Dar mi-l vei pune pe cap, nu? Aşa că trebuie să mă gândesc la el.

Ea clătină din cap. Uneori, era incredibil de frustrant.

— Cine te-a învăţat să cânţi la chitară?

— *Mi madre.* Avea o voce frumoasă.

— Se pare că eşti singurul dintre fiii ei care a moştenit-o.

I se păru că se încordează sub degetele ei.

— Nu, Juanita i-a moştenit talentul, dar nu mai cântă, doar cântece de leagăn pentru Miguel.

Îi dădu la o parte de pe frunte buclele lui rătăcitoare.

— A cui a fost ideea să le spuneţi oamenilor că Miguel este fratele vostru?

— A mea. Juanitei îi era atât de ruşine, încât m-am gândit că i-ar fi mai uşor dacă nu trebuia să recunoască în faţa nimănui că avea un fiu.

— Dar îi refuzi lui Miguel şansa de a o cunoaşte ca mamă a lui.

El se ridică brusc în şezut.

— M-am gândit la asta, dar nu există o cale uşoară de-a face faţă acestei situaţii. Cum crezi că se va simţi dacă va descoperi ca i-am ucis tatăl?

Simţi durerea reflectată în vocea lui şi ştiu că ar fi fost pierdut fără iubirea acelui băieţel. Ca să-l consoleze, îşi puse palma pe spatele lui, simţindu-i muşchii încordaţi sub cămaşă.

— Miguel te va iubi mereu, indiferent ce se întâmplă.

— Nu te-am adus aici ca să discutăm despre lucruri ce nu pot fi schimbate. O mângâie tandru pe obraz. Am vrut să avem parte de o zi fără amintiri. Învaţă-mă cum să îţi fac curte.

Ea izbucnit în râs.

— E cam târziu pentru asta, nu crezi?

— Nu e niciodată prea târziu ca să îi faci curte unei femei. *Mi padre* mi-a spus că un bărbat ar trebui să încerce să o mulţumească pe doamna inimii lui toată viaţa.

— Pare a fi un om înţelept.

— A fost. Deci, cum să îţi fac curte, Angela Bainbridge?

O usturară ochii de la lacrimi când înţelese ce dorise să îi spună Lee.

— Să înţeleg că sunt doamna inimii tale?

— *Sí.* Lee îşi coborî gura peste a ei, sărutând-o tandru, savurând senzaţia buzelor ei modelându-se pe ale lui, în timp ce limbile lor valsau pe un ritm dictat de inimile lor. Te îndoieşti de asta?

— Nu.

— Bine. Deci, cum au încercat alţi bărbaţi să îţi câştige favoruri?

Angela zâmbi când îşi aminti de peţitorii nepricepuţi pe care îi avusese.

— Fără succes.

— Deci, ce-ai vrea să fac?

Ea îşi trecu degetele peste trăsăturile lui îndrăgite.

— Trăieşte cât să îmbătrâneşti.

Nu se formă nicio linie de zâmbet pe faţa lui, niciun indiciu că s-ar fi bucurat.

— Ce pot să îţi dăruiesc astăzi? o întrebă el.

Pieptul i se strânse.

— Doar ţine-mă în braţe.

Îi simţi braţele cuprinzând-o cu fermitate, în timp ce o coborî încet pe pătură.

— O femeie ar trebui să fie lacomă când un bărbat îi oferă tot ce îşi doreşte ea.

Chiar *deveni* lacomă când îl simţi cum îi tachinează gura cu a lui, prin sărutări uşoare, înainte să o sărute mai profund. Era înfometată după gustul lui, după mirosul lui, după căldura lui. Voia să îi simtă trupul mişcându-se peste al ei, într-un extaz lent, încins. Dacă ar fi fost săraci, cu el lângă ea, ar fi cunoscut avuţia, îi simţi limba valsând cu a ei, după care se plimbă prin gura ei, subliniindu-i fiecare curbă, fiecare adâncitură.

El se retrase.

— Dacă nu am grijă, voi face dragoste cu tine aici, în timp ce soarele ne priveşte.

Ea îşi simţi obrajii că i se înfierbântară doar gândindu-se la asta.

— Nu sunt atât de îndrăzneaţă.

— Dar eşti curajoasă; ţi-am admirat curajul încă de la început.

— L-am moştenit de la mama. Dacă i-a fost vreodată

frică de ceva, eu nu am ştiut niciodată.

— De ce nu ţi-a fost frică de mine?

— Mi-a fost, la început, când m-ai luat pe sus de pe stradă, dar apoi… Râse sfios. Vocea ta nu mi s-a părut niciodată dură, iar atingerea ta nu mi s-a părut niciodată brutală. Clătină din cap. Nu ştiu, Lee. Îmi dau seama că ar fi trebuit să fiu îngrozită, dar nu m-am simţit deloc ameninţată. Apoi, când m-ai certat pentru cuvintele vulgare folosite, m-am gândit: „Ce fel de nelegiuit mai e şi omul ăsta?”

— Te descurci mult mai bine când nu foloseşti cuvinte vulgare.

Ea îi cuprinse faţa cu mâinile.

— Dumnezeule, dar te iubesc.

— Iar eu iubesc zâmbetul ăsta. Îşi plimbă degetele peste marginile buzelor ei, apoi coborî pe linia claviculei, expusă de decolteul adânc al bluzei pe care o purta. De ce te-a deranjat când ţi-am zis „înger” în prima noastră dimineaţă împreună?

O surprinse că nu simţea junghiul obişnuit de durere care însoţea acea amintire.

— Din pricina lui Damon.

El încetă să o mai mângâie.

— Damon?

— Damon Montgomery. Văzând că el nu-i răspundea şi nici nu se mişca, adăugă: Băieţelul pe care l-am pierdut.

— Îl chema Damon?

— Da. El îmi zicea „înger”. Cred că „Angela” era prea greu de pronunţat pentru vârsta lui.

— A fost foarte norocos să aibă o asemenea prietenă.

Acum simţi durerea năvălind-o.

— Nu chiar aşa de norocos.

El o sărută rapid.

— N-ar trebui să vorbim despre amintiri astăzi, ci să creăm amintiri.

Se îndepărtă de ea, o luă de mână şi o ridică în picioare.

— Haide. Am decis ce să îţi dăruiesc.

— Lee, nu trebuie să îmi dăruieşti nimic.

— Ţi-aş oferi toată lumea, dacă aş putea.

Într-un fel, asta şi făcu. Ţinându-se de mână, se plimbară şi vorbiră… doar despre subiecte sigure: ce cărţi citiseră, ce oamenii cunoscuseră. El îi spuse despre *vaqueros* care veneau din Mexic în fiecare primăvară ca să îl ajute pe tatăl lui să conducă cireada de vite spre nord. Ea îi împărtăşi poveşti despre cei care vizitau taverna tatălui ei. După care el o surprinse purtând-o într-o călătorie prin amintirile lui despre toate momentele fericite pe care le trăise. Aproape că auzea râsul tatălui lui, mai că simţea îmbrăţişarea caldă a mamei lui şi tachinarea blândă a unui frate mai mare tolerant cu cei mici, care se luau după el. Simţi dorul din vocea lui Lee după viaţa pe care o dusese cândva şi pe care, în mod surprinzător, nu o luase niciodată ca pe un dat, dar şi acceptarea că acele zile nu se vor mai întoarce vreodată.

Pe când umbrele asfinţitului începeau să alunge căldura zilei, ea stătea rezemată de un copac, cu mâinile lipite de scoarţa trunchiului ce vibra la mişcările făcute de Lee în timp ce răzuia lemnul cu un cuţit.

— Ce faci? îl întrebă.

— Îţi voi arăta imediat.

Ea lovi cu piciorul o rădăcină ieşită în afară.

— Ţi-am spus vreodată că nu sunt răbdătoare din fire?

El chicoti încet.

— Mi-am dat seama şi singur.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Mama obişnuia să-mi spună că bărbaţii sunt ca sârma ghimpată.

— Ca sârma ghimpată?! întrebă el, evident distras.

— Da, au şi ei punctele lor bune.

El izbucni în hohote de râs care făcură să răsune întreg văzduhul.

Ea ţipă când o ridică în aer. Radiind de fericire, îşi puse mâinile pe umerii lui, iar el o învârti.

— Puncte bune? Îţi voi arăta eu punctele mele bune mai târziu.

O usturau ochii de la lacrimi.

— Nu te-am auzit niciodată râzând; nu în felul ăsta. Dumnezeule, Lee, aş zice că pari fericit.

El se opri şi o lăsă jos.

— Sunt fericit, *querida.* Îi mângâie cu dosul palmei obrazul. Când sunt cu tine, simt…

— Ce simţi? întrebă ea.

— Că sunt bărbatul care poate c-ar fi trebuit să fiu. Îi fură o sărutare. Că sunt bărbatul care ar face lucruri *loco,* ca acesta.

Îi apăsă mâna de copac. Ea depistă un şanţ cioplit în scoarţă.

— Ce părere ai? o întrebă.

— Cine e nerăbdător acum? îl dojeni ea. Trebuie să mă concentrez. Îşi trecu degetul de-a lungul adânciturii: o diagonală care, în cele din urmă, se curba într-un V, care se curba într-o diagonală, care forma un vârf. Ceva ieşea afară de-o parte şi de cealaltă. E o inimă, şopti ea, o inimă cu o săgeată care trece prin ea. Tinerii îndrăgostiţi fac aşa ceva.

— Aşadar, astăzi mă simt tânăr. O luă de mână. Ce îţi spune inima?

Cu vârful degetelor, ea trasă liniile scrijelite.

— AB, şi sub ele, LR. Lacrimi de bucurie îi umplură ochii, apoi i se prelinseră pe obraji. Mereu mi-am dorit ca cineva să îmi sculpteze iniţialele pe un copac. Îşi apăsă mâinile pe trunchi, încercând să îşi imprime inima pe palmele ei.

— Deci îţi place?

— Îmi place foarte mult.

— Eşti prea uşor de mulţumit, *querida.*

Ea se răsuci spre el.

— Dar trebuie să scapi de ea. Dacă o vede cineva?

— Tocmai asta e şi ideea.

— Ţi-ar putea lua urma pe dată.

— Ce şanse sunt să îşi dea seama cineva?... în cazul în care se întâmplă să o vadă?

— Oricât de mici ar fi şansele, nu-mi place ideea.

— Ramurile sunt joase, frunzele dese. Nu cred că o va vedea cineva, dar va fi aici o mie de ani de-acum înainte, şi dacă cineva chiar o vede, va răspândi poveşti despre nelegiuitul care s-a îndrăgostit de o doamnă.

Ea îi atinse gura cu degetele şi descoperi că el zâmbea, un zâmbet plin şi frumos, pe care nu îndrăznea să îl întunece cu grijile ei.

— Spune-mi povestea, Lee, spune-mi povestea pe care crezi c-o vor ţese oamenii.

El o ridică în braţe.

— Cred că mai bine te voi duce în pat şi ţi-o voi arăta.

Era pierdut, atât de pierdut, poticnindu-se în întuneric, căutându-şi casa... căldură, siguranţă, dragoste... dar nu le putea atinge. Poate că nu le merita.

Tremura, îi era frig... sânge, al naibii de mult sânge. Ţipete, plânsete... lacrimi. O explozie. Toate visurile lui, năruite.

Se învârti prin ceaţă până ce îi văzu aşteptându-l, cu braţele întinse, nerăbdători să-l întâmpine acasă. Dar nu voia să meargă acasă, nu acum, nu după ceea ce devenise.

O voce îi pătrunse în coşmar, ademenindu-l departe, chemându-l înapoi. Lee tresări din somn, cu respiraţia grea şi accelerată, cu corpul umed de sudoare.

— Lee? Eşti bine?

Simţi o mână mică pe pieptul lui, în timp ce o alta îi

mângâia uşor părul transpirat.

— Îngeraş? întrebă el răguşit.

— A fost doar un vis, îl linişti ea blând, doar un vis.

— E mereu atât de real, că pot mirosi frica.

— Ai retrăit noaptea în care familia ta a fost atacată?

— La început, da, dar apoi… Am o amintire veche.

Ea se ridică îi apăsă capul pe sânul ei.

— Plângi.

I se încleştă stomacul, după care i se puse un nod tare de ruşine în stomac şi clătină din cap, negând adevărul.

— E-n regulă, Lee. E-n regulă, murmură ea. Nu trebuie să-ţi fie ruşine.

— Dar îmi este.

— Să nu-ţi fie. Nu faţă de mine.

Nu faţă de ea, nu faţă de această femeie care îl vedea mai limpede decât îl văzuse oricine vreodată. Îşi înfipse degetele în părul ei şi îşi ascunse faţa în trupul ei moale.

— Ce visezi?

— Văd un bărbat şi o femeie.

— Părinţii tăi?

— Nu, nu ştiu cine sunt, dar mă întristează să îi văd. Mă doare când îi văd.

— Atunci nu mai visa, şopti ea. Doar dormi.

Îi frecă umerii tensionaţi şi îi frământă gâtul înţepenit. El adormi din nou, ducând-o şi pe ea în visele lui.

*

Angela stătea lângă fereastră, briza blândă a nopţii ciufulindu-i părul. Lee cedase, în cele din urmă, ispitei somnului, atât de profund, încât nu se foise când ea plecase din pat. Dar oare cât timp avea să doarmă înainte să se trezească cu un alt strigăt sfâşietor?

Se întorseseră acasă şi el o dusese într-adevăr în pat, iar povestea de dragoste pe care o ţesuse cu fiecare

mângâiere, cu fiecare sărut, amplificase dragostea pe care i-o purta. Putea doar să spere că, în timp, dragostea ei avea să vindece rănile din trecutul lui.

Nu voia să doarmă, în caz că o să aibă din nou nevoie de ea, dar nu prea fusese niciodată genul care să lenevească. Aşa că se gândi exact ce o să le spună părinţilor ei. Cum să le explice un lucru pe care abia de îl înţelegea ea.

Ţinând o carte în poală drept sprijin pentru bucata de hârtie şi folosindu-şi mâna stângă ca ghid, începu să scrie.

Dragă mamă şi tată,

Am cunoscut un bărbat fără pereche. În multe feluri, îmi aminteşte de tine, tată; e foarte protector cu familia lui, cu cei pe care îi iubeşte.

În alte feluri, nu seamănă cu niciun alt bărbat pe care l-am întâlnit vreodată. Mă vede aşa cum mi-am dorit întotdeauna să fiu văzută: nu ca pe o nevăzătoare, ci pur şi simplu ca pe o femeie. Mă provoacă, mă incită, apoi îmi alină furia.

Nu trebuie să-mi spună nimeni când se uită la mine. Îi simt intensitatea privirii încălzindu-mă. Vocea lui mă linişteşte. Apropierea lui îmi dă siguranţă. Râsul şi zâmbetele lui devin ale mele.

Dragostea lui mă întregeşte.

Nu mă aştept să înţelegeţi de ce aş alege să trăiesc cu un bărbat care are un viitor atât de sumbru şi care refuză să-mi promită altceva în afară de o inimă sfâşiată. Sper că veţi respecta decizia mea de a rămâne aici.

Îl iubesc pe Lee aşa cum n-am îndrăznit vreodată să visez că voi iubi pe cineva… Din toată inima.

Sper ca într-o zi să îl puteţi cunoaşte. Până atunci, rămân mereu fiica voastră,

Angela

Lăsă hârtia deoparte, se ridică de pe scaun şi se aplecă deasupra patului. Lee respira uniform, calm. Ieşi în vârful picioarelor din odaie.

*

Numărându-şi paşii, Angela ieşi din casă.

Îi era dor de plimbările ei de la miezul nopţii, dar aici nu reuşise să găsească niciun reper pe care să îl identifice. Niciun gard, niciun indian din lemn, niciun râset zgomotos venind dinspre tavernă – nimic care să o ghideze. Se putea pierde cu uşurinţă, şi era absolut necesar să cunoască numărul exact de paşi între casă şi destinaţia ei.

Trebuia să îl roage pe Lee să-i construiască o potecă. O să înnebunească fără libertatea de-a se plimba. Orbirea ei nu ar fi închis-o într-o cuşcă la fel de mult cum o făcea dragostea lui Lee. Era oare corect aşa faţă de oricare din ei? Oare o să ajungă să-l deteste, într-un final?

Ştia neîndoielnic că voia să îşi petreacă restul vieţii cu el, să îmbătrânească alături de el. Să-i aducă pe lume copiii. Dar avea să fie nevoită să îi crească în izolare, şi nu era sigură că le-ar fi putut refuza accesul la o lume pe care nu o mai putea vedea, dar pe care încă o iubea. Agitaţie, roţi de căruţă învârtindu-se, larma conversaţiilor, hohote de râs. De-ar fi reuşit măcar să îl convingă pe Lee să discute cu tatăl ei. Atunci ar fi avut o şansă la o viaţă normală, dacă ar fi putut să îi reabiliteze numele.

„Numele.” Îşi dorea să reabiliteze un nume care nu îi aparţinea cu adevărat. Care *era* numele lui real? De ce nu putea redeveni persoana care fusese înainte de noaptea în care Shelby îi atacase familia? De ce îşi alesese numele de Lee Raven?

Atâtea întrebări! Avusese încredere în ea şi îi dăruise

inima lui, îi oferise atât de multe deja, dar ea voia totul, voia să priceapă fiecare nuanţă din spatele acţiunilor lui… dar mai mult decât atât, voia să-l salveze de la spânzurătoare.

Să împuşti un om în spate poate că era o laşitate, dar înţelegea de ce îl ucisese pe Floyd Shelby. Era convinsă că, dacă ar fi explicat pur şi simplu unui judecător tot ce se petrecuse în noaptea aceea, ar fi fost exonerat. Cu siguranţă că părinţii ei i-ar fi ţinut partea. Credea că şi Kit Montgomery ar fi procedat la fel. Poate că atunci, coşmarurile lui Lee ar fi încetat.

— Angela?

Ea rămase nemişcată, frica alungând ceea ce ar fi trebuit să fie bucurie.

— Spence?

— Slavă Domnului! Bărbatul o cuprinse strâns în braţe, în timp ce în mintea ei se învârteau o mie de întrebări. El se dădu puţin înapoi, dar o trase lângă el cu un braţ. Haide! Să te scoatem de aici.

Ea se opuse şi se eliberă din strânsoarea lui.

— Ce cauţi aici?

— Ce dracu’ crezi că facem aici? întrebă el.

— Noi? Cine mai e cu tine?

El o luă de braţ.

— Îţi voi explica totul după ce te voi duce departe de locul acesta, în siguranţă.

Ea clătină din cap şi îşi smuci braţul din strânsoarea lui.

— Explică-mi acum. Cine mai e cu tine?

El oftă zgomotos.

— Tata, Gray, şase rangeri şi părinţii tăi.

— Părinţii *mei* sunt cu *tine?*

— Da. Ne-am răspândit ca să acoperim toată suprafaţa. Mă furişam ca să mă uit mai atent, să văd dacă pot identifica punctele slabe. Plănuiam să atacăm locul în

zori. Îţi poţi imagina că mi-a fost aproape imposibil să îi conving pe părinţii tăi că merita aşteptarea, că ar fi fost avantajos să urmăm procedura standard a rangerilor. Dar ne-am gândit că, în felul ăsta, ar fi mai puţin probabil ca Raven să te folosească pe post de scut, dacă l-am prinde cu garda jos.

— Nu m-ar folosi niciodată pe post de scut.

— Nu mai are importanţă acum. Din moment ce te avem pe tine, nu va mai trebui să fim precauţi când vom intra să îl prindem pe el.

— Deci veţi da năvală în casă, fluturându-vă armele? întrebă ea, gândindu-se la comentariul lui Lee cum că ar fi preferat să moară mai degrabă împuşcat, decât spânzurat.

— Nu vom ataca atât de dur.

— Sunteţi în Mexic. Nu aveţi jurisdicţie aici.

— Există precedente în care rangerii nu au respectat strict limitele formate de graniţa Texasului. Îi cuprinse faţa cu mâinile. Angela, ce naiba se întâmplă? Am venit să salvez şi am crezut că o să fii extrem de recunoscătoare. În schimb, te certi cu mine.

— Pentru că e prea periculos pentru voi toţi. Are cinci fraţi în casă. Unul dintre ei este un băieţel. Sora lui e acolo. Îşi imagina teroarea pe care ar fi simţit-o Juanita când ar fi dat ochii de o hoardă de oameni necunoscuţi luându-i cu asalt casa. Mă căutaţi pe mine. De ce nu l-aţi lăsa pe Raven în pace?

— Nu putem, acum că l-am găsit. E un criminal. Ştii ce reputaţie are tata şi cum caută mereu să se facă dreptate.

Îl apucă de braţ şi îşi dori cu disperare să-i spună toată povestea, dar simţi mustrarea blândă a lui Lee în inima ei şi-şi aminti că nu trebuia să dezvăluie anumite lucruri. Chiar dacă povestea familiei lui probabil că se număra printre ele, tot o durea că nu îl putea apăra spunând adevărul.

— Nu s-ar face dreptate, dacă cineva o să fie rănit.

I se puse un nod în stomac când se gândi că oricare dintre aceste persoane puteau fi ucise. Familia lui Lee. A ei. Kit. Grayson. Spence. Oare Lee s-ar preda, ca să îşi protejeze familia? Oare vreunul dintre urmăritorii porniţi în căutarea ei i-ar acorda vreo şansă? Nu îl cunoşteau aşa cum îl cunoştea ea. Iar el nu îi cunoştea pe ei. Cu ce s-ar alege dacă ar muri oricare dintre ei? înghiţi în sec.

— Dacă îţi promit că nu va mai jefui niciodată o altă bancă, că nu va mai călca niciodată în Texas, ai putea, te rog, să ne laşi aici şi să te prefaci că nu ne-ai găsit?

El o mângâie tandru pe obraz.

— Ce s-a întâmplat cât ai fost cu el?

Ochii i se umplură de lacrimi.

— M-am îndrăgostit de el.

El o trase mai aproape.

— Ascultă-mă. Nu este ceva neobişnuit în cazurile de răpiri. Am citit despre femei luate de indieni, care s-au îndrăgostit de răpitorii lor.

Ea clătină din cap.

— Nu e aşa. Le-am scris o scrisoare mamei şi tatei, în care le-am explicat că vreau să rămân cu el.

— Crede-mă, draga mea. Ceea ce simţi acum este rezultatul circumstanţelor, nu are de-a face cu el ca bărbat.

— E un om *bun.*

— Este un laş. A împuşcat un bărbat din spate, pentru numele lui Dumnezeu. Ce-i drept, tu eşti prioritatea noastră, dar nu vom pleca fără el.

Dacă încercau să-l ia pe sus, se gândi că-l vor lua de-acolo doar mort. Cum ar reuşi ea să îndure moartea lui?

— Pot să ţi-l aduc, spuse ea răguşit, iar gâtul o duru de la efortul depus ca să rostească acele cuvinte.

— Pe Raven?

Ea se desprinse din îmbrăţişarea lui.

— E un loc lângă râu. Vei găsi nişte iniţiale cioplite pe un copac, îi voi cere să mă ducă acolo la scurt timp după

răsăritul soarelui. Dacă suntem aproape de casă, fraţii lui vor încerca să te oprească şi va exista riscul să fie ucis cineva. Simţi că i se face greaţă. Şi puteţi să-l arestaţi lângă râu. Îşi încleştă degetele pe braţul lui. Numai să nu-l răneşti.

El oftă zgomotos.

— Chiar trebuie să discut despre ideea asta idioată a ta cu tata.

— N-avem timp. Dacă Lee se trezeşte şi nu sunt în pat… îşi dădu seama prea târziu ce dezvăluire făcuse când rostise acele cuvinte.

— Dumnezeule! mormăi Spence. Spune-mi că nu eşti în patul lui.

— Te rog, Spence. Întoarce-te la ceilalţi şi spune-le de planul nostru.

— Planul *nostru?* Nu îmi voi atribui niciun merit pentru el.

— Atunci îmi voi atribui eu tot meritul, dar nu înţelegi că este singurul mod prin care putem garanta că nimeni nu va fi rănit – sau, mai rău, ucis?

— Bine, dar dacă nu va ieşi din casă până la prânz, vom intra peste el şi îl vom lua, indiferent în ce condiţii.

Ea se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe Spence pe obraz.

— Mulţumesc.

— Nu-mi mulţumi. Tatăl tău o să îl omoare naibii pe Raven când îşi va da seama ce-a făcut.

— Foloseşti prea multe cuvinte vulgare, Spence.

— Poftim?

Ea clătină din cap.

— Nimic.

— Încă ceva: Nu încerca să îl avertizezi. Vom lăsa oameni în spate, ca să supravegheze casa. Dacă încearcă să scape, promisiunea pe care ţi-am făcut-o se anulează. Vom face tot ce trebuie ca să-l arestăm.

Probabil că ar fi fost cea mai proastă idee să îi dea de ştire lui Lee. Ştia cât de discret putea fi când îşi punea mintea la contribuţie. Nu se furişase oare lângă ea de nenumărate ori? Şi dacă se pricepea într-adevăr la arme, aşa cum pretindea, ştia că ar fi făcut orice ca să îşi protejeze familia.

— Îmi voi ţine partea mea de învoială. Mă poţi întoarce astfel încât să fiu în linie dreaptă cu casa?

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi o răsuci.

— Ai grijă.

— Şi tu. Te rog spune-le părinţilor mei să nu îşi facă griji. Raven nu m-a rănit niciodată. Niciodată.

În timp ce mergea spre casă, se întrebă dacă şi el ar fi putut vreodată să spună acelaşi lucru despre ea.

*

— Descrie-mi răsăritul. Vreau să îl văd prin ochii tăi, spuse Angela încet, prea încet, în timp ce stăteau sub copacul unde el sculptase iniţialele lor.

Lee nu ştia exact de ce anume cioplise în scoarţa copacului. Aproape că îşi sculptase adevăratele iniţiale, aproape că fusese convins să-i dezvăluie totul. Îl făcea să creadă în posibilităţi, îl forţase să recunoască faptul că încercarea lui de răzbunare deraiase cumva, că îi afecta pe oamenii nepotriviţi. Poate că având-o de partea lui, şi-ar fi putut redirecţiona energiile, ar fi reuşit să găsească o cale mai bună prin care să îl facă pe Shelby să plătească pentru acţiunile lui.

Fusese tristă încă de când o trezise înainte de ivirea zorilor şi făcuse dragoste cu ea. După aceea plânsese şi îi spusese că voia să meargă împreună cu el acolo, lângă copac. Pe cât de doritoare era ea să stea cu el, pe atât trebuia să fie şi el dispus să îşi deschidă în întregime inima.

O urmări trecându-şi degetele de-a lungul

crestăturilor neregulate pe care le făcuse el în scoarţa copacului.

— Răsăritul, şopti ea.

— Mai degrabă te-aş descrie pe tine.

— Ştiu cum arăt.

— Chiar ştii? Ştii că prin ochii mei eşti cea mai încântătoare femeie pe care am văzut-o vreodată? O luă de mână şi se lăsă pe un genunchi. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

Ea icni, iar pe chipul ei se citi nu bucurie, aşa cum se aşteptase el, ci o expresie de groază. Ochii i se umplură de lacrimi, care i se prelinseră pe obraji.

Se auzi scrâşnetul unei cizme, semn că nu erau singuri. Îşi simţi fiecare nerv din corp străfulgerat. Sări în picioare şi îşi înfăşură degetele în jurul patului pistolului, dar Angela îl prinse de încheietura mâinii.

— Nu, îl imploră ea, tulburată, dar deloc surprinsă, pe faţa ei citindu-se doar o acceptare tacită.

— Ia-ţi mâna de pe armă, Raven, îi porunci cineva. Am o jumătate de duzină de puşti îndreptate asupra ta.

— Te rog, îi spuse Angela cu voce răguşită, fă cum îţi spune căpitanul Montgomery. Nu te vor răni.

„Montgomery.” Ar fi trebuit să-şi dea seama.

— Şi fraţii mei?

Ea clătină din cap, în timp ce alte lacrimi i se rostogoleau pe faţă.

— Te vor doar pe tine.

Ştiuse, cumva, ştiuse că ei o să fie acolo, aşteptându-l, că ea îl ademenise acolo. Îşi desfăcu încet degetele de pe armă şi ridică mâinile, recunoscător că pălăria îi umbrea faţa şi îi permitea să ascundă agonia pricinuită de trădarea ei.

— Angela, dă-te de lângă el, spuse Montgomery tare, cu o voce cultivată, autoritară, cu un accent britanic clar.

Dar Angela nu se mişcă.

— Promite-mi că nu vei face nimic ca să îi sileşti să tragă, îl imploră ea pe Lee.

— Îmi voi da jos centura pentru arme, anunţă el, după care îşi coborî precaut o mână. În timp ce mânuia prinzătorile, îşi îndreptă privirea spre Angela. *Querida,* un bărbat luptă doar atunci când are un motiv ca să trăiască.

— Lee, ascultă-mă…

— Nu vreau să aud nimic din ce ai de spus.

Îşi aruncă centura pentru arme la pământ şi făcu un pas înapoi. Doi bărbaţi ieşiră numaidecât din ascunzătoarea lor din spatele copacilor, îl răsuciră şi îi smuciră mâinile la spate. I se puse un nod în stomac când auzi zornăitul fierului. Era recunoscător că familia lui nu se afla acolo ca să asiste la ruşinea şi umilirea lui, să-l vadă despuiat de orice urmă de demnitate în timp ce metalul rece se închidea în jurul încheieturilor lui.

— Nu trebuie să îl încătuşaţi, spuse Angela.

— Angela! tună o voce.

Lee ascultă paşii grăbiţi, şchiopătaţi, şi sunetul unui baston atingând solul. Cu capul plecat, cu faţa ascunsă de marginea pălăriei, văzu cu coada ochiului un bărbat care se opri şovăielnic lângă Angela şi o trase spre el cu un braţ, bastonul nefiind doar o proptea. Chiar se sprijinea pe el… tare, dacă era să se ia după încheieturile degetelor, care i se albiseră pe capul de leu din aur.

Lui Lee i se tăie respiraţia, năvălit de amintiri efemere. Era copil şi studia speriat leul. Apoi amintirile îi dispărură şi se îndoi că fuseseră măcar reale.

— *Papa,* spune-le că nu trebuie să îl lege.

— Angela, Kit ştie mai bine ce are de făcut, spuse tatăl ei, cu un accent incontestabil britanic. Eşti rănită? Te-a rănit în vreun fel?

— Nu, *papa,* sunt bine, dar trebuie să-l ajuţi.

— Sigur că-l voi ajuta. Să ajungă direct la spânzurătoare. Tatăl ei se îndepărtă de ea până când

ajunse în faţa lui Lee. Ar trebui să te snopesc în bătaie, până te-ai preface într-o pastă însângerată.

Doamne Dumnezeule, chiar şi-ar fi dorit să îl bată, să îl snopească în bătaie, până avea să se umple de vânătăi negre şi albastre, ca să devină de nerecunoscut.

— Uită-te la mine, ticălosule!

— Harry, mă ocup eu de asta, spuse Montgomery. Tu ai grijă de Angela.

Ţinându-şi capul în continuare plecat, mai întâi văzu cizmele lui Montgomery. Roase, acoperite de praf, dar, evident, fin lucrate.

— Sunt căpitanul Christian Montgomery din Texas…

— Ştiu cine eşti, spuse Lee solemn.

Cu inima bătându-i nebuneşte, îngrozit de ce o să descopere, îşi ridică încet privirea…

Şi descoperi nişte ochi la fel de albaştri holbându-se la el.

Capitolul 18

Încet, sfâşietor de încet, Kit Montgomery întinse mâna tremurândă şi dădu jos pălăria de cowboy neagră a prizonierului lui.

Kit şi-l imaginase mereu pe Lee Raven cu părul negru. Probabil din cauză că numele lui îi crea în minte imagini cu păsări negre. Nu-şi imaginase niciodată că va avea părul la fel de cârlionţat ca al lui când îl lăsa să crească prea lung. Păr de culoarea grâului… identic cu al soţiei lui.

— Ce vreţi să facem, domnule căpitan? întrebă Sean Cartwright.

Kit făcu ceva ce nu se aşteptase vreodată să facă la momentul respectiv.

— Puneţi-l pe cal, porunci el, după care îi întoarse

spatele fiului lui.

Angela auzi tremurul din vocea lui Kit, zăngănitul lanţurilor şi paşii lui Lee îndepărtându-se. Nu-şi amintea să se fi mai simţit vreodată atât de pierdută, atât de abandonată. Întinse mâna frenetic şi îl apucă pe tatăl ei de braţ.

— Tată…

— Haide, spuse el grăbit.

— Tată, ce s-a întâmplat? Tăcerea care se lăsă înainte să vorbească grănicerul fusese aproape palpabilă. Tată?

— Angela!

Se întoarse, la rugămintea insistentă a mamei ei.

— Mamă!

Un miros pe care îl cunoştea bine – aroma afecţiunii şi a iubirii pe care o asocia cu mama ei – o întâmpină cu o secundă înainte ca ea să simtă braţele mamei ei cuprinzând-o şi lacrimile ei umezindu-i obrazul.

— Of, draga mea, spuse mama ei, legănând-o uşor. Of, copila mea.

— Mamă, ceva nu e în regulă.

— Ba acum e totul în regulă. Eşti iarăşi cu noi. Eşti bine?

— Da, dar ce-i fac lui Lee?

— Lee? întrebă mama ei.

Ea dădu din cap, tot mai îngrijorată.

— Ceva nu e deloc în regulă. Kit era supărat. Am simţit asta în vocea lui.

— Of, Angela, începu mama ei, dându-i părul la o parte de pe faţă, cu un gest liniştitor, dar care îi dădea, de asemenea, de înţeles că nu ştia exact cum să îi explice ceva. Ce ştii despre Lee Raven?

— Că probabil mă urăşte acum.

— Ce altceva?

— Nu înţeleg. De ce ne jucăm de-a întrebatul? De ce nu-mi spui pur şi simplu…

— Seamănă uimitor de mult cu Kit, îi spuse tatăl ei încet.

Inima îi tresări, i se puse un nod în stomac şi i se făcu greaţă.

— Nu înţeleg. Vrei să spui că e o versiune întunecată a lui Kit? E mexican…

— Nu, draga mea, nu e.

Ea se întoarse.

— Unde e? Trebuie să vorbesc cu el.

— Îl duc peste râu, îi spuse tatăl ei. Trebuie să mergem după ei.

Ea se lăsă pe tatăl ei, cu lacrimi în ochi, abia reuşind să articuleze vreun cuvânt din cauza nodului care i se pusese în gât:

— Ce culoare are părul lui?

— E blond.

O năpădiră tot felul de imagini. Damon Montgomery alergând în braţele ei. Damon Montgomery urmărind-o. Damon Montgomery jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu ea.

Damon Montgomery făcând înflăcărat dragoste cu ea.

*

Angela stătea lângă foc, ascultând trosnetul flăcărilor. Cerule mare, Lee Raven era Damon Montgomery. Se simţea amorţită din creştetul capului şi până în vârful picioarelor; se simţise aşa încă de când descoperise adevărul despre identitatea lui, cu o nelinişte nestăvilită. Îl dezamăgise pe vremea când fusese copil. Oare îl dezamăgise şi acum, ca bărbat?

Mama şi tatăl ei stăteau de o parte şi de alta a ei, fiecare ţinând-o de câte o mână. Spence stătea lângă mama ei. Grayson Rhodes se afla de cealaltă parte a tatălui ei. Nu ştia unde era Kit. Iar Lee era undeva prin apropiere.

Auzise zornăitul lanţurilor, dar zgomotul se stinse înainte să poată identifica exact locul de unde venea.

Nimeni nu vorbise în timp ce călăriseră. Nimeni nu rostise un singur cuvânt în vreme ce instalaseră tabăra. Nimeni nu scosese niciun sunet cât timp mâncaseră. Erau atât de multe lucruri care trebuiau spuse, şi totuşi, toţi păreau îngrijoraţi când venea vorba să îşi exprime gândurile şi temerile cu voce tare. Ca şi cum toţi ar fi fost şocaţi, uluiţi de-a dreptul.

Oare cum se simţea Lee? Oare ştia cine era el, de fapt? Oare îl recunoscuse pe Kit? Să afle, după atâţia ani, că Damon era în viaţă ar fi trebuit să fie motiv de bucurie pentru ea, nu de întristare.

— Trebuie să vorbesc cu Lee, zise ea. Oricât de tare încerca, nu şi-l putea închipui ca fiind Damon. De ce nu-i spusese? Oare nu-şi dăduse seama cine era?

— Nu ştiu dacă e o idee prea înţeleaptă, spuse mama ei.

— M-a privit cu furie?

— Nu, îi răspunse mama ei.

— M-a privit măcar un pic?

— Nu.

Inima i se făcu cât un purice. Nu îi simţise deloc privirea aţintită asupra ei pe toată durata zilei, ceea ce îi dădea fiori. Faptul că mama ei îi confirma bănuielile – şi anume, că Lee o ignora – nu reuşi decât să o facă să se îngrijoreze şi mai tare pentru starea lui.’

— A mâncat ceva?

— Nu, spuse Spence.

„Querida, un bărbat luptă doar atunci când are un motiv ca să trăiască.” Deci presupunea că el nu avea niciun motiv pentru care să trăiască, niciun motiv pentru care să mănânce.

— Spence, vrei să pui nişte mâncare pe o farfurie? Îl pot convinge eu să mănânce.

— Nu te las să te apropii de el singură, îi spuse tatăl ei.

— Nu e legat la mâini?

— Ba da, dar are mâinile prinse în faţă acum, nu la spate. Mi se pare destul de riscant. Chiar dacă o fi… ei bine, cine-o fi…

— Mă descurc şi singură, îl întrerupse ea.

— Nu mă îndoiesc, dar tot te voi însoţi…

— Tată! se răsti ea. Întinse mâinile şi îl apucă de mână. Te iubesc din toată inima, dar nu mai sunt o copilă. M-am descurcat cu un nelegiuit, l-am împuşcat…

— L-ai împuşcat? o întrerupse Gray. Când te-a atacat în luminiş?

— Nu m-a atacat deloc. Alt bărbat m-a atacat. L-am împuşcat pe Lee când am încercat să evadez şi am eşuat. Apoi i-am îngrijit rana, m-am îndrăgostit de el şi l-am trădat. Crede-mă că mă descurc şi singură să-i duc ceva de mâncare. Ca să mai atenueze lovitura pricinuită de cuvintele ei, duse mâna tatălui ei la buze şi îi apăsă uşor degetele de obrazul ei. Chiar dacă m-ai vegheat, să ştii că am crescut.

Îşi vârî mâna în buzunar şi scoase scrisoarea pe care o scrisese când viitorul i se păruse promiţător.

— Vreau să o citiţi amândoi.

— Ce e? întrebă mama ei şi luă bucata de hârtie.

— O scrisoare pe care am scris-o când credeam că nu mă voi mai întoarce în Fortune. Se ridică în picioare şi întinse mâna. Spence, farfuria.

— Da, doamnă, răspunse acesta prompt, dându-i farfuria.

— Nu face pe deşteptul!

— Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva. Cu toate astea, te voi însoţi până la prizonier, după care voi pleca.

O luă de braţ şi se urni din loc. Când nu mai simţi căldura focului şi ştiu că părinţii ei nu mai erau aşa de

aproape încât să o poată auzi, întrebă:

— Dacă aş şti de ce l-a omorât pe Floyd Shelby şi i-aş spune unui judecător, i-ar afecta în vreun fel sentinţa?

— Probabil că nu. Fiind doar din auzite, şi toate cele. La fel cum le-am spus şi eu părinţilor tăi că ai reuşit, fără să-ţi dai seama, să te îndrăgosteşti de un nelegiuit. Presupun că nu m-au crezut până nu le-ai spus-o chiar tu, adineauri.

— Au părut şocaţi?

— Cred că devastaţi e un cuvânt mai potrivit. Probabil că nu aşa îţi plănuiseră viitorul.

— Ai vorbit cu el când i-ai dus de mâncare mai devreme? întrebă ea blând.

— Am încercat, dar nu i-a prea plăcut de mine.

Ea zâmbi fără să vrea în colţul gurii.

— Poate o fi văzut avocatul din tine.

— Nu sunt încă avocat. Trebuie să ai douăzeci şi unu de ani ca să te prezinţi în faţa comisiei de licenţiere.

— Mereu ai vrut să creşti prea repede, îi aminti ea. Ţi-a plăcut de el?

— Nu în mod deosebit. Mi s-a părut cam înfumurat, dar, date fiind împrejurările, presupun că şi eu aş fi la fel.

— Cum rezistă tatăl tău?

— Dacă e să mă iau după felul nefiresc în care evită pe toată lumea, aş spune că nu prea bine. Ca să ştii şi tu, avem oameni care păzesc perimetrul, cu puştile pregătite. El se opri din mers. Încă cinci paşi şi vei ajunge la intrarea în culcuşul leului. Noroc.

Îl auzi îndepărtându-se şi inima începu să îi bată nebuneşte. Nu fusese atât de speriată nici când Lee o luase pe sus prima dată, în faţa băncii. Înaintă cu grijă, după care îngenunche.

— Ţi-am adus ceva de mâncare.

Nu auzi niciun zgomot de lanţuri şi nu simţi nicio mişcare în aer. Îşi aşeză farfuria în poală. Întinse mâna

tremurând, căutându-i faţa. Îi atinse obrazul, dar el se feri. Respingerea lui o sfâşie.

— Lee…

— Ştiai că ne aşteptau la râu. Am citit pe chipul tău, Angela, aşa că n-are rost să negi.

— Da, ştiam, şopti ea, frământându-şi mâinile, ca să nu mai încerce să îl atingă. După ce ai avut coşmarul acela, după ce ai adormit, am ieşit la plimbare. Am dat de Spence nu departe de casă. Se aplecă spre el. Lee, toţi oamenii pe care îi vezi aici aşteptau lângă casă să se facă ziuă. Ochii i se umplură de lacrimi. M-am gândit doar că s-ar putea să moară cineva. Tu. Sau Miguel. Sau Juanita. Sau tatăl meu.

— Ai fi putut să-mi spui.

— Şi să fi murit încercând să scapi? Sau să fi omorât pe cineva, ca să-ţi protejezi familia?

— Măcar atunci aş fi avut o şansă. Varianta ta îmi garantează drumul spre spânzurătoare.

Ea refuză să creadă că o să fie spânzurat.

— Când te-am rugat să mă laşi la mila oamenilor care te urmăreau, n-ai vrut, pentru că nu-i cunoşteai. Lee, eu îi *cunosc pe aceşti* oameni. Am încredere în ei. Şi tu poţi avea încredere în ei. Urmă un moment lung de tăcere. Ai tot dreptul să fii supărat, dar nu să te comporţi ca un prost. Îi întinse farfuria. Trebuie să-ţi păstrezi forţele.

Auzi lanţurile zăngănind când el îi luă farfuria din mână.

— De ce te-ai chinuit atât de tare să mă convingi că eşti mexican? întrebă ea.

— Pentru că în inima mea chiar sunt.

— În noaptea aceea, după ce… am făcut dragoste… ţi-a fost frică că aş fi putut să-mi dau seama cine eşti, dacă ţi-aş fi atins faţa?

— M-am gândit că o să-ţi dai seama ce nu sunt.

— Şi anume?

— Am crezut că nu eram dorit. Am presupus mereu că

am fost abandonat. Nu am vrut să-mi cunoşti partea ruşinoasă a vieţii.

I se făcu inima cât un purice când auzi ecoul pustiu din vocea lui.

— Acum înţelegi că nu ai fost abandonat? Eu te-am pierdut…

— Nu. Nu trebuie să te mai învinovăţeşti pentru ce-a fost înainte. În schimb, pentru ce s-a întâmplat astăzi poţi să te învinovăţeşti.

Cuvintele lui o străpunseră, şi era sigură că asta îşi şi dorise.

— Îţi aminteşti ceva din copilărie? îl întrebă ea domol.

— Îmi amintesc că mereu îl băteam pe Alejandro când ne încăieram.

Ea intuise atâtea lucruri despre tenul lui, încât nu insistase să-i dezvăluie fiecare nuanţă de culoare, fiecare tentă.

— Ce culoare au ochii tăi?

— Albaştri. Ca cerul la prânz, când soarele i-a înlăturat aproape toată culoarea.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Ca ai lui Kit. Ca ai lui Spence. Ca ai lui Damon. Mereu au fost atât de limpezi. Eşti Damon, se răsti ea.

— Ba nu. Damon Rodriguez a murit în noaptea în care Shelby i-a atacat familia.

Îi venea greu să respire.

— Damon? Damon Rodriguez? Îţi spuneau Damon?

— Era numele meu; doar atât îmi aminteam.

— Când ţi-am povestit despre copilul pe care l-am pierdut că se numea Damon, de ce nu mi-ai spus atunci cine erai?

— Pentru că nu ştiam sigur. Putea fi o coincidenţă.

— Dar am fi putut discuta şi am fi aflat adevărul.

— Şi apoi ce, Angela? Cine am fost înainte nu schimbă destinul celui care am devenit. În schimb, oamenii vor jeli

încă o dată moartea fiului lor? Îţi poţi imagina o întorsătură mai crudă a sorţii?

Nu, nu putea, dar aflase cu mult timp în urmă că soarta nu prea avea tendinţa să împartă cărţi câştigătoare.

— Dacă nu le spui de ce l-ai ucis pe Floyd Shelby, le voi spune eu. Te-am pierdut o dată, nu sunt dispusă să te pierd din nou.

— Ţi-am spus că am jurat să duc noaptea aceea cu mine în mormânt. Dacă mă mai trădezi o dată, mă vei pierde… pentru totdeauna.

*

Kit stătea în picioare la marginea taberei, învăluit în umbrele nopţii, şi îşi privea prizonierul. „Prizonierul.” Fiul.

Cu siguranţă că Lee era fiul lui. Avea impresia că se uita la propria lui reflexie într-o oglindă îndepărtată, neclară. Dumnezeule mare! Kit l-ar fi recunoscut oriunde. Cincisprezece ani. Şi nu trecuse nici măcar o zi în care să nu se fi gândit la fiul pe care îl pierduse. În mod inexplicabil, nu şi-l imaginase niciodată crescând.

Îşi luă puţin privirea de la el când Harry veni lângă el. Se părea că prietenul lui de nădejde hotărâse că amicul lui, Kit, se complăcuse îndeajuns în nefericirea lui, singur.

— Cum să-i spun lui Ashton? întrebă Kit răspicat. Închise ochii şi o lacrimă fierbinte i se prelinse pe obraz. Dumnezeule mare, Harry, când i-am găsit hainele însângerate, am fost sigur c-a murit. Cum să-i spun acum că m-am înşelat?

— Hainele lui erau zdrenţuite şi pline de sânge. Şi eu ajunsesem la aceeaşi concluzie. Trebuia să-ţi curmi suferinţa, şi pe a ei. Era timpul să laşi speranţa la o parte.

Kit clătină din cap, istovit.

— Să ştii că nu am încetat niciodată să sper. Totuşi, nu o pot lăsa să-l vadă spânzurat. Nu pot să-i spun acum,

fără urmă de îndoială, că fiul nostru e mort. Se sprijini de un copac şi îşi trecu mâinile prin păr. De douăzeci de ani aplic legile acestui stat, iar fiul meu a ajuns să reprezinte tot ce am dispreţuit eu.

Îşi apăsă pumnul încleştat pe piept.

— Doare atât de tare, Harry. Anii pe care i-am fi putut petrece cu el şi pe care i-am pierdut, bărbatul care a devenit, bărbatul care am visat că avea să devină, prima dată când l-am ţinut în braţe.

Harry oftă prelung.

— Să mă ajute Dumnezeu şi pe mine, pentru că fiica mea s-a îndrăgostit de un netrebnic.

Kit făcu o grimasă.

— Mereu l-a iubit pe Damon…

— Nu ştia că era Damon când s-a îndrăgostit de el. După accentul lui, a crezut că era mexican. Avea doar o idee vagă despre cum arăta şi nu avea niciun indiciu că ar fi putut fi Damon.

— Totuşi, sentimentele ei nu schimbă faptele lui.

— Şi tu ai ucis.

Lui Kit i se puse un nod în stomac.

— Nu deschide subiectul, Harry, îl avertiză acesta.

— Şi eu am ucis. Pentru numele lui Dumnezeu, şi soţia mea a ucis. Cine ar putea să susţină că faptele lui nu sunt la fel de îndreptăţite ca ale noastre?

— Un judecător. A fost judecat şi condamnat.

— L-am urmărit cu atenţie cât a stat Angela cu el. Am petrecut prea mulţi ani învăţând să măsor oamenii din priviri şi, cu riscul de-a părea arogant, am devenit al naibii de bun la asta. Uită-te mai bine la el, Kit. S-ar putea să merite să-l salvezi.

*

Cu lacrimile şiroindu-i pe faţa ei încântătoare, Angela

se întorsese la familia ei. În adâncul sufletului, şi Lee jeli lucrurile pe care le-ar fi putut avea. Îi acordase toată încrederea lui, iar ea îl păcălise, ca să fie prins de oameni care aveau puterea să îl distrugă – dacă nu l-ar fi distrus ea mai întâi.

Angela vorbise de nenumărate ori despre încredere. Trădarea ei îl durea şi mai tare pentru că avusese încredere în ea, îşi pusese în pericol familia şi îşi deschisese inima în faţa ei. O ceruse în căsătorie. În acel moment ar fi trebuit să se fi simţit în al nouălea cer, nu umilit.

Nu putea scăpa de sentimentul de ruşine. Rangerii urmăriseră când se lăsase în genunchi în faţa ei. Îşi dezvăluise dragostea neînfrânată pe care o simţea pentru ea, iar aceşti străini fuseseră martorii trădării lui.

Poate că ea va reuşi, în cele din urmă, să se convingă singură că o făcuse din grijă pentru familia lui şi a ei, dar nu o va ierta niciodată pentru că nu avusese încredere în el că-i putea proteja pe cei dragi lui.

O privi pe mama Angelei cum îi mângâia părul, ca să o liniştească. Îşi încleştă mâinile când îşi aminti şuviţele acelea minunate, răsfirate pe pieptul lui.

Îşi mută privirea de la cele două femei şi se uită la stele. Putea lega punctele acelea luminoase, ca să creeze imagini, dar nu reuşea să pună laolaltă toate bucăţile din viaţa lui.

Refuza să accepte teoria Angelei, potrivit căreia el ar fi fost Damon Montgomery. Deşi se gândise la această posibilitate când ea menţionase prima dată numele copilului, refuzase imediat gândul şi hotărâse că era doar o coincidenţă. Un om cu reputaţia lui Montgomery şi-ar fi găsit fiul – dacă nu ar fi fost, mai degrabă, bucuros că scăpase de el. Lui Lee i se păruse un gând prea dureros.

O mişcare îi captă atenţia, şi îl văzu pe Montgomery traversând încrezător tabăra pe care o comanda dintr-o simplă privire sau prin postura-i impunătoare. Inima lui Lee

începu să bată cu putere pe măsură ce bărbatul mai în vârstă se apropia de el. Până în ziua aceea, nu înţelesese că în ultimii ani îl văzuse pe Montgomery de fiecare dată când se uita în oglindă – atâta doar că faţa rangerului era brăzdată de riduri mai adânci.

Montgomery se lăsă pe vine lângă el, măsurându-l din cap până în picioare, de parcă ar fi vrut să-i străpungă sufletul.

— Hai să ne plimbăm puţin, îi şopti el.

Întinse mâna şi introduse o cheie în lacătul lanţurilor. Lui Lee i se uscă gura când îi urmări mâinile mari şi degetele lungi şi subţiri care îl eliberau. Oare degetele acelea îl bătuseră vreodată pe spate, încurajator? Oare îl ţinuseră vreodată în braţe? Oare îl luaseră de mână, copil fiind, în timp ce omul căruia îi aparţineau mergea alături de el explicându-i misterele lumii? Erau mâinile care ar fi trebuit să îl îndrume prin viaţă.

— E adevărat ce se spune despre tine; nu porţi armă, spuse Lee ca să umple golul, deoarece liniştea care se aşternuse între ei îl tulbura.

— Pistoalele mi se par o povară, dar am un pumn al naibii de bun, pe care nu mi-e teamă să-l folosesc.

— Şi eu la fel.

În lumina răspândită de focul care dansa în faţa lor, Lee avu impresia că vede o grimasă de durere pe chipul lui Montgomery. Cătuşele de fier îi alunecară de la încheieturile mâinilor şi ajunseră pe pământ. Montgomery se ridică în picioare, iar Lee îi urmă încet exemplul, cu muşchii înţepeniţi de la nemişcare. Unul dintre oamenii care se aflau în apropiere, cu o puşcă în braţe, se apropie de ei.

— Nu este nevoie să vii după noi, Sean, spuse Montgomery. Ne descurcăm.

Cei doi bărbaţi se îndepărtară de tabără, Lee devenind foarte conştient de sentimentul neaşteptat de

familiaritate care pusese acum stăpânire pe el. Ştiuse mereu că trupul lui purta cicatricile lăsate de adevăr; fusese nedorit, neglijat, nu fusese iubit… până când o familie mexicană îl luase în propriul cămin şi îl acceptase ca pe unul de-al lor. Acum nu mai ştia ce să creadă.

Montgomery se opri brusc şi se uită la stele, apoi spre copac, după care în pământ, şi, într-un final, îl privi tulburător pe Lee.

— Ştii cumva de ce îţi spui Lee Raven?

Lee se gândi la zilele care urmaseră atacului lui Shelby. Săpase un mormânt nu foarte adânc lângă cel al părinţilor lui şi pusese un semn pe care era inscripţionat numele lui real. Atâta timp cât Shelby îl va fi crezut mort, ar fi urmărit o fantomă. După care se gândise mult şi bine la un nume pe care să-l poarte, un nume care să nu însemne nimic pentru Shelby… dar care, din motive pe care nu le înţelesese niciodată, însemna ceva pentru el.

— Am vrut un nume care să nu aibă legătură cu familia mea.

— Atunci ai dat greş lamentabil din punctul acesta de vedere… Sau poate că nu. Nu am remarcat niciodată asemănarea, mormăi Montgomery, pierdut parcă în gândurile lui. Zâmbi trist, apoi adăugă; Ravenleigh e numele moşiei familiei mele din Anglia. Din clipa în care s-a născut primul meu fiu, a fost învăţat că era moştenitorul de drept şi că, într-o zi, o să devină contele de Ravenleigh.

Lui Lee i se puse un nod în stomac. Făcu doi paşi şovăitori în spate, până se lovi de un copac, şi se sprijini de acesta, întrucât îi tremurau picioarele. Inspiră adânc, înfiorat.

— Raven Lee.

„Lee Raven.” Cuvintele i se încâlciseră în memorie. Numele acesta, care plutise ca o ceaţă cenuşie prin amintirile lui, deveni dintr-odată mai clar, iar el era acum un băiat care-şi asculta tatăl vorbind cu mândrie despre

casa lor părintească. Ravenleigh. Moştenirea lui. În tot acest răstimp, numele pe care îl alesese îi reflectase trecutul mai mult decât îşi dăduse el seama.

— Înainte să devii Lee Raven, ai mai avut şi alt nume?

Lee dădu încet din cap.

— Damon Rodriguez.

— Damon, repetă el încet. Mama ta ţi-a ales numele.

„Mama ta.” Erau primele cuvinte pe care Montgomery le rostea şi care îi confirmau ceea ce Lee nu voise să accepte, nu îndrăznise să recunoască. Chiar dacă Angela îi spusese, refuzase să o creadă, dar acum adevărul începea să prindă rădăcini. Omul din faţa lui *era* tatăl lui. Nu, nu, Juan Rodriguez fusese tatăl lui. Îl învăţase pe Lee să aibă grijă de vite, să respecte femeile şi să îşi iubească moştenirea mexicană.

— Îţi aminteşti de ea? întrebă Montgomery, iar în vocea lui, Lee simţi dragostea profundă, neclintită pe care i-o purta soţiei lui.

— Nu.

— Are aceeaşi nuanţă de păr ca a ta. Mult mai lung, desigur. Deşi, nici ţie nu ţi-ar strica o tunsoare.

— *Sí.*

El îşi trecu mâinile prin păr, după care înlemni. Îl văzuse pe Montgomery făcând acelaşi gest de nenumărate ori, în timp ce ridicaseră tabăra.

— Vorbeşti spaniola.

— Fără să stau prea mult pe gânduri. Aşa am fost crescut.

Montgomery tresări. Lee nu ştia dacă va putea să îl considere vreodată tatăl lui, dar poate că aşa era cel mai bine. Nu voia ca Montgomery să îl considere fiul lui. Nu-şi putea închipui cât de dezamăgit trebuie să se fi simţit acesta descoperind că fiul lui era un nelegiuit. Ba mai rău, să creadă că a murit o dată şi să fie obligat să-i îndure moartea din nou.

— Ştii cum ai ajuns la familia Rodriguez?

Lee înghiţi în sec. I se părea şi mai greu acum să aibă încredere în cineva, după ce Angela îl trădase, dar nu vedea ce rău şi-ar fi putut face dezvăluind această informaţie.

— Juan Rodriguez m-a găsit. Eram rănit, bolnav şi înfometat.

— Îţi aduci aminte ce s-a întâmplat înainte de asta?

Ca un fum cenuşiu subţire, o amintire se strecură lent pe lângă zidurile de apărare pe care le clădise, dar aducea cu ea vulnerabilitate, durere şi ruşine. Îşi amintea sentimentul de durere, de frică paralizantă… dar înainte de asta… nimic.

— Nu, îmi pare rău.

— Nu trebuie să te scuzi. Erai foarte tânăr…

— Câţi ani am? întrebă Lee.

Îi sărbătoriseră mereu ziua de naştere la data în care îl găsiseră, dar fără să adauge ani la vârsta lui. Presupuseră că Alejandro era mai mare, pentru că era mai înalt, dar după ce nou-venitul îşi umpluse burta în fiecare seară, îl întrecuse repede în statură.

— Douăzeci.

Încuviinţă din cap. Era mai tânăr ca Alejandro. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Angela îi spusese că era cu patru ani mai mare ca băiatul pe care îl pierduse, iar el devenise exact ce se temuse că era când ea îi spusese numele băiatului – era acel copil.

— Angela mi-a spus ce s-a întâmplat, dar nu-mi aduc aminte.

— Poate că e mai bine aşa. Vreau să ştii că nu am încetat niciodată să te caut, spuse Montgomery sumbru.

Lee îşi simţi stomacul strângându-se şi îşi îndreptă privirea în altă parte. Nu voia să citească nevoia de înţelegere din ochii bărbatului, dorinţa ca Lee să recunoască faptul că Montgomery era tatăl lui.

— Am colindat fiecare sat indian şi fiecare ascunzătoare a nelegiuiţilor. Mi-am creat o reputaţie cum că aş fi fost obsedat de justiţie, când, de fapt, scopul meu real era să îmi găsesc fiul. Damon…

Lee îşi întoarse brusc privirea spre Montgomery.

— Nu, trebuie să rămân Lee Raven. El e cel care trebuie să meargă la spânzurătoare. Nu voi întina numele familiei care m-a crescut… sau al vreunei alte familii.

— Mama ta…

— Nu trebuie să afle niciodată. Ar fi o cruzime să-i spui că ai găsit un om care seamănă cu fiul tău…

— Care seamănă cu fiul meu? Asta crezi tu, fir-ar să fie? Se apropie de el, iar Lee văzu lumina slabă a lunii lucind în lacrimile tatălui lui. Eşti fiul meu, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie cum îţi spui. Eşti fiul meu!

Lee se îndepărtă de copac şi începu să se plimbe încolo şi încoace.

— Ţi-am citit povestea. Ştiu ce fel de om eşti. Eşti un om respectabil. Se opri brusc, cu faţa la Montgomery, şi se lovi în piept. Eu am ucis.

— Crezi că eu nu?

— Tu ucizi în limitele legii.

— Uneori, situaţiile nu pot fi definite prin lege, spuse Montgomery încet. În dimineaţa aceasta, ne-ai fi putut împuşca.

— Angela putea fi rănită.

— Ai putea fugi chiar acum.

— Parcă îmi amintesc c-ai zis că ai un pumn dat naibii?

Montgomery zâmbi, zâmbi din toată inima.

— Chiar am, dar am şi picioare bătrâne. M-ai întrece cu siguranţă, presupunând că eşti la fel de rapid ca Spence. E fratele tău, să ştii.

— Am văzut că semănaţi.

— Mai ai şi o soră, Mercy, de cincisprezece ani. La fel de senină ca mama ei.

O soră… o soră pe care mai bine să nu o întâlnească.

Montgomery îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de copac.

— Deci, ce-o să mă fac eu cu tine?

— Uită că m-ai găsit.

— Nici pomeneală. De ce l-ai ucis pe Floyd Shelby?

Lee îşi lăsă capul în jos şi se uită atent la pământul de sub picioarele lui.

— Nu merita să respire acelaşi aer cu familia mea, zise el, apoi îşi ridică privirea.

— Ai vrea să fii mai exact?

Se gândi la durerea Juanitei, la lacrimile ei şi la jurământul pe care i-l făcuse. Fata suferise deja prea mult, şi ştia că dezvăluirea adevărului nu îi justifica faptele. Nu voia să rişte să o rănească şi mai mult şi nu ştia dacă Montgomery i-ar fi respectat dorinţa de a o proteja pe Juanita.

— Nu. Nu pot explica de ce l-am ucis, dar pot explica alte lucruri care s-au întâmplat şi ce a mai făcut Vernon Shelby. Angela a spus că, dacă ţi-aş zice, i-ai putea ajuta pe fraţii mei să îşi recapete pământul.

Montgomery se desprinse de copac.

— Să ne mai plimbăm puţin. Gândesc mai bine când merg.

Lee îl urmă din nou.

— M-am gândit la tine în fiecare zi, dar nu mi-am imaginat vreodată că ai putea creşte mare, spuse Montgomery. Trebuia să fac paşi mici când ne plimbam împreună.

Şi, preţ de o clipă, Lee îşi aminti că se plimba în umbra unui bărbat înalt… şi că îl ţinea de mână.

*

Lee stătea lângă foc, amintindu-şi constant că era prizonier, chiar dacă nu mai era încătuşat. Mai devreme sau mai târziu, o să i se pună din nou cătuşele.

— Am auzit că familia ta a furat vite, spuse Spence.

— Minciuni. Erau oameni buni.

— Justiţiarii i-au omorât? întrebă Spence.

— Shelby şi oamenii lui, cu binecuvântarea şerifului. Oameni care au venit aici după războiul dintre state şi nu aveau pic de respect pentru mexicanii care munciseră pământul înaintea lor. Ne-au furat ce era al nostru, lucrurile câştigate cu sudoare şi sânge.

Montgomery ridică o sprânceană, dar Lee nu voia să-şi retragă cuvintele. După atâţia ani, se considera mai mult mexican decât alb, asta dacă se gândea câtuşi de puţin la culoarea pielii lui în primul rând. Îi iubise pe soţii Rodriguez ca şi când ar fi fost părinţii lui.

— Uciderea hoţilor de vite de către justiţiari a devenit o practică acceptată de mult timp, când vine vorba despre imperiile de vite prospere. Cu nici doi ani în urmă, în Wyoming, i-au spânzurat pe Cattle Kate şi pe iubitul ei pentru că au furat vite, spuse Spence.

Lee simţi nevoia puternică de a-şi înfige pumnul în falca lui Spence.

— Vrei să spui că ce a făcut Shelby e justificat?

— Vreau doar să spun că nu a stabilit un precedent prin faptele lui. Şi că nu va fi nici ultimul care să săvârşească astfel de fapte.

— Familia avea vreun act de proprietate? întrebă Montgomery.

Lee nu era sigur, dar trebuie să fi avut o dovadă de proprietate.

— Sam Houston le-a acordat dreptul de proprietate asupra pământului. Trebuie să existe vreun act doveditor. Vei avea grijă să le fie înapoiat pământul?

Montgomery încuviinţă lent din cap.

— Da, dacă putem dovedi că pământul le aparţine şi le-a fost luat pe nedrept. Cum sunt implicaţi fraţii tăi în moartea lui Floyd Shelby?

— Nicicum.

— Jafurile de la bănci?

— Sunt singurul responsabil pentru crimele mele. Fraţii mei nu trebuie traşi la răspundere pentru ce-am făcut eu.

— Laşi o grămadă de urme pentru un om care călăreşte singur, spuse Montgomery.

— Poate că mă mai însoţesc din când în când, dar nu au avut nicio legătură cu crimele pe care le-am comis. O minciună mică, dar având în vedere circumstanţele, se gândi că era complet justificată.

— Nu vor fi pedepsiţi, spuse Montgomery, iar Lee simţi în vocea lui reputaţia de cinste şi integritate pe care şi-o clădise tatăl lui.

„Tatăl lui.” Preţ de o clipă, răsuflând uşurat la gândul că familia lui adoptivă o să fie în siguranţă, aproape că-şi propusese să-i facă loc familiei naturale din nou în inima lui. Dar şi fără asta o să îi fie destul de greu să meargă la spânzurătoare, ştiind la ce trebuia să renunţe. I-ar fi fost de-a dreptul imposibil să o facă, dacă urma să fie forţat să renunţe la şi mai multe.

Se gândi cât de păcat era că soarta nu voise să fie bună cu el. Îşi dorea ca Kit Montgomery să nu fi aflat niciodată adevărul despre el, să fi crezut în continuare că fiul lui murise cu mult timp în urmă.

De fapt, acum murise de două ori. A treia oară o să fie, fără îndoială, aşa cum se spunea, cu noroc.

*

— Îţi amorţesc simţurile, nu-i aşa, când morţii învie?

întrebă Gray încet.

Kit ar fi trebuit să îşi dea seama că Gray ştia ce spune. La urma urmei, primului soţ al soţiei lui îi reuşise isprava.

Doar el şi Gray mai rămăseseră lângă foc. În afară de oamenii care stăteau de pază, toţi se duseseră la culcuşurile lor. Fiii lui Kit se aflau în părţi opuse ale taberei. Niciunul nu părea să doarmă.

— Amorţeală. E o descriere bună. M-am aşteptat mereu să mă simt extrem de fericit, să fiu în al nouălea cer, însă mă gândesc doar că voi fi nevoit să văd cum îl spânzură.

— M-am gândit că l-ai putea lăsa să evadeze.

— M-am gândit şi eu serios la asta. Se uită la flăcările care tresăreau. Dar ar însemna doar să aştept îngrozit veşti că chiar e mort. Tot are de dat socoteală pentru crima săvârşită. Iar vânătorii de recompense nu ar fi la fel de permisivi ca noi în ceea ce-l priveşte şi ar continua să-l caute. Trebuie să aflu nişte răspunsuri, răspunsuri pe care nu vrea să mi le dea.

— De ce crezi că face asta?

Kit clătină din cap.

— Nu sunt sigur. Deşi m-am gândit că poate încearcă să protejeze pe cineva. Evident, nu pe el însuşi.

— Deci, ce plănuieşti să faci?

Kit oftă.

— Du-l în Emilia. Orăşelul din sudul Texasului fusese ridicat exact la sud de râul Nueces. E oraşul cel mai apropiat de ferma lui Shelby. O să fac nişte cercetări. Dar, indiferent de motivele lui, oricât de justificate ar fi fost ca să îl ucidă pe om, nu pot trece cu vederea că Ta împuşcat pe la spate.

— Îi vei spune lui Ashton?

— Nu. E o povară pe care trebuie s-o port singur pe inimă. Este prea firavă ca să supravieţuiască încă o dată

pierderii lui Damon. Îl voi trimite acasă pe Spence, care îi va spune doar că Angela e în siguranţă. Cât despre tine, prietene, e timpul să te întorci la Fortune, să le spui surorilor Angelei că e bine şi să ai grijă de familia ta.

— Dacă ai nevoie de ceva, de orice…

— Am nevoie de încă o minune.

Capitolul 19

— Cred că am văzut un magazin de croitorie când am ajuns ieri seară în oraş, spuse mama Angelei, în timp ce se plimbau la braţ de-a lungul promenadei de lemn din Emilia.

„Emilia.” Angelei îi plăcea numele, dar se îngrozea când se gândea ce reprezenta oraşul pentru „Lee”. Încă nu se putea gândi la el ca fiind Damon. Pentru ea era în continuare proscrisul Lee Raven.

Din câte reuşise să afle, Kit îl dusese la închisoare. La început, sperase că o să îl lase să scape. În schimb, îi explicase că trebuia să cerceteze evenimentele care avuseseră loc în noaptea în care Shelby îi atacase familia.

Dar oare o să găsească suficiente informaţii care să îl exonereze pe Lee? Şi dacă nu, oare cât ar fi reuşit ea să aştepte înainte să distrugă iubirea fragilă pe care i-o purta Lee, spunându-i lui Kit tot ce ştia? Şi dacă i-ar fi spus, oare ar mai fi vrut dovezi şi de la alţii? Oare Juanita ar fi fost dispusă să le povestească tot ce s-a întâmplat în noaptea aceea îngrozitoare, ca să îşi salveze fratele?

Erau atâtea posibilităţi ca să fie salvat, dar pe care el nu părea dispus să le ia în considerare la modul serios – totul din pricina unui jurământ pe care îl făcuseră doi copii.

Angela şi părinţii ei închiriaseră două camere la un hotel mic din oraş. Aceştia doreau ca ea să se întoarcă în Fortune, dar Angela nu putea până când nu ştia ce o să se întâmple cu Lee. Kit îşi luase şi el o cameră. Îşi oprise doi

oameni, iar celorlalţi le spusese să se întoarcă la îndatoririle lor obişnuite, printre care nu se număra şederea în Emilia.

Pe drum, ea încercase de câteva ori să discute cu Lee, dar acesta fusese reticent, distant, nevrând să înţeleagă de ce procedase aşa, neputând să o ierte. Îi ceruse de mai multe ori să nu spună nimic despre Juanita. Întrucât el se întorsese împotriva lui însuşi, frângându-i inima, cum să se bucure de această plimbare alături de mama ei?

— Poate că ne vom opri şi la magazinul de pălării, ca să îţi comandăm una nouă. Mereu ţi-au plăcut pălăriile, spuse mama ei.

— Mamă, chiar nu mă interesează cumpărăturile.

— Angela, nu poţi continua să porţi aceleaşi haine. Sunt murdare.

— Putem să le spălăm.

— Aş prefera să le înlocuim. În plus, acum că suntem într-un oraş, nu pot să port în continuare pantaloni.

Ea îşi aminti ceva şi zâmbi.

— De ce nu? Îţi plac mai mult ca rochiile.

— Da, ei bine, există momente când îmi place măcar să mă prefac că sunt o doamnă.

Ea o strânse de braţ pe mama ei.

— Chiar eşti o doamnă.

Mama ei pufni, apoi spuse:

— Am ajuns. „Croitoreasa.” Ce nume original de magazin!

Angela auzi un clinchet de clopoţel în semn de bun-venit când mama ei deschise uşa. Respiră adânc, ca să îşi facă curaj, şi intră după ea, sperând ca magazinul să aibă şi haine gata făcute.

— Salutare, salutare! le strigă o femeie. Eu sunt Bonnie. Fără supărare, dar arătaţi de parcă aţi fost călcate în picioare.

Mama ei râse uşor.

— Sper că nu arătăm chiar atât de rău, dar avem

totuşi nevoie de nişte haine noi cât mai repede posibil.

— Atunci vă pot ajuta. Am câteva gata făcute, cărora aş putea să le dau o notă personală, dacă vreţi, sau putem începe de la zero.

Angela îşi plimbă mâna de-a lungul tejghelei. Chiar nu voia să petreacă acolo mai mult timp decât era necesar.

— Să sperăm că găsim câte una gata făcută pentru amândouă, iar cu celelalte vom începe de la zero, spuse mama ei.

Angela îşi înăbuşi un geamăt. Tatăl ei îi spusese odată că era o corvoadă să o ducă pe mama ei să-şi cumpere haine. Evident, de-a lungul anilor, mama ei hotărâse că acea corvoadă îi făcea plăcere.

— Celelalte? repetă Bonnie.

— Nu ştim sigur cât vom rămâne în oraş, îi explică mama ei.

— Aţi venit să asistaţi la spânzurare? întrebă Bonnie.

Angela ameţi brusc, aşa că se prinse de marginea tejghelei.

Anticipau deja acest eveniment oribil?

Mama ei o cuprinse de după mijloc şi o trase spre ea, oferindu-i sprijin.

— Nu, nu suntem aici pentru asta.

— Dar aţi auzit, nu-i aşa? Aţi auzit că l-au adus pe Lee Raven noaptea trecută?

— Da, cunoaştem acest lucru, spuse Angela tăios. Dar nu am venit ca să discutăm despre asta. Am venit ca să cumpărăm haine.

— Of, bineînţeles. Ţinând cont de coloritul vostru şi toate cele, pun pariu că vreţi amândouă ceva verde.

Angelei nu-i păsa. Nu-i păsa deloc. Ar fi acceptat orice i-ar fi oferit.

— Verde e-n regulă, spuse mama ei.

— Ei bine, lăsaţi-mă să văd ce am pe aici, spuse Bonnie, iar Angela îşi dădu seama că femeia se aplecase în

spatele tejghelei. Ştiţi ce e ciudat la Lee Raven? S-ar părea că e Damon Rodriguez. Nu pot să spun că sunt foarte surprinsă.

Fiecare nerv din corpul Angelei deveni atent.

— De ce spui asta?

— Păi, spuse Bonnie, vocea ei devenind tot mai sonoră în timp ce se ridica să aşeze ceva pe tejghea, cu o bufnitură. Păi, Vernon i-a ucis familia şi toate cele. Adică, am fost surprinsă să aflu că Damon nu a murit. Am crezut cu toţii că a murit în noaptea aceea, împreună cu ceilalţi. Dar după ce-am auzit că n-a murit, nu m-a mai mirat că i-a luat banii lui Vernon. Totuşi, m-a şocat că l-a omorât pe Floyd… nu că n-ar fi meritat să moară…

— De ce crezi că merita să moară? întrebă Angela, profund conştientă că vocea ei părea un nenorocit de ecou, dar nepăsându-i câtuşi de puţin.

O auzi pe femeie trecându-şi mâna peste material.

— Avea în el o grămadă de răutate şi era un om cu mai multe feţe. Nu-mi plăcea nici felul în care se uita la femei, chiar şi la cele bătrâne ca mine, de parcă ar fi văzut prin hainele lor, până la lenjerie.

— L-ai cunoscut bine pe Damon? întrebă Angela, disperată să afle răspunsuri, să îl cunoască aşa cum fusese cândva.

— Oh, da. I-am cunoscut pe toţi din familia Rodriguez. Doamna Rodriguez îşi făcea toate hainele la mine. Cea mai drăguţă femeie pe care ai putea-o întâlni vreodată. Foarte manierată, precum nobilimea spaniolă, sau ceva de genul acesta. Numai că nu făcea paradă cu asta. Te simţeai bine doar stând în prezenţa lor.

— Cum era Damon?

— Ca fraţii lui, doar că nu arăta ca ei, desigur. Foarte politicos. Mama lor i-a ţinut din scurt, dar nu a pus niciodată nuiaua pe ei. Nici nu avea de ce. Băieţii o adorau. Era de ajuns să se uite la ei cu o privire prin care le spunea că o

dezamăgiseră, şi se îndreptau imediat. Nu i-am auzit niciodată spunând vreun cuvânt urât. Îşi scoteau întotdeauna pălăriile în faţa doamnelor. Veneau în oraş sâmbăta, îmbrăcaţi cu hainele lor elegante. Jachete negre scurte şi pantalonii decoraţi cu fir de argint. Cele mai bune *sombrero.* Cred că asta l-a enervat pe Vernon.

— Ce vrei să spui? întrebă Angela.

— Ei bine, credea că nu era bine să îl crească pe Damon ca în Mexic, din pricină că nu era cu adevărat mexican. Mie nu mi s-a părut nimic rău în asta. Cum ziceam, fiecare dintre băieţii ăia era un gentleman. În plus, Vernon nu locuia aici când l-au primit pe băiat în familia lor.

— Tu locuiai aici?

— Bineînţeles. Nimeni nu credea că o să trăiască. Toată lumea de pe-aici i-a spus că mai bine îl lăsau să moară. Era clar că cineva nu-l voise dintr-un motiv anume. Dar doamna Rodriguez le-a spus că trebuie să îşi asculte inima. Era hotărâtă să-l ajute pe băiat să trăiască. Se pricepea la ierburi şi la rugăciuni. A ars atâtea lumânări atunci, în biserică, încât părea ziuă acolo, chiar şi pe timp de noapte.

— Şi a supravieţuit, spuse Angela încetişor.

— Da, şi când s-a întremat – femeia plesni tejgheaua –, Doamne, ai milă, dar era o frumuseţe de băiat! Şi era o plăcere să fii în preajma lui. Mereu îi lua prin surprindere pe oameni când îl auzeau vorbind pentru prima dată, din pricina accentului mexican, dar era pur şi simplu fermecător. Ca şi fraţii lui. Bineînţeles, după aceea Ramon a început să fie interesat de Christine, ceea ce nu i-a convenit deloc lui Vernon.

— Ştiai de Ramon şi de Christine? întrebă Angela, confuză.

Crezuse că aceştia îşi păstraseră secretă dragostea.

— Am ochi, nu-i aşa? N-au făcut niciodată nimic în public ca să lase impresia că aveau sentimente unul pentru

celălalt, dar Dumnezeule mare, tânărul acela o privea de parcă ea atârnase fiecare stea pe cer. Orice femeie ar fi fost mai mult decât bucuroasă ca Ramon Rodriguez să se uite la ea, asta pot să-ţi spun. Bineînţeles, Vernon nu a fost de aceeaşi părere. Nu putea trece peste originea lor mexicană. Spunea că locul lor nu era aici. M-a surprins de-am dat pe spate când am aflat că oamenii ăia furau vite. Nu avea niciun sens.

— Pentru că erau oameni atât de buni, spuse Angela.

— Pentru că erau mai bogaţi ca Midas.

Uimită, Angela se aplecă în faţă. Lee omisese să menţioneze asta.

— Erau bogaţi?

— Cei mai bogaţi de prin părţile astea. Dar, cum ziceam, nu ţi-ai fi dat seama după felul în care se purtau. Dar lucrurile mărunte îi dădeau de gol. Haine elegante, cai buni, o *hacienda* uriaşă. Mai mult de jumătate din ea a ars în noaptea aceea. Mă aşteptam ca Vernon să distrugă şi ce-a mai rămas din ea, dar nu a făcut-o niciodată. A folosit-o ca să servească drept avertisment celor care vor încerca să acţioneze împotriva legii.

— Sau celor care se vor gândi să-şi facă singuri dreptate, spuse Angela încet.

*

Lee stătea pe patul din celula mică, cu spatele lipit de zidul de cărămidă. Barele de fier împărţeau camera îngustă în patru compartimente. Zăngănitul uşii, după ce intrase în celulă, reverberase între pereţii celulei, iar pieptul i se strânsese. Era atât de aproape de a plăti pentru crima lui.

Un ranger texan, Sean Cartwright, stătea pe un scaun în faţa celulei lui Lee. Şi el stătea cu spatele rezemat de perete, cu privirea împietrită pe uşa care ducea în biroul principal al şerifului, având o puşcă în poală. Când şeriful îi

adusese micul dejun, Lee văzuse cu ce viteză putea Cartwright să manevreze o puşcă şi să o îndrepte spre uşă. Se gândi că bărbatul era aproape la fel de priceput ca el la arme.

— Nu prea înţeleg de ce, pe drum încoace, Montgomery nu s-a deranjat să mă încătuşeze, dar acum că sunt în spatele gratiilor, îţi cere să mă împuşti în caz că încerc să evadez.

Cartwright se uită la Lee.

— Nu sunt aici ca să te opresc în caz că încerci să evadezi, băiete. Sunt aici ca să îi opresc pe ei să te linşeze.

Lee îşi îndreptă spatele.

— Şi totuşi, de ce m-a băgat aici?

— Pentru că un om înţelept ştie că unele reguli pot fi încălcate, iar pe altele mai bine le forţezi puţin. Căpitanul e un om înţelept. Ştie cum să facă diferenţa între ele. În plus, e mai greu pentru cei care poate că şi-ar dori să te vadă sfârşind prost să te scoată de aici decât să te scoată din hotel. Nu eşti chiar popular în statul ăsta.

— Lucrezi de multă vreme cu Montgomery?

— Da.

— Se pricepe chiar aşa de bine să mânuiască armele cum se spune?

— Mai bine chiar.

— Când mă vor spânzura, dacă nu îmi plesneşte gâtul, crezi că m-ar… că m-ar împuşca?

— Sincer să fiu, mă aştept mai degrabă să văd schimb de focuri la o întrunire religioasă decât să te văd spânzurat.

— Dar sunt condamnat…

— Statul ăsta îi datorează tatălui o creanţă. Guvernatorul o ştie.

— Crezi că m-ar graţia?

— Dacă i-ar cere căpitanul.

Lee se lăsă din nou pe perete. Oare ar face asta pentru el? Dacă i-ar fi spus ce se întâmplase în noaptea

aceea fatidică, oare l-ar fi crezut pe Lee sau ar fi trebuit ca şi Juanita să înfrunte din nou trecutul? Ar fi înţeles ei oare de ce îl împuşcase un om pe la spate? Până şi el regretase acel act de laşitate.

Cartwright chicoti încet şi se foi în scaun.

— Ai văzut ce privire avea şeriful când am dat buzna aici noaptea trecută? A rămas cu gura căscată atunci când te-a zărit.

— Mie mi s-a părut că şerifului Evans îi era frică.

— Da. Ca un om care ştie că Ziua Judecăţii tocmai ce-a dat năvală pe uşă.

*

Istovit după prea mult călărit, Kit intră în camera lui de hotel din Emilia. Cutreierase regiunile rurale timp de trei zile, punând întrebări şi căutând răspunsuri. Din păcate, nu descoperise nimic important.

Văzu un bărbat cu capul plecat şi cu borurile largi ale pălăriei ascunzându-i trăsăturile, care stătea pe un scaun. Lui Kit i se păru ciudat că acesta se afla pe hol la miezul nopţii. Se gândi să investigheze, dar îşi dorea mai degrabă să doarmă decât să se intereseze de prezenţa străinului. Se duse direct la recepţie.

— Cheia mea.

Funcţionarul o scoase dintr-o nişă mică, i-o înmână lui Kit şi făcu semn spre bărbatul din hol.

— Aşteaptă de două zile să vă vadă, căpitane Montgomery.

— Cine e?

— Nu mi-a spus. Doar stă acolo, ca o ţestoasă, cu capul pitit.

— Mulţumesc.

Curios, Kit se îndreptă spre individ.

— Mă scuzaţi. Am auzit că m-aţi aşteptat.

Bărbatul îşi înălţă capul şi îl privi cu ochi căprui mari.
— Sunteţi Kit Montgomery?
— Într-adevăr.
Bărbatul se ridică încet în picioare.
— Cel care l-a arestat pe Lee Raven?
— Da.
Omul se îndreptă de spate şi îl privi pe Kit în ochi.
— Aţi făcut o greşeală gravă.
Kit ridică din sprânceană.
— Într-adevăr.
— *Sí*. *Eu* sunt Lee Raven.

*

Plictiseala începea să îl învăluie, răzbunătoare. Îl obosea, îi făcea mintea să rătăcească. Lee se mută la celălalt capăt al patului. Era mai puţin comod să se rezeme de barele celulei vecine decât de perete.

Lumina slabă a lunii se revărsa prin fereastra îngustă de deasupra capului lui. Aproape că putea vedea stelele. Se întreba oare cum îşi punea Angela dorinţe la o stea; oare era suficient să îţi spună cineva că sclipeşte o stea pe cer? Sau trebuia să o şi vezi cu adevărat ca să îţi pui o dorinţă?

Oricât încercase, nu reuşea să nu se mai gândească la ea. Îşi dorea cu disperare să afle dacă rămăsese în oraş sau dacă se întorsese în Fortune, dar refuza să îl întrebe pe Cartwright. Nu voia să ştie nimeni că încă îi păsa de Angela.

Îşi amintea timpul petrecut împreună şi pieptul i se strângea de durere. Înainte ca Angela să intre în viaţa lui, uitase cât de minunat era să zâmbeşti şi să râzi. Încetase să mai aprecieze frumuseţea răsăritului de soare. Încetase să viseze la o viaţă care îi promitea iubire.

Devenise ca un vas gol, plin de găuri, incapabil să mai ţină în el lucruri esenţiale. Îi fusese mai uşor să se confrunte cu perspectiva spânzurării când nu prea avea

nimic de lăsat în urmă.

Nopţile erau mai pustii acum, când ea nu îi mai încălzea trupul şi nu îi mai alina sufletul. Era recunoscător că nu o adusese nimeni acolo. Nu voia ca ea să audă cum fiecare zgomot răsuna a gol sau să atingă barele reci de metal şi să-şi imagineze cuşca în care era închis.

Nu voia să îşi amintească de el ca de un animal prins în capcană, îngrozit, singur şi aflat complet la mila altora.

Asta îl rodea cel mai tare la această situaţie intolerabilă. Nu mai deţinea controlul asupra vieţii lui.

Uşa din depărtare se deschise. Se uită în jur şi sări din pat.

— Alejandro, ce cauţi aici?

— Nu cunosc numele acesta, spuse Alejandro, evitându-i privirea şi intrând în celula pe care o deschisese Montgomery.

— Ce prostie mai e şi asta? întrebă Lee.

Alejandro îşi înălţă capul şi îşi scoase pieptul în afară.

— Sunt Lee Raven.

Lee nu putu decât să plesnească în barele de metal de la celula fratelui lui, din moment ce nu ajungea la capul lui.

— Eşti *loco?*

Gura lui Montgomery zvâcni.

— Sean, se pare că avem doi Lee Raven. Eşti responsabil pentru ambii.

— Da, domnule căpitan.

— *Un momento!* strigă Alejandro, arătând spre Lee. Lui îi poţi da drumul.

— Nu prea cred.

Lee aşteptă ca Montgomery să iasă din încăpere, după care se întoarse spre fratele lui.

— Nu pot să cred c-ai făcut aşa ceva.

— Ce te-aşteptai să fac? Ţi-am spus că o să fii spânzurat din pricina acelei femei.

Lee clătină din cap şi se trânti pe pat. Alejandro se aşează şi el şi se rezemă cu umărul de bare.

— Poate că, dacă vom spune în continuare că eu sunt Lee Raven, ne vor crede, în cele din urmă.

Lee se uită urât la fratele lui.

— Nu vreau să te creadă. Nu te-ai uitat bine la cel care te-a adus aici?

— *Sí.* Aproape că mi-am înghiţit limba când l-am văzut. Seamănă cu tine.

— Nu, Alejandro. Eu semăn cu el. E – încă nu o spusese cu voce tare – tatăl meu.

— Kit Montgomery este tatăl tău? întrebă Alejandro, evident uimit.

— *Sí,* răspunse Lee.

— *Acel* Kit Montgomery? Cel pe care l-ai admirat de la distanţă? întrebă Alejandro.

— *Sí.* Bărbatul despre ale cărui aventuri mi-am dorit mereu să citesc. Ce ironic, nu? Lee se foi pe pat. În plus, familia lui are o proprietate în Anglia. Ravenleigh.

Alejandro făcu ochii mari.

— E numele tău, dar alandala.

— *Sí.*

Alejandro se lăsă să cadă.

— Atunci nu mă va crede.

— De ce n-ai rămas în Mexic?

Alejandro ridică din umeri.

— Când s-a lăsat noaptea şi nu te-ai mai întors acasă, m-am gândit că ceva nu era în regulă. Aşa că am plecat să te caut.

— Şi ceilalţi?

— Le-am spus să rămână cu Juanita.

Uşa îndepărtată se deschise din nou. Montgomery intră în încăpere, părând foarte obosit şi iritat în acelaşi timp. Lângă el, Roberto părea la fel de vinovat ca păcatul.

— Se pare că mai avem unul, spuse Montgomery,

escortându-l pe Roberto într-o celulă. Închise uşa, trântind-o, şi îl privi cu atenţie pe Lee. La câţi să mă mai aştept?

Lee se uită la fraţii lui.

— Jorge?

— O, nu, spuse Roberto. Jorge a spus că are alt plan.

— Ce plan? întrebară Lee şi Montgomery în acelaşi timp.

— Spune doar că e un plan magnific, dar la cum îl ştiu pe Jorge, m-am gândit că orice-ar fi, sigur nu va funcţiona.

— Să sperăm, spuse Montgomery. Sean, să fii vigilent.

— Da, domnule.

Montgomery se întoarse cu spatele la ei.

— Montgomery?

Se opri şi se uită peste umăr. Lee îşi simţi faţa încingându-i-se, dar nu reuşea să îi spună bărbatului „tată”.

— Jorge e nesăbuit, dar inofensiv.

— Splendid. Să sperăm că va rămâne aşa. Montgomery ieşi din încăpere.

Roberto se rezemă cu faţa de bare.

— Lee, Montgomery seamănă cu tine.

— E tatăl lui Lee, îi spuse Alejandro.

Roberto rămase cu gura căscată şi clipi des, după care întrebă:

— Cum e?

— Corect. Un om de onoare. Mi-a promis că va analiza revendicarea ta legată de terenul de lângă Emilia. Alejandro, ştii cumva dacă a existat vreun act de proprietate?

— Dacă am avut vreodată unul, probabil că a ars în foc.

— Mi-era teamă c-o să spui asta, dar trebuie să existe o înregistrare pe undeva. Montgomery o va găsi.

— Şi apoi ce? întrebă Roberto.

— Se va asigura că ţi se înapoiază pământul.

— Nu înţeleg, Lee, începu Alejandro. Cum de te-ai

pierdut atunci, cu mulţi ani în urmă?

— Mă jucam cu Angela.

— Angela?

— Viaţa e amuzantă, nu-i aşa?

— În acea primă dimineaţă, ai spus că părul ei îţi aduce aminte de ceva.

— Era o amintire care mă tachina, dar pe care nu o vedeam limpede. Probabil că mă gândisem la ea.

— Atunci termină de povestit, îl îndemnă Roberto.

— Nu sunt prea multe de spus. Renegaţii m-au furat. Probabil că m-am îmbolnăvit sau le-am adus prea multe belele. Oricare ar fi fost motivul, au hotărât să nu mă mai ţină în preajma lor.

— Pierderea lor a fost câştigul nostru, spuse Alejandro.

De cealaltă parte a uşii, ascultând cu atenţie, Kit se gândi că fiul lui nu părea genul de om care să împuşte pe cineva pe la spate, fără un motiv bun.

Obosit până în măduva oaselor, ieşi din biroul şerifului. Câteva minute mai târziu, intră în hotel şi urcă scările până la al doilea etaj. Bătu încet la uşa de la odaia Angelei.

— Sunt Kit.

Ea îi deschise uşa, cu ochii umflaţi, dar Kit se îndoia că erau aşa de la somn.

— Îmi cer iertare că te deranjez, începu el.

— Nu dormeam. Vrei să intri?

— Nu. Voiam doar să-ţi spun că n-am aflat mare lucru.

Ea se sprijini de tocul uşii, evident dezamăgită.

— Ba mai rău, doi dintre fraţii lui Damon sunt la închisoare. Alejandro şi Roberto.

— Dar i-ai promis…

— I-am închis pentru binele lor. Amândoi pretindeau a fi Lee Raven.

Ea zâmbi blând.

— Îl iubesc, Kit. La început nu pricepeam ce admirau atât de mult la un hoţ criminal.

— Ştii de ce l-a ucis Damon pe Floyd Shelby?

Ea încuviinţă încet din cap.

— O să-ţi spun ce ştiu. Nu voi risca să îl pierd din nou pe Damon.

Kit auzi un icnet şi se întoarse, dar încremeni când îşi văzu soţia pe hol, cu ochii în lacrimi şi cu mâna-i subţire lipită de gât.

— Ashton, ce Dumnezeu cauţi aici?

Capitolul 20

Întins pe pat, cu un picior atârnându-i pe podea, Lee tresări din somnul lui uşor când auzi sunetul cheii.

— Haide, îi spuse Cartwright, ţinând arma în îndoitura cotului, în timp ce deschise uşa.

— Unde mergem? întrebă Lee.

— La hotel.

— De ce?

— Ordinele căpitanului.

— De ce îl iei? întrebă Alejandro.

— Relaxaţi-vă, băieţi, bine? le spuse Cartwright. Trebuie doar să ne ocupăm de asta înainte să înceapă oamenii să se perinde prin oraş.

— Să vă ocupaţi de ce anume? întrebă Roberto.

Cartwright oftă şi îl apucă de braţ pe Lee.

— Să mergem.

Lee intră în biroul şerifului.

— Unde-i Evans?

— Vine târziu, pleacă devreme.

Lee ieşi din clădire. Se aşternuse ceaţa, iar zorii se

ascundeau după ea. Cartwright îl strânse mai tare şi îl conduse pe Lee peste drum, de-a lungul promenadei de lemn, spre hotel. Intrară pe uşa din spate şi străbătură un coridor întunecat. Cartwright deschise o uşă.

— Aici.

Lee intră şovăielnic în încăpere. Cartwright îl urmă, închise uşa, trecu pe lângă el şi se îndreptă spre fereastră.

— Uită că sunt aici, spuse el, după care trase perdeaua şi privi pe fereastră.

— Te aştepţi să dăm de belele? întrebă Lee.

— Întotdeauna mă aştept să dau de belele. Se uită peste umăr şi dădu din cap spre cada cu apă aburindă. Treci acolo.

— Trebuie să fac baie?

Cartwright îşi îndreptă atenţia înapoi spre fereastră.

— Da. Ordinele căpitanului.

Lee se dezbrăcă nerăbdător de haine, le întinse pe podea, şi apoi intră în cadă. Căldura apei i se infiltră numaidecât în oase. Gemu încet şi se scufundă până ce apa îi ajunse la gât. Se uită spre pat. Era aşa curat, că nu l-ar fi deranjat să îşi facă siesta după aceea, doar aşa, scurt.

Se auziră trei bătăi rapide în uşă.

— E în regulă, puteţi intra, strigă Cartwright.

Balamalele scârţâiră. Lui Lee i se strânse stomacul când o văzu pe Angela intrând în odaie şi închizând uşa după ea. Chiar dacă era oarbă, chiar dacă mângâiase fiecare bucăţică din corpul lui, sau poate tocmai de aceea, se lăsă în jos şi speră ca gardianul lui să nu îi fi observat roşeaţa din obraji.

Părul îi era aranjat cam la fel ca în prima noapte în care o văzuse. Purta o rochie verde lucioasă, ce se potrivea cu ochii ei. Era incredibil de frumoasă, şi se gândi că, o vreme, fusese a lui.

Angela aşeză o cutie pe pat.

— Kit s-a gândit că poate ai vrea să te bărbiereşti.

Îi puse pe pat prosoape şi haine curate. Cu un pieptene şi un foarfece în mână, se întoarse spre el.

După precizia cu care îngenunche lângă cadă, el îşi dădu seama că ea mai fusese în odaie.

— Tu ai aranjat toate astea?

— Nu, eu doar le-am spus cum să aranjeze lucrurile pentru mine. Vrei să te tund?

Se uită pe deasupra ei la Cartwright. Acesta privea atent pe fereastră. Lee ridică din umeri.

— Dacă vrei.

Ea se furişă în spatele lui şi îşi trecu de mai multe ori degetele prin părul lui. El îşi închise ochii, ca într-un dulce abandon, nevrând să admită cât de mult îl alina prezenţa ei, cât de mult îi lipsise atingerea ei.

— Nu vei pune la îndoială abilitatea mea de-a te tunde? întrebă ea.

— Mi-am dat seama, Angela Bainbridge, că poţi face orice îţi propui.

— Ţi-a crescut părul, spuse ea.

Simţii dinţii pieptenului pe scalpul lui de mai multe ori. După care auzi sunetul foarfecelor.

— Mereu mi-am imaginat că eşti brunet, medita ea. De ce nu mi-ai spus că eşti blond?

— Pentru că familia mea a fost mexicană. Am regretat mereu că nu le-am putut lua apărarea. M-am gândit că nu fac nimic rău dacă nu dezvălui totul.

Ea îi dădu părul la o parte şi îl sărută pe curbura gâtului.

— Te iubesc, Lee.

— Vrei să mă ademeneşti ca să-mi calc jurământul? Despre asta e vorba? strigă el şi făcu un gest amplu cu braţul, împrăştiind picături de apă peste tot.

— Nu, tratamentul acesta regal nu are nimic de-a face cu noi.

Ea începu să lucreze cu sârguinţă, tăindu-i din şuviţe.

El îşi lăsă capul pe spate şi se întrebă vag cu ce anume avea de-a face, dar hotărî că nu mai conta. În plus, îi plăcea să-i simtă degetele mişcându-se uşor peste părul lui.

— Cât de scurt îl vrei? întrebă ea.

— Nu contează. Atâta timp cât continua să îi perieze părul pe spate, o putea face la nesfârşit.

— Cum ţi se pare? întrebă ea, înghiontindu-l în umăr.

Lee tresări şi deschise ochii. Adormise? Apucă oglinda pe care i-o întinse ea şi îşi studie reflexia. Îşi trecu încheieturile degetelor peste lobii urechilor. Până acolo îi ajungea părul, uniform, de-o parte şi de cealaltă a capului. Îşi trecu dosul palmei peste ceafă.

— Arată bine.

Ea zâmbi încet, iar el îşi dori să îi poată face mai multe complimente.

— Îmi place rochia.

Ea se îmbujoră. Culoarea rozalie din obraji o prindea bine, acoperindu-i pistruii.

— Serios? Tata mi-a cumpărat câteva haine pe care să le port cât stăm în oraş.

— Ar trebui să te duci acasă, Angela, în Fortune. Nu te-aşteaptă nimic aici.

— Nu e adevărat.

El se uită din nou spre fereastră. Cartwright stătea acolo, ca o statuie.

— Angela…

— Bagă-ţi capul sub apă, să îţi spăl părul.

Se gândi la degetele ei masându-i scalpul şi nu putu să reziste tentaţiei. Se scufundă, apoi reveni la suprafaţă, cu apa scurgându-i-se pe faţă.

— N-ar trebui să fii aici. Eşti o femeie necăsătorită.

Ea apucă săpunul şi începu să îl spele pe păr.

— În Anglia medievală, fiica cea mare îi spăla adesea pe domnii care veneau în vizită.

— Nu suntem în Anglia medievală.

— Nu, aşa e.

— Pari obosită.

Ea se opri din spălat.

— N-am dormit prea bine.

Începu să îl frece din nou pe cap. El se relaxă.

— Părul meu e foarte murdar. S-ar putea să fie nevoie să-l spălăm de mai multe ori.

Dar ea îl spălă doar de două ori. După ce termină, îngenunche lângă cadă, îl luă de mână şi începu să îi frece unghiile cu o placă micuţă.

— Ce faci? întrebă el.

— Ai unghiile aspre. M-am gândit să ţi le netezesc puţin.

Se aplecă spre ea, inhalându-i parfumul floral.

— Nu-ţi place cum se simt mâinile mele? întrebă el liniştit, încet.

Ea se înroşi şi începu să respire mai repede.

— Ştii bine că-mi place.

— Unde îţi place să îmi simţi cel mai mult mâinile?

Ea încremeni cu gura uşor deschisă, iar obrajii deja roşii i se colorară şi mai tare.

— Ştii că nu suntem singuri aici.

— Nu mă aude.

— De ce faci asta?

— Într-adevăr, de ce?

— Ca să mă răneşti? întrebă ea. Ei bine, e deja prea târziu.

Îşi reluă munca.

— Nu eu sunt cel care a trădat.

— Nu? Şi eu ar trebui să accept şi să înţeleg că mai degrabă ai muri pentru Juanita decât să trăieşti pentru mine?

— Nu înţelegi.

— Am înţeles că te-am pierdut o dată. E vina mea că eşti aici.

— Angela, erai o copilă, şopti el aspru.

— Era responsabilitatea mea să stau cu ochii pe tine în după-amiaza aceea. Trebuia să te veghez. Dacă i-aş fi oprit pe bărbaţii aceia…

— Câţi au fost?

Angela ezită, apoi spuse:

— Cinci.

— N-ai fi putut face nimic împotriva lor.

— M-am ascuns, spuse ea, iar în voce i se citi dezgustul faţă de propriile fapte.

— Dacă ai fi făcut orice altceva, acum erai moartă… sau chiar mai rău.

— Dar ai pătimit atâta pentru că eu am fost prea speriată să fac ceva.

— Nu trebuie să te învinovăţeşti, spuse el.

— Ba da, *Damon.* Dacă vei fi spânzurat, nu mi-o voi ierta niciodată.

Ea îi îndepărtă brusc mâna.

— Dă-mi-o pe cealaltă.

— Ai de gând să le pileşti şi pe astea până în carne?

Ea îşi îndreptă spatele.

— Aşa am făcut?

El ignoră faptul că îl usturau degetele pe care le ţinea deja în apă şi îi dădu cealaltă mână.

— Nu.

O studie cu atenţie, în timp ce ea îşi ducea la bun sfârşit sarcina. Părea chiar mai obosită decât şi-o amintea atunci când călătoriseră spre Mexic. Sau poate că acum îi acorda mai multă atenţie. Nu o alegea pe Juanita în favoarea ei.

După ce îi netezi unghiile, îi ţinu oglinda ca să se poată bărbieri. Privirea îi tot aluneca spre ea, aşa că se tăie mai mult ca de obicei. După ce el îndepărtă şi ultimul strop de spumă, ea îşi plimbă degetele de-a lungul obrazului lui, cu ochi melancolici, iar el se întrebă la ce se gândea.

— Te las să termini acum, spuse ea şi se ridică în picioare.

— Angela?

Ea se opri, cu ochii fixaţi pe el, de parcă l-ar fi putut vedea.

— Mulţumesc pentru ajutor.

— Nu-mi mai spui deloc *querida.* Asta spune multe, nu-i aşa?

Apoi, se strecură silenţios afară din odaie.

*

Lee se uită la reflexia lui din oglinda mare. Pantalonii negri îi veneau perfect. Cămaşa albă se simţea moale pe pielea lui, largă şi umflată. Angela îl tunsese foarte bine. Ori de câte ori se gândea la ea, se simţea de parcă ar fi căzut într-un vid, unde durerea răcnea în jurul lui. O iubise atât de mult, atât de profund… şi adevărul era că încă o iubea.

Auzi paşi şi îşi îndreptă atenţia spre uşă. Montgomery intră în cameră de parcă i-ar fi aparţinut şi încăperea, şi ce se afla în ea.

Cartwright îşi relaxă postura.

— S-a spălat bine, căpitane.

— Văd, spuse Montgomery.

— Sunt pe hol, dacă aveţi nevoie de mine.

— Mulţumesc, Sean.

Montgomery aşteptă până ce Cartwright ieşi din încăpere, după care se apropie de Lee.

— Mama ta vrea să te vadă.

Lee se simţi de parcă cineva i-ar fi înfipt un cuţit ruginit în stomac şi acum îl răsucea.

— Mama mea… Se lăsă pe saltea. Ar fi mai bine să nu o facă.

— Sunt de acord. Montgomery se duse la fereastră şi privi afară. Nu plănuiam să-i spun că te-am găsit… cel puţin

nu până când urma să fiu sigur că nu vei fi spânzurat.

Se întoarse şi îl ţintui cu privirea pe Lee.

— Mama ta e fragilă. Ai fost mereu greu de stăpânit. Întotdeauna s-a bucurat că Angela o ajuta să aibă grijă de tine, când venea în vizită. Se simte la fel de vinovată ca Angela pentru dispariţia ta. Nu îi pot refuza posibilitatea de a-l vedea pe bărbatul care ai devenit.

Ieşi din cameră. Lee se ridică în picioare şi se pregăti pentru cel mai greu lucru pe care îl făcuse vreodată.

*

Kit o luă pe Ashton în braţe şi o sărută apăsat pe creştetul capului. Timp de peste douăzeci de ani, o iubise mai mult decât iubise însăşi viaţa.

— Aş vrea să te gândeşti mai bine dacă vrei să îl vezi, spuse Kit încet.

Ea îşi lăsă capul pe spate.

— Vreau să îl văd pe fiul nostru.

Îi atinse obrazul cu degetele.

— Nu mai e băieţelul pe care îl legănai ca să adoarmă.

— Dar a fost cândva. Şi e fiul pe care l-am născut. Vreau să-l văd.

Kit oftă resemnat, făcu un pas înapoi şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei.

— Mi-am petrecut toată viaţa încercând să îţi îndeplinesc orice dorinţă. Mă gândesc că nu mă pot opri acum. Dar să nu te aştepţi la prea mult de la el. Nu cred că ştie încă exact cine e.

O conduse în cameră. La uşă, ea îşi eliberă mâna din a lui.

— Aşteaptă aici, îi porunci ea încet.

Fusese mereu o femeie bolnăvicioasă. Slabă şi palidă, i se păruse mereu mai degrabă ca o petală de floare fragilă,

care s-ar fi putut rupe la orice atingere. Aşa că uneori uita cât de puternică era.

Încuviinţă din cap şi se sprijini de perete. Chiar dacă îşi dorea nespus de mult să o protejeze, ştia că cel mai bine era ca anumite lucruri să le înfrunţi de unul singur. O privi în timp ce se apropia de fiul lor, care stătea la fereastră, în lumina soarelui.

Damon arăta de parcă tocmai l-ar fi pocnit cineva în stomac.

Când Ashton se apropie de el şi îşi înfăşură braţele în jurul lui, el făcu un lucru la care Kit nu se aşteptase deloc. Se aplecă şi o strânse tare pe mama lui în braţe. Kit vedea gama de emoţii ce i se citeau pe faţă: recunoaştere, neîncredere, tristeţe, bucurie.

Ashton se lăsă pe spate şi îşi trecu degetele prin părul fiului ei.

— Arăţi exact aşa cum mi-am imaginat că vei arăta când vei creşte. Semeni cu tatăl tău.

— Tu arăţi aşa cum mi te aminteam, spuse Damon cu voce strangulată.

Ashton îl atinse pe obraz.

— Memoria ta e defectuoasă. Am părul mai cărunt acum şi mai multe riduri pe faţă.

Damon zâmbi, iar transformarea lui aproape că îl făcu pe Kit să cadă din picioare. Devenise din nou băiatul acela neastâmpărat, care râdea deseori, care fugise înainte să înveţe să meargă şi care se trezea înainte de ivirea zorilor, ca să nu piardă vreo aventură minunată.

— Ţi-am dăruit pietre.

Ashton lumină încăperea cu zâmbetul ei.

— Le-am păstrat într-un borcan, pe comoda mea. Încă le am. Ochii i se umplură de lacrimi. Am crezut că ai murit.

Damon o strânse din nou în braţe, iar Kit se uită cum mama şi fiul se îmbrăţişau reciproc, fără alte amintiri, doar murmurând din când în când, cuvinte de mângâiere rostite

în limba spaniolă pe care Kit nu o pricepea. Nu era de mirare că Angela crezuse că Lee Raven era mexican. Fără darul vederii, nu avusese cum să îşi dea seama de contrariul, pentru că atunci când vorbea, nu exista nicio dovadă a culturii în care se născuse, ci doar a culturii în care fusese crescut.

După un timp, Ashton se desprinse din îmbrăţişarea lui Damon şi îl mângâie pe obraz.

— Te voi vizita din nou.

Damon o luă de mână şi îi duse degetele la buze.

— Cel mai bine ar fi să nu o faci, spuse el cu o tandreţe care îl surprinse pe Kit.

Ashton îi zâmbi cu reţinere.

— Întreabă-l pe tatăl tău. Îţi va spune că n-am făcut niciodată ce era cel mai bine pentru mine.

Ieşi cu graţie din odaie, ţinându-şi capul sus. Kit se duse după ea pe hol. Ea se întoarse spre el, cu chipul înlăcrimat şi devastat de durere, şi se lăsă pradă îmbrăţişării lui.

— Nu vreau să fie spânzurat, şopti ea cu o voce îndurerată.

El o mângâie pe spate, simţindu-se foarte neputincios.

— Ştiu.

Ea îşi ridică faţa spre el.

— Fă ceva.

I se puse un nod în gât. O sărută pe frunte şi îşi îndreptă privirea spre al doilea fiu al lui, care se uita când la părinţii lui, când la uşa rămasă întredeschisă.

— Condu-o pe mama ta în camera noastră. Ai grijă să se odihnească.

— Îmi pare rău, tată, spuse Spence. Am încercat să o conving să nu vină.

Spence îi spusese noaptea trecută că ea îşi dorea să vină doar ca să se asigure că Angela era în regulă. Sperase să îl pună la curent şi pe Kit cu intenţiile ei, dar cei doi nu

se întâlniseră.

— Ştiu.

Aşteptă până ce fiul lui îşi conduse mama pe holul întunecat, după care se întoarse în odaia unde îl aştepta fiul lui cel mare. Damon stătea cu un umăr sprijinit de perete şi cu capul plecat.

— Îi spui „dulceaţă”, zise încet, în timp ce Kit se apropia de el.

— Da.

Damon încuviinţă şi îşi înălţă capul.

— Am locuit într-o casă cu scări.

— Da.

— Am avut un… un cal gri…

— Merlin.

— Am fost cavaler.

— Da. Sir Ravenleigh. Obişnuiam să mergem în fiecare vară la Fortune pentru a participa la turnir, un ritual pe care l-am început în primul an în care eu, Harry şi Gray am venit în Texas.

Damon îl privi în ochi.

— Nu pot să-ţi spun de ce l-am ucis Floyd Shelby. Pot doar să îţi mărturisesc că m-am gândit momentul acela de mii de ori şi, dacă ar fi să o iau de la capăt… l-aş ucide din nou.

— Împuşcându-l pe la spate?

— Oricum ar fi nevoie.

Kit încuviinţă din cap.

— Prea bine. Trebuie să te duc înapoi la închisoare.

Damon îl urmă când ieşiră din încăpere, şi apoi din hotel.

— Mă gândesc că n-ai fi dispus să le dai drumul fraţilor mei, nu? Sunt inofensivi.

— I-am pus în spatele gratiilor pentru a-i proteja. Am făcut mai multe investigaţii şi se pare că Shelby a reuşit să convingă pe toată lumea din oraş că ai tăi erau nişte hoţi.

— Rodriguez!

Kit se răsuci când auzi de undeva din spate acea voce furioasă. Un bărbat scund, îndesat, se apropie de ei, cu obrajii atât de roşii, încât Kit se temea că era gata să facă o criză de apoplexie în orice moment.

— Vernon Shelby, spuse Damon scrâşnind din dinţi.

— Ar trebui să se dea o lege împotriva unui om care îşi sapă propriul mormânt, pentru ca apoi să învie. Îmi vreau banii, fiecare bănuţ pe care l-ai furat de la mine, nenorocitule!

Kit se arătă uimit de cât calm dădea dovadă fiul lui în prezenţa acestui om extrem de agitat.

— Nu-i am, spuse Damon încet. Ne-ai furat pământurile. Terenul pe care Houston i l-a acordat bunicului nostru pentru ajutorul lui în lupta pentru independenţa Texasului.

— Doar nu te aştepţi să creadă cineva asta, nu-i aşa? urlă Shelby. Sunt mexicani! Cu cine naiba crezi că s-a luptat Sam Houston?

— Ar fi mai înţelept din partea ta să nu spui nimic, pentru că atunci când o faci, îţi scoţi la iveală ignoranţa. Nu toţi mexicanii au luptat împotriva lui Santa Anna. Unii şi-au dorit lucrurile pe care le putea oferi un Texas liber. Trei au semnat Declaraţia de Independenţă a Texasului. Şapte au murit apărând Alamo. Au riscat mult pentru libertate, la fel ca bunicul nostru. Ce-ai riscat tu, Shelby, ţinând cont că nici măcar n-ai pus piciorul pe pământ texan înainte de 1880?

— Băiete, mereu te-ai dat deştept. O să-mi spui unde îmi sunt banii şi cine ţi-a spus unde să-i găseşti! Bărbatul se repezi la Damon, fluturând din braţe.

Kit îl apucă, îl aruncă la pământ şi se aşeză pe el. Auzi o puşcă armându-se şi ştiu că Sean era prin apropiere.

— Sunt căpitanul Montgomery, ranger texan. Nu vei lovi acest prizonier.

Bărbatul se chinui să se ridice în picioare.

— Nu mă interesează cine eşti. Eu sunt Vernon Shelby şi am prieteni influenţi în acest stat.

— Şi eu, spuse Kit cu o voce catifelată. Nu îmi subestima influenţa.

Shelby îşi îndreptă degetul spre Damon.

— Înainte să fii spânzurat pentru că mi-ai ucis fiul, îmi vei spune ce vreau să ştiu. Jur pe Dumnezeu că aşa va fi.

Kit îl privi îndepărtându-se furios.

— Nu-mi place de el.

— Într-adevăr, spuse Damon cu un accent britanic uimitor de corect. Înseamnă că l-ai fi dispreţuit şi pe fiul lui.

Capitolul 21

Ziua se scursese chinuitor de încet. Lee se plimba încolo şi încoace prin celula lui mică. Zece paşi într-o direcţie. Întoarcere. Zece paşi în cealaltă. Probabil că se răsucise de o mie de ori de când Montgomery îl adusese înapoi în iadul lui.

— Ştii ce, băiete, dacă te mai învârţi mult, o să mă faci *loco* de tot, mârâi Cartwright.

— Nu-mi spune „băiete”, se răsti Lee.

Îşi trecu mâinile prin păr. Şuviţele scurte care îi alunecau printre degete îi amintiră de Angela. Nu voia să se gândească la ea, la cearcănele de sub ochii ei minunaţi, la obrajii ei traşi, care o făceau să arate slăbită începu din nou să se plimbe de colo-colo.

— Oare ce-are de gând Montgomery?

— Bag seama că ne va spune când va fi pregătit.

Lee se opri brusc şi se holbă la Roberto.

— Când avea de gând Jorge să-şi pună în aplicare planul lui măreţ?

Roberto ridică din umeri şi îşi ridică mâinile în aer.

Lee se trânti pe pat.

— Trebuie să ies de aici, să aflu ce are de gând Jorge.

Balamalele uşii îndepărtate scârţâiră. Lee sări ca ars şi îţi încleşta mâinile pe gratii. Dacă ar fi fost Montgomery, poate că ar fi reuşit să îl înduplece să îi dea drumul. Simţi dezamăgire când îl zări pe Spence intrând. Hotărât lucru, Lee nu voia să-l vadă. Se trânti înapoi pe pat.

— Îl păzesc eu o vreme, spuse Spence îndreptându-se alene către scaun.

Cartwright se ridică şi se dezmorţi.

— Mersi. Cât vrei să stai?

— Întoarce-te când ai chef. Spence se aşeză pe scaun fără să facă vreun zgomot, iar Cartwright închise uşa în urma lui.

„Ca un gentilom”, se gândi Lee zeflemitor.

— Ce zici, frate, e destul de confortabil, nu? întrebă Spence.

Lee simţi cum i se strânge stomacul. Încă îi era greu să conceapă că avea o altă familie decât Rodriguez.

— Nu-ţi sunt frate.

— Ce n-aş da să fie aşa. Mi-am petrecut ultimii cincisprezece ani trăind în umbra dispariţiei tale, purtând povara de a fi cel mai mare, spuse Spence. Eram moştenitorul de drept al moşiei noastre din Anglia, Ravenleigh. Asta, până să dau de tine. Acum presupun că acea onoare îţi va reveni ţie.

— Dar nu o vreau.

— Indiferent că o vrei sau nu, legea englezească te obligă să o primeşti.

Lee îşi descleştă dinţii. Prezenţa plină de aroganţa a acestui bărbat îl făcea să-şi încordeze maxilarele atât de tare, încât îl dureau.

— De ce-ai venit?

— Din curiozitate. Am vrut să mă mai uit o dată la cel

care a adâncit ridurile de pe faţa tatălui meu şi care i-a umplut ochii mamei cu lacrimi. Îl privi în ochi pe Lee, adăugând: îmi iubesc părinţii – pe părinţii noştri. Moartea ta, cu siguranţă, i-ar distruge.

— Trebuia să te gândeşti la asta înainte să unelteşti cu Angela cum să mă trădaţi.

Spence sări ca ars.

— Încerca să te salveze, tâmpitule! Noi eram unsprezece la număr. Chiar crezi c-ai fi scăpat nevătămat?

— Prefer un glonţ, în locul funiei.

— Şi fraţii tăi? Crezi că ei ar prefera un glonţ în locul vieţii?

Lee aruncă o privire fugară către fraţii lui, după care înfruntă privirea insistentă a lui Spence.

— Nu te-aş fi lăsat să-i ucizi.

— Şi cum naiba aveai de gând să ţii piept la unsprezece puşti îndreptate spre casă, la de două ori pe-atâtea pistoale încărcate şi unor oameni care nu s-ar fi dat înapoi să le folosească?

— Sunt foarte priceput în ceea ce priveşte armele.

— Şi noi la fel, spuse Spence cu un calm glacial. Deci, spune-mi, ce-ai fi făcut?

Lee se dădu un pas în spate.

— Ce-ai fi făcut ca să îţi protejezi sora şi pe fratele tău mai mic? îl întrebă Spence.

Lee clătină din cap.

— Ce ai fi făcut ca să te asiguri că niciun glonţ n-o să zboare înspre casă? strigă Spence.

— M-aş fi predat!

Gâfâind, Lee privi la expresia satisfăcută de pe chipul lui Spence.

— Exact, rosti el încet. Angela s-a temut că, dacă am fi încercat să te prindem în casă, fraţii tăi ar fi făcut vreo nebunie. Judecând după faptul că doi dintre ei îţi ţin acum tovărăşie, s-ar părea că a avut dreptate. Se apropie de el.

N-ai văzut-o când a hotărât să te dea pe mâna noastră. Eu, da. Dumnezeule, arăta de parcă i-aş fi implântat un pumnal ruginit în inimă.

Supărarea lui Lee se risipi, iar pieptul i se strânse de durere.

— N-ar trebui să se simtă aşa.

— Spune-i ei, nu mie.

— Unde e acum?

Spence ridică din umeri.

— E puţin după ora zece. Probabil că este în pat. Dacă nu îmi dai bătăi de cap la noapte, dimineaţă ţi-o trimit împreună cu micul dejun.

Lee clătină din cap.

— Nu vreau să mă viziteze aici.

— E de înţeles. Ah, apropo – Spence se căută în haină –, Angela a pomenit că eşti interesat de o anumită carte, aşa că m-am uitat pe-acasă.

Îi întinse lui Lee o carte veche.

Cu respiraţia întretăiată, neputând să-şi creadă ochilor, Lee primi ofranda şi, plin de emoţie, îşi trecu degetele peste copertă, peste titlu: *Şeriful care nu purta armă.*

— Am căutat-o peste tot.

— Şi iată că, în tot acest timp, aveai deja un exemplar.

Lee îşi ridică privirea.

— Nu înţeleg.

— Tata ţi-a făcut-o cadou cu mulţi ani în urmă. Răsfoieşte-o.

Lee o deschise la prima pagină, cu reverenţă, şi citi: „Pentru fiul meu, Damon. Fie ca toate drumurile din viaţa ta să te aducă mereu acasă. Cu dragoste, tata”.

— Să nu crezi tot ce citeşti, spuse Spence.

Lee îşi ridică privirea.

— Poftim?

— Tata râde, de obicei, de faptele măreţe care i se atribuie în scris.

Lui Lee nu-i păsa. Se aşează pe marginea patului, încă nevenindu-i să creadă că ţinea în mâini cartea aceea, care îi aparţinea.

— Alejandro, Roberto, vreau să vă citesc ceva.

Pe măsură ce citea, îşi dădu seama că mai auzise povestea aceea cu mult timp înainte.

*

Angela se plimba de-a lungul trotuarului de lemn amintindu-şi cu nostalgie de indianul de lemn putred, de cacofonia de zgomote ce se revărsa din taverna tatălui ei. Şi oraşul acesta avea o tavernă, dar nu găsea nicio mângâiere în zgomotele de acolo. Nimic nu-i era familiar, nimic nu o liniştea. Se concentră să îşi numere paşii. Atâta vreme cât mergea în linie dreaptă şi se întorcea la capătul străzii, ar fi trebuit să găsească fără probleme drumul spre hotel.

Nu că ar fi ţinut neapărat să se întoarcă acolo. Se obişnuise să doarmă cu Lee, tânjea să-i simtă din nou îmbrăţişarea, forţa braţelor lui, căldura respiraţiei lui, bătăile regulate ale inimii lui sub palma ei, să fie învăluită de mirosul lui. Doar că nu mai era Lee, ci Damon.

Îşi puse mâna pe pieptul în care ba exploda senzaţia de bucurie, ba o sfâşia durerea. Cum de fusese atât de oarbă? Se îndrăgostise de un bărbat cu patru ani mai tânăr ca ea, de un băiat pe care îl plăcuse în copilărie, cu care se jucase şi pe care îl iubise ca o soră mai mare.

I se păruse tot timpul atât de familiar. Oare inima ei ştiuse?

Iar acum, oare îl iubea ca de la copil la copil sau ca de la femeie la bărbat? Oricum ar fi fost, gândurile o chinuiau.

Îl pierduse deja o dată pe Damon; acum urma să îl

piardă din nou. Durerea eclipsa tot ceea ce simţise până atunci. Atunci fusese doar un copil, acum însă era femeie. Poate că doar ea va fi aceea care îl va pierde, nicidecum familia lui – niciuna din familiile lui nu o să îl piardă.

Ea o să le spună autorităţilor tot ce ştia; şi, pentru numele lui Dumnezeu, o să îi convingă să accepte adevărul.

O să îi facă să simtă agonia pe care o auzise în vocea lui Lee când acesta se trezea din coşmar. Cu cinci ani în urmă fusese doar un băiat de cincisprezece ani, nevoit să aleagă între două nenorociri – să ucidă un om sau să-şi lase sora pradă brutalităţii acelui om. Cum ar fi putut cineva să-l învinovăţească pentru că alesese să apese pe trăgaci? Însă, după ce discutase îndelung cu Kit, înţelesese că îl îngrijora faptul că îl împuşcase pe la spate. Era clar că nu ştia întreaga poveste.

Înţelegea nevoia lui de a o proteja pe Juanita. Dar Juanita nu avea să îşi revină după acel incident ascunzându-se. Atât Lee, cât şi ea trebuiau să înfrunte trecutul dacă îşi doreau să se vindece şi să aibă o şansă la un viitor mulţumitor.

Trotuarul se termină. Se întoarse pe loc şi se opri. Uitase să îşi mai numere paşii. Oare cât de departe se abătuse? Nu mai conta, înainte să îşi înceapă plimbarea, pipăise intrarea hotelului până se asigurase că o să recunoască fără probleme uşile duble de sticlă. Trebuia doar să pipăie uşile şi ferestrele fiecărei clădiri pe lângă care trecea, până dădea peste uşa cunoscută.

Oraşul era neverosimil de silenţios, cu excepţia muzicii din tavernă, care se auzea în depărtare, de parcă s-ar fi aflat chiar în ochiul unui uragan ce aştepta să-şi dezlănţuie viforniţa. Inima începu să-i bată cu putere. Nu se rătăcise. Îşi trecu degetele peste suprafaţa netedă a unei ferestre, apoi peste suprafaţa aspră a unui lemn. Simţi o duhoare ca de ouă stricate. Se opri şi pipăi temătoare suprafaţa lemnului. Dădu de un obstacol. O piele aspră şi

păroasă ce-i aduse în minte imaginea unei scene pline de brutalitate şi o respiraţie greoaie…

— Noi doi mai avem ceva de împărţit, domnişorico.

*

Fraţii lui adormiseră, dar Lee continuă să citească despre isprăvile tatălui lui. Tatăl lui. Se gândi că abia acum începea să îşi dea cu adevărat seama că acest Kit Montgomery chiar era tatăl lui. Crezuse că soarta era crudă, şi poate că aşa şi era, însă tot ea îi făcuse un dar: fărâme de amintiri care începuseră să umple golul resimţit atâta timp.

Cartwright se întoarse ca să stea de veghe peste noapte. Spence plecase, lăsându-l pe Lee să se întrebe dacă ar fi arătat, oare, la fel de dichisit şi de rafinat ca fratele lui, în cazul în care nu şi-ar fi petrecut ultimii cincisprezece ani într-un joc de-a v-aţi ascunselea.

Nu-şi cunoscuse niciodată originile, dar familia Rodriguez îl făcuse să se simtă de parcă şi-ar fi cunoscut rădăcinile. Acestea începuseră să se consolideze odată cu prima îmbrăţişare primită de la Maria Rodriguez. Se încrustaseră adânc în ţesătura dragostei lor, de multe ori după ce Juan Rodriguez îl numise pentru prima dată după ce Lee se încăierase pentru prima dată cu Alejandro şi câştigase, rupându-i nasul. Se aşteptase ca familia să îl alunge atunci, însă doar îl ţinură mai din scurt.

Uşa întredeschisă se dădu în lături, iar Lee sări din pat când îl zări pe Montgomery năvălind în încăpere, cu Bainbridge şchiopătând în urma lui.

— Se pare că am aflat, în sfârşit, de planul măreţ al fratelui tău, spuse Montgomery, şi îi aruncă o bucată de hârtie printre gratii.

Lee citi repede rândurile înşirate.

— „Am prins-o pe târfa lui Raven. Dacă nu-l aduceţi la

copacul pentru spânzurătoare, o ucid.”

Lee clătină din cap.

— Jorge nu i-ar spune niciodată aşa.

— Atunci, Shelby? întrebă Montgomery.

Lee îşi trecu mâna prin păr, scormonind printre amintiri… I se puse un nod în stomac de durere.

— Unul dintre oamenii pe care i-a trimis să mă prindă a crezut că Angela era târfa mea şi a atacat-o. Se prea poate ca Shelby să-l fi pus să facă asta, ca să te convingă să mă predai acolo unde vrea el.

— Unde e acest copac pentru spânzurătoare? întrebă Bainbridge.

Lee îi aruncă o privire lui Alejandro, care se albi la faţă.

— E pe pământul nostru, lângă ce a mai rămas din casa noastră. E un stejar imens. Cel de care i-au spânzurat pe tatăl şi pe fratele meu. Cel de care vrea să mă spânzure şi pe mine.

Capitolul 22

Lee se plimba de colo-colo prin celulă, cu paşi nerăbdători, cu nervii întinşi la maximum, fierbând de mânie. Îşi dorea cu disperare să pocnească ceva şi se gândise la peretele de cărămidă, dar mai avea nevoie de mână, ca să mânuiască o armă după ce va găsi o cale să iasă de acolo.

Montgomery se dusese să-l caute pe şerif, lăsându-i în urmă pe Bainbridge şi pe Cartwright. Lee nu-şi imagina că ar rezolva ceva dacă l-ar găsi pe individ.

— Cum au reuşit să dea de Angela? Nu o păzeaţi voi?

— Socotesc că a prins-o pe când îşi făcea una dintre faimoasele ei plimbări nocturne.

— Trebuie neapărat să o dezveţi de acest obicei de-a

ieşi singură noaptea.

— E mai încăpăţânată ca maică-sa, dar nu le-aş schimba pe niciuna, chiar dac-aş putea.

— Dar vezi ce se întâmplă când iese noaptea?

— Da, mă face să îmbătrânesc cu zece ani, dar să o ţin închisă… S-ar ofili şi s-ar prăpădi ca o floare lipsită de lumina soarelui. Iar asta mi-ar sfâşia inima. Deşi mă doare să le dau libertate fetelor mele, aş suferi mult mai tare să le pierd de tot. Bainbridge îl privi pe Lee în ochi. Trebuie să te împaci cu Kit.

— Are un fiu.

— Are doi. Iar tu ai doi taţi. Nu îi vei trăda pe cei care te-au crescut primindu-i din nou în viaţa ta pe cei care te-au iubit mai întâi, spuse tatăl Angelei cu voce joasă.

— Nu, dar îi voi duce pe toţi la spânzurătoare cu mine.

Uşa se deschise şi intră Montgomery, urmat de Spence, pe a cărui faţă somnul brăzdase cute de care se lipiseră şuviţe de păr. Intră şi mama Angelei. Bainbridge îi spusese lui Lee că ea găsise biletul pe podea, la câţiva centimetri de uşă, când o bătaie o trezise din somn.

— Nu l-am găsit pe şerif, spuse Montgomery. Ne poţi desena o hartă către fermă?

Lee se uită fix la el.

— Nu.

Bainbridge făcu un pas spre el.

— Dar ameninţă că o vor ucide!

— Tocmai de aceea trebuie să mă scoateţi de aici.

— Ca să te omoare Shelby?

— Mai bine să mă omoare pe mine decât pe ea. Oricum, destinul meu e spânzurătoarea. Măcar să se aleagă ceva bun din moartea mea.

Montgomery îşi întoarse privirea, şi Lee îl văzu înghiţind în sec, de parcă s-ar fi luptat cu gândul că o să îşi piardă încă o dată fiul.

— Nu poţi aduna potera? întrebă tatăl Angelei.

Montgomery clătină din cap.

— Am întrebat în jur, Jessye. Shelby a reuşit să convingă pe toată lumea din oraş că familia Rodriguez este stricată până în măduva oaselor şi că îşi merită soarta. Părea ruşinat când le mărturisi apoi: Uneori, până şi eu aproape că am crezut asta. Nu cred că vom primi ajutor din partea lor.

— Nici măcar ca să salvăm o tânără fată?

— Vor crede că ne pierdem vremea. Harry, Shelby ţi-a spus că a angajat vânători de recompense. Ai idee despre câţi e vorba?

— Opt, interveni repede Lee. Opt ne-au urmărit.

Bainbridge aruncă o privire în jur.

— Sorţii n-ar fi chiar împotriva noastră.

— Va avea, probabil, şi ajutoare de la fermă, şi pe şerif cu el. Pe mine mă vrea. Aşa că duceţi-mă acolo, daţi-mă la schimb pentru Angela şi vedeţi-vă de drum. Înainte să se strice treaba.

Montgomery ridică din sprânceană.

— Înainte să se strice treaba? Pentru Dumnezeu, copile, o să…

— Ştiu ce-o să-mi facă! se răsti Lee. Nu se va schimba nimic dacă stăm să vorbim despre asta. Doar pierdem vremea, şi o să aveţi şi mai puţin timp la dispoziţie ca să o duceţi pe Angela de acolo. Nu vreau să fie prea aproape şi să audă… Clătină din cap. Nu vreau să fie în preajma acelui loc.

Montgomery încuviinţă scurt din cap.

— Prea bine, atunci. Se pare că nu avem de ales. Îi vom da lui Shelby ceea îşi doreşte.

*

Angela stătea trântită într-un colţ, cu gleznele legate şi cu mâinile prinse la spate cu o funie groasă de cânepă

care îi intra în carne. Degetele îi amorţiseră. Simţea căldura degajată de o lampă şi se gândise să se rostogolească înspre ea, dar cel care o ţinea prizonieră se afla în apropiere. Nu cel care o răpise, ci altul, cel pentru care lucra. Vernon Shelby.

Acesta avea un aer ameninţător, când i se prezentase, şi o lovise când îl scuipase. Îşi simţea încă obrazul arzând şi era convinsă că se va alege cu vânătaie, poate chiar cu un ochi vânăt.

O foloseau ca să îl ademenească pe Lee, iar ei nu îi venea în minte nicio idee ca să îi împiedice. Spera doar ca părinţii ei să îşi dea seama că nu o să şi-o ierte niciodată dacă din cauza ei, acest bărbat o să îl rănească pe Lee. De ce nu reuşea deloc să îl salveze?

Auzi pe cineva aprinzând un chibrit şi trăgând încet aer în piept. Izul dulce al unui trabuc umplu încăperea.

— Ar trebui să sosească din clipă în clipă, spuse Shelby.

— Tu chiar crezi că rangerii ţi-l vor da aşa, pur şi simplu, pe Raven?

— O, mi-l vor preda pe o tavă de argint. Altfel, te voi spânzura pe tine în locul lui.

Evadarea părea imposibilă. Insectele care ţârâiseră vesele în timpul nopţii se auzeau acum tot mai stins. Era convinsă că în curând o să mijească de ziuă. Simţea furnicături în maxilar şi înghiţi în sec. Trebuia să lase impresia că era puternică, deşi se simţea rău. De ce nu putea să-şi vadă liniştită de plimbările ei nocturne? Dacă o să iasă şi din încurcătura asta, dacă Lee o să supravieţuiască, nu o să mai iasă niciodată la plimbare.

— Ştii de ce ţi-a ucis fiul?

— Nu mă interesează. Contează doar că a făcut-o, iar acum va plăti pentru faptele lui.

— Tu i-ai ucis tatăl şi pe fratele…

— Mi-au furat vitele! Trebuia să apăr ce era al meu.

Simţi hotărârea din vocea lui şi ceva în plus, mai înfricoşător. Chiar credea în minciunile lui. Nu avea niciun rost să-l contrazică, şi nu ar fi ieşit nimic bun dacă încerca să-l scuze pe Lee.

Îşi simţi inima în gât când auzi agitaţie dincolo de ziduri. „Nu, nu! Să nu fi venit Lee”, ţipă mintea ei. „Te rog.”

O împresură ecoul unor paşi apăsaţi.

— Dă-mi drumul, maimuţă proastă ce eşti! porunci o voce de femeie.

Apoi se auziră paşi repezi şi o izbitură, ca şi când cineva ar fi fost împins şi ar fi căzut. Apoi, o respiraţie sacadată.

— Am găsit-o furişându-se pe-afară, spuse bărbatul.

— Nu mă furişam, insistă femeia.

— Christine, ce naiba cauţi aici? întrebă Shelby. Iar te-ai dus să vizitezi mormântul ăla?

Christine Shelby.

— Ce cauţi *tu* aici? întrebă Christine. Şi ce-ai de gând să faci cu femeia asta?

— Am nişte treburi de rezolvat. Ezra, leag-o. Apoi aşează-ţi oamenii pe poziţii. De data asta nu mai vreau greşeli.

— Să mă lege? Ai înnebunit? ţipă Christine.

Angela o auzi pe femeie împotrivindu-se, dar ştiu că era în zadar. Christine ateriză lângă ea.

— Tată, nu poţi să faci asta!

— Taci, sau îţi pun căluş. Ezra, să mergem.

Christine se dădu cu capul de perete.

— La naiba, la naiba, la naiba!

Angela simţi un miros cunoscut de parfum de trandafiri. Se întoarse spre femeie.

— Parfumul tău.

— Suntem prizoniere în ruinele unei clădiri arse şi ţie îţi arde de parfumul meu?

— Am mai simţit acest miros.

— Mă îndoiesc. Tatăl meu îl comandă direct din Franţa, murmură ea, iar Angela îi auzi hainele foşnind, ca şi cum s-ar fi zvârcolit. La naiba! Le-a legat prea strâns.

— *Tu* îl cunoşti pe Lee Raven.

Ea se opri din foit.

— Poftim?

Inima Angelei începu să bată nebuneşte, mai să-i sară din piept.

— Lee a lipsit o vreme şi, când s-a întors, hainele lui erau îmbibate de mirosul parfumului tău.

— Dumnezeule! Tu eşti femeia pe care a răpit-o şi care l-a convins că răzbunarea nu are rost?

— Nu ştiu să-l fi convins de ceva.

— De ce te-a adus tatăl meu aici?

— Nu ştii? întrebă Angela.

— Nu ştiu nimic. Am fost plecată. Lee mi-a spus că e timpul să lăsăm în urmă trecutul şi să ne vedem fiecare de viaţa lui. Am vrut doar să mai vin pentru o ultimă oară, să-mi iau la revedere pentru totdeauna de la Ramon. Ce *se întâmplă* aici?

Angela suspină.

— E o poveste lungă.

Îi povesti cât putu de succint tot ce se întâmplase de când îl trădase pe Lee.

— Acum, tatăl tău vrea să mă dea la schimb pentru Lee.

— Damon va veni, spuse Christine resemnată. Adică, Lee…

— Ştiu cine e, doar că nu mă pot gândi la el ca fiind… „Damon”.

Îşi schimbă poziţia, pentru că o durea spatele, iar gâtul îi înţepenise.

— Te poţi întoarce astfel încât să stăm spate în spate? Poate că reuşesc să-ţi desfac legăturile. Eu m-am zbătut aşa de tare, încât am reuşit doar să strâng şi mai mult

nodurile, dar poate că ale tale sunt mai uşor de desfăcut. Mi au cam amorţit degetele, dar sunt obişnuită să fac lucrurile pe pipăite.

Se mişcară, se foiră şi se ciocniră una de cealaltă, până când Angela reuşi să atingă mâinile lui Christine.

— Îţi dai seama? întrebă Christine nerăbdătoare.

— Sunt trei noduri.

Christine oftă frustrată.

— O să dureze o veşnicie să mă dezlegi.

— Atunci ar fi cazul să mă apuc de treabă, spuse Angela.

Nu era uşor, din moment ce nu prea aveau loc de manevră. Iar degetele nu o ascultau tot timpul.

— Îl iubeşti? întrebă Christine pe un ton duios. Îl iubeşti pe Damon?

Oare îl iubea? Îl iubea pe băiatul care fusese cândva. Îl iubea pe Lee Raven. Dar putea oare să spună sincer că îl iubeşte pe Damon Rodriguez? Da. Dar îl iubea oare pe Damon Montgomery? Îl cunoştea măcar? Pentru că, dacă totul o să iasă cum spera ea şi dacă eforturile ei o să dea roade, el o să redevină Damon Montgomery, moştenitorul de drept al moşiei Ravenleigh. Atunci, va trebui să îşi asume rolul pentru care se născuse şi să urmeze un drum care o să îl îndepărteze de ea.

— Da, şopti ea. Îl iubesc.

„Îndeajuns ca să-l las să plece”, adăugă în mintea ei. Trase apoi de noduri.

— Nu reuşesc să le apuc cum trebuie.

Se suci ca să aibă mai mult sprijin. Lovi ceva cu piciorul şi auzi un pocnet.

— Ce-a fost asta?

— Dumnezeule mare, se tângui Christine. Lampa.

*

Întins pe burtă la ceva depărtare, Lee se uită la ruinele arse ale casei care îl găzduise, la locul unde familia lui îl îngrijise şi îl iubise. Inima i se strânse. Dacă va fi să moară, mai bine că se va întâmpla acolo, lângă casa care purta cele mai multe dintre amintirile lui plăcute. Nici măcar coşmarurile nu le puteau şterge.

El şi ceilalţi bărbaţi descălecaseră mai departe şi se târâseră până acolo pe burtă, toţi înarmaţi. Montgomery îi eliberase fraţii, ca să-i poată însoţi. Bainbridge, Spence, Cartwright şi celălalt ranger erau şi ei de faţă.

— Nu sunt prea multe ascunzători, şopti Spence.

— Probabil că unii dintre oamenii lui Shelby sunt în hambar, unul sau doi, în ce-a rămas din casă, şi s-ar putea să mai fie câţiva ascunşi după copaci. Ceilalţi probabil că stau întinşi pe burtă, ca noi, spuse Lee.

Casa nu fusese distrusă în totalitate pentru că în noaptea aceea începuse o ploaie torenţială, ca şi cum natura ar fi deplâns brutalitatea umană.

— Nu vom avea şanse de supravieţuire nici cât o găină care întâlneşte o ceată de coioţi dacă aşteptăm ivirea zorilor ca să atacăm.

— Ai dreptate, Sean, nu mai putem aştepta. Va trebui să ne mişcăm acum, spuse Montgomery.

— Nimeni nu face nicio mişcare. Mă veţi lua şi mă veţi da în schimbul Angelei.

— Doar nu te aştepţi să te dau pe mâinile acelui om!

— N-ai de ales, spuse Lee, uşurat că vocea lui sunase ferm, convingător. Uită-te împrejur. Nu avem unde să ne ascundem. Nu ştim cu câţi oameni avem de-a face. Am putea încerca să ne furişăm, să i doborâm unul câte unul, dar e de-ajuns ca unul din noi să facă o mişcare greşită, să facă vreun zgomot, să fie observat… şi Shelby îşi va duce la îndeplinire ameninţarea, ucigând-o pe Angela. Nu merită riscul. O moarte sau mai multe morţi. Aşa stau lucrurile. Trebuie să accepţi o singură moarte.

Nici umbrele nopţii nu reuşiră să ascundă respectul care licări în ochii lui Montgomery. Lee se tulbură când îşi dădu seama că reuşise să-l impresioneze.

— Trebuie să recunosc că Juan Rodriguez te-a crescut cum se cuvine, spuse Montgomery, privindu-l în ochi.

— I-ai oferit o temelie bună pe care să poată construi.

Era felul lui de-a recunoaşte ce îi dăruise Kit Montgomery, era tot ceea îndrăznea să dezvăluie. Dacă s-ar fi lăsat pradă emoţiei care îl răscolea, nu credea că o să mai fie în stare să renunţe la ceea ce tocmai dobândise, ca să înfrunte ce-l aştepta.

— Să mergem după cai.

Îşi întoarse privirea înainte să-şi dea în vileag emoţiile. Omul nu trebuia să rămână cu imaginea fiului lui care deplângea tot ce-ar fi putut fi şi nu fusese niciodată.

Se auzi un ţipăt de femeie. Lee se smuci şi se aruncă din nou la pământ. Un alt strigăt răsună din casă, cu o altă tonalitate decât primul. Două femei? Shelby ţinea două femei prizoniere?

Văzu flăcări răsărind în spatele unui geam.

— Foc! urlă el, apoi sări în picioare şi îşi trase pistoalele din tocuri.

Un ţipăt îngrozit sfâşie aerul când un glonţ şuieră pe lângă capul lui. Se aruncă la pământ, trăgând cu ambele pistoale, rostogolindu-se, în timp ce gloanţele aterizau în jurul lui, după care sări din nou în picioare şi o luă la goană spre casă ca un nebun.

Ceva îl muşcă într-o parte a corpului când se apropie de casă. Flăcările dansau sălbatic, înălţându-se tot mai sus.

Strânse mai tare pistoalele în mâini, îşi lipi braţele de corp şi sări prin fereastra din lateralul casei. Geamul se sfărâmă în jurul lui când ateriză pe podea.

— Angela!

— Lee!

Aplecându-se, Lee începu să-şi croiască drum prin

camera din faţă, cu ochii înceţoşaţi de le fumul gros ce ieşea din focul care ardea meticulos, răsucindu-se şi zvârcolindu-se, mistuind tot ce îi ieşea în cale.

— Angela!

— Lee! Pe aici!

— Rămâi pe loc! Continuă doar să mă strigi!

Înaintă prin casă, ferindu-se de molozul care cădea peste tot. Vocea îi slăbea când se îneca şi tuşea.

Intră împleticindu-se în odaia care fusese cândva dormitorul părinţilor lui şi le găsi, pe ea şi pe Christine, culcate pe-o parte, târându-se spre el. Lacrimile le curgeau pe feţele înnegrite de funingine, în timp ce se chinuiau să respire. Aruncă pistoalele cât colo, îşi scoase cuţitul din teacă şi îi tăie legăturile lui Christine.

— Ieşi!

Ea încuviinţă din cap, se ridică împleticindu-se şi o zbughi pe uşă afară. Lee se întoarse spre Angela. Tăie întâi funia groasă cu care îi erau legate picioarele. Apoi o rostogoli pe burtă şi îi tăie frânghiile din jurul încheieturilor. Flacăra îi ajunsese deja la fustă.

— Stai locului! îi porunci el, stingând flăcările cu picioarele.

Când se stinse şi ultima flacără, se întinse după ea. O explozie îi şuieră pe lângă urechi. Se întoarse repede.

Shelby stătea în uşă, cu pistoalele trase, cu privirea la fel de sălbatică precum focul din jurul lor.

— Aruncă cuţitul sau o omor!

Lee se supuse şi se îndepărtă încet de Angela.

— Las-o să plece, Shelby. N-are niciun amestec în treaba asta.

Se feri de molozul care căzu. Shelby trase. Angela ţipă. Lee îşi aruncă privirea spre ea. Aceasta se ridică, gâfâind. Nu văzu sânge.

Căldura devenea insuportabilă, pe măsură ce zidul de foc se strângea în jurul lor. Se întoarse spre Shelby.

— Dă-i drumul. Nu înseamnă nimic pentru tine.

Shelby zâmbi larg.

— Dar înseamnă totul pentru tine, nu-i aşa, Rodriguez? Imploră-mă. Aruncă-te în genunchi şi imploră-mă, la fel cum trebuie să fi implorat şi fiul meu să-ţi fie milă de el.

Lui Lee i se făcu greaţă şi simţi că stomacul i se strânse. Nu implorase niciodată pe nimeni pentru nimic în viaţa lui. Căzu în genunchi şi îşi ridică privirea spre Shelby.

— Te implor, dă-i drumul. Vocea îi suna aspră, ca lemnul fin frecat cu glaspapir. E oarbă. Lasă-mă să o scot de aici şi îţi dau cuvântul meu de onoare că îmi pun singur ştreangul de gât.

O împuşcătură răsună în aer. Shelby se uită incredibil de surprins la pata de un roşu aprins care înflorea pe cămaşa lui. Apoi se prăvăli la pământ.

Lee se întoarse spre Angela. Încă ţinea pistolul, cu mâinile tremurându-i incontrolabil.

— E mort? întrebă ea cu voce răguşită.

El îi smulse pistolul din mâini şi o ridică în braţe. Se repezi afară prin foc, cu Angela agăţată de el, se clătină şi căzu în genunchi pe pământ.

— Angela! strigă tatăl ei.

Lee o aşeză cu gingăşie jos.

— Angela, o strigă el, răguşit.

— Sunt bine. Ochii i se umplură de lacrimi şi îşi duse mâna la gură. A trebuit să-l omor.

— Ştiu.

O sărută rapid pe frunte, în timp ce tatăl ei se aruncă la pământ şi o luă în braţe.

Înainte să-l poată opri cineva, Lee se repezi din nou în casa cuprinsă de flăcări.

Capitolul 23

— A fost cel mai nenorocit, cel mai prostesc lucru pe care l-am văzut vreodată! urlă Montgomery. Ce naiba credeai că faci?

Sprijinit de copacul pentru spânzurătoare, Lee se uită la soarele care scălda totul în nuanţe strălucitoare de portocaliu şi auriu. Se părea că asasinii angajaţi de Shelby, cei mai buni vânători de recompense pe care îi puteai cumpăra cu bani, fuseseră învinşi uşor de oamenii conduşi de Montgomery. Câţiva dintre oamenii angajaţi de Shelby erau răniţi, dar nu murise nimeni, nici măcar Shelby. Lee clătină din cap.

— M-am gândit că nu avea o rană fatală, care să-l facă să sângereze atât de tare. Ştiu ce înseamnă să ucizi un om, să te întrebi în fiecare zi dacă puteai face lucrurile altfel. Dacă l-aş fi lăsat acolo, Angela nu ar fi crezut niciodată că nu ea era răspunzătoare pentru moartea lui. Vina este o povară îngrozitoare. Te consumă din interior, până nu mai rămâne nimic, până devine totul gol şi rămâne doar o urmă a ceea ce ar fi putut deveni. Ar fi distrus-o.

Ca şi când ar fi simţit că mai avea de spus ceva, Montgomery nu zise nimic. Lee îşi cobori privirea în pământ.

— În noaptea aceea, când au venit după noi, sora mea stătea pe verandă, privind în noapte cu ochii ei căprui mari şi rotunzi, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte albă care contrasta puternic cu întunericul din jur. Avea doisprezece ani, iar Floyd Shelby a profitat de ea. Până să îi găsesc, îi furase deja inocenţa, copilăria. Dar tot m-am luptat cu el. M-am simţit atât de bine când l-am pocnit în faţă. Dar l-am nimerit o singură dată.

Fusesem împuşcat. Eram slăbit. Şi când m-a lovit cu pumnul într-o parte, unde eram rănit, mi-a dat sângele şiroaie – atât de mult sânge, fir-ar să fie. Şi continua să mă

lovească cu pumnul. Când n-am mai reuşit să mă ridic, s-a întors la Juanita.

Îşi dăduse deja jos centura pentru arme. I-am văzut pistolul sub copac. L-am apucat, l-am îndreptat spre ceafa lui şi am apăsat pe trăgaci. Îşi ridică privirea spre Montgomery. Dacă m-aş fi putut târî, aş fi preferat să am satisfacţia de a-l fi privit în ochi când l-am ucis. Dar nu am avut forţa necesară.

— Şi aproape că a murit, spuse Christine încet.

Montgomery se răsuci, iar Lee se uită peste umăr. Christine, zâmbind uşor, se apropie de ei şi îl frecă pe braţ, după care se uită la Montgomery.

— Eu i-am găsit. Floyd era mort. Damon zăcea inconştient sub copac. Iar Juanita… Biata Juanita. Dacă o întrebi ce s-a întâmplat în noaptea aceea, îţi va spune doar că erau 1 647 de stele pe cer. Le-a numărat în timp ce era întinsă acolo, cu animalul acela pe care tatăl meu îl numea „fiu”. Oftă şi îşi rezemă capul de umărul lui Lee. Am ajutat-o pe Juanita să îşi îngrijească fraţii, până s-au înzdrăvenit, după care am pus la cale planul nostru nebunesc. Eram aşa de tineri, căpitane Montgomery. Tineri, speriaţi şi îndureraţi. Aveam încredere doar unii în alţii. Şeriful îi dăduse tatălui meu mână liberă să facă ce vrea. Aşa că, deşi a fost greşit din partea noastră, am hotărât să ne facem singuri dreptate. Am săpat un mormânt pentru cei care muriseră şi unul pentru Damon. Le-am marcat. Şi am hotărât să furăm orice bănuţ pe care îl câştiga tata de pe urma acestui pământ, folosindu-i în scopuri nobile, pentru a compensa relele înfăptuite. În amintirea lor, am construit o biserică, un orfelinat şi două şcoli.

— Tu i-ai spus lui Damon unde îşi ţinea Shelby banii? întrebă Montgomery.

Ea încuviinţă din cap.

— Tatăl meu, ca şi fiul lui, considera că femeile au un singur scop în viaţă. Discuta fără probleme în prezenţa mea

despre câţi bani depunea şi în care bancă anume. Probabil se gândea că nu aveam de ce să acord atenţie unor astfel de chestiuni. Eu îi spuneam lui Damon, iar el scotea exact suma respectivă. Cred că asta îl enerva cel mai tare pe tatăl meu. Lee Raven ştia suma exactă, până la ultimul bănuţ. Se îndepărtă de Damon şi îşi întinse mâinile. Dacă trebuie, voi merge la închisoare pentru rolul jucat în planul acesta.

— Ba nu, spuse Lee. A fost ideea mea. Doar eu sunt responsabil de ce-am făcut.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Damon…

El îşi ridică degetul.

— Ai un fiu. Are nevoie să fie crescut de mama lui, nu de o mătuşă rămasă fată bătrână.

— Aveţi un fiu, domnişoară Shelby? întrebă Montgomery.

Christine se îmbujoră.

— Nu mă cheamă Shelby, căpitane. Ci Rodriguez. Cu două săptămâni înainte ca tatăl meu să îi atace, eu şi Ramon ne-am căsătorit, iar familia lui a fost prezentă. El voia să îi spun tatălui meu, dar m-am temut că… o să se înfurie. I-am subestimat foarte tare mânia. Când îşi va veni în fire, cred că îl voi anunţa că mi-a ucis soţul, nu iubitul. Şi da, căpitane, am un fiu frumos, care are ochii şi părul frumos şi negru al tatălui lui. Locuieşte cu sora mamei mele, deşi, nu demult, Damon m-a convins că ar trebui să locuiască cu mine. De aceea sunt aici. Să îmi iau rămas-bun de la Ramon. Nu ştiu sigur încotro mă voi duce, dar a venit vremea să las trecutul în urmă. Dacă voi găsi un om al legii care să nu se teamă de reputaţia sau de influenţa tatălui meu şi care va fi gata să îl aresteze, sunt nerăbdătoare să depun mărturie împotriva lui la tribunal.

— Doamnă Rodriguez, l-am arestat pe tatăl dumitale în clipa în care a respirat pentru prima oară după ce Damon

l-a scos din casă.

*

Îngenuncheată lângă mormânt, Angela pipăi încet literele cioplite în cruce. Damon.

Câte evenimente stranii declanşase cu plimbarea ei nevinovată în miez de noapte! Probabil că se plimbase pe străzile din Fortune de mii de ori, fără să se întâmple ceva însemnat. Şi totuşi, într-un fel, în noaptea aceea care părea acum atât de îndepărtată, soarta intervenise, iar drumul ei se intersectase cu al unui bărbat care fusese cândva un băiat pe care îl iubise.

Iubise zâmbetele, râsul şi inocenţa acelui copil.

Iubea şi mai tare zâmbetele, râsul şi pasiunea lui ca bărbat. Nu doar pasiunea pe care o stârnea în ea atingerea buzelor sau a degetelor lui, ci şi hotărârea lui de a răsplăti dragostea pe care i-o oferise familia care îl adoptase.

Se părea că nu îşi dădea seama că nu existau datorii în dragoste. Că familia nu cerea nicio plată. Pentru că, o vreme, nu avusese parte nici de dragoste, nici de familie. Pentru că ea nu reuşise să îl protejeze, pe când era doar un copil.

Oare reuşise să îl salveze acum?

Auzi sunetul cunoscut al paşilor lui apropiindu-se de ea, şi apoi trosnetul atât de drag al genunchilor lui. I se făcu inima cât un purice, deplângând ceea ce ar fi putut avea alături de Lee Raven, dar nu îi va fi dat să aibă niciodată alături de Damon Montgomery.

Îl găsise, dar îl şi pierduse în acelaşi timp.

— Angela, eşti bine?

Nu era sigură că o să mai fie bine vreodată. Îşi dorea cu disperare ca el să o ţină în braţe. Se forţă să încuviinţeze din cap.

— Cum se simte Shelby?

— Va supravieţui.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— O parte din mine îşi doreşte să nu trăiască, iar o altă parte din mine e uşurată. Chiar dacă am ştiut că l-ai ucis pe Floyd Shelby şi am înţeles de ce… nu am înţeles cu adevărat cât de greu trebuie să fi fost pentru un băiat de cincisprezece ani… în seara asta, când te-am auzit aruncând cuţitul, când am ştiut că ai cedat întru totul în faţa lui, când i-am simţit ura şi mi-am dat seama că o să te ucidă… o parte din mine a murit. Mi-am amintit unde ţi-am auzit armele căzând mai devreme, aproape de mine. Am ridicat una, cu degete reci. M-am concentrat pe locul din care se auzea vocea lui… şi chiar dacă ştiam că nu aveam de ales, nu m-am aşteptat să fie atât de-al naibii de greu să apăs pe trăgaci.

Ea suspină, iar el o strânse în braţe, legănând-o încet, şoptindu-i cuvinte de mângâiere în limba spaniolă.

— Mi-ai spus odată că nu implori niciodată, pentru nimeni.

— Dar aş implora pentru tine. Aş muri pentru tine, Angela.

Ea îşi lăsă capul pe spate.

— Vreau să trăieşti pentru mine.

Îl auzi înghiţind în sec, după care o sărută pe frunte.

— I-am spus lui Montgomery de ce l-am ucis pe Floyd. Nu ştiu dacă îmi va schimba în vreun fel destinul… îi şterse cu degetul mare o lacrimă care i se prelinsese pe obraz. Dar pentru tine, *querida,* voi face orice. Trebuie doar să îmi ceri.

Îşi făcură apariţia şi mai multe lacrimi.

— Iartă-mă. Iartă-mă că te-am pierdut când erai copil.

El o mângâie pe obraz.

— Nu am ce ierta.

— Dar toate lucrurile pe care le-ai îndurat…

— Angela, o întrerupse el cu blândeţe. Nu-ţi aminteşti

de picnicul nostru? Mi-ai spus atunci că pe fiul lui Montgomery îl chema Damon, şi m-am gândit preţ de o clipă dacă nu cumva eram eu băiatul acela. Şi dacă ai fi descoperit asta după moartea mea?

— De aceea mi-ai spus poveşti din tinereţea ta? întrebă ea, amintindu-şi de dragostea pe care o ţesuse în acele poveşti.

— Am vrut să îmi cunoşti toate amintirile frumoase.

— Dar o mare parte din viaţa ta a fost plină de nenorocire…

— Ba nu, Angela. Cea mai mare parte a fost alcătuită din momente frumoase, care strălucesc mai tare decât cele mai întunecate zile. Cred că am uitat asta o vreme. M-am pierdut în întuneric, după care am dat peste un înger al cărui zâmbet mi-a înveselit inima. Te iubesc, *querida.*

O sărută, nu pătimaş ca în trecut, ci cu speranţă în viitor. Lent, pe îndelete, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie. Ea se lăsă pe el, savurând robusteţea braţelor lui cu muşchii fermi, care i se încordau pe măsură ce o săruta tot mai insistent. Voia să rămână pentru totdeauna acolo, înconjurată de dragostea lui.

Apoi simţi cum rochia i se îmbibă de ceva umed şi cald. Se trase în spate.

— Ce naiba e asta?

— Am început să sângerez din nou.

— Eşti rănit? întrebă ea, îngrozită. Eu te-am împuşcat?

Oare glonţul trecuse prin el înainte să îl nimerească pe Shelby?

— Nu ştiu cine m-a împuşcat, dar s-a întâmplat înainte să ajung în casa pe jumătate în ruină.

— Trebuie să-ţi tratezi rana.

— E ceva minor.

— Trebuie să o îngrijeşti.

— Aş prefera să mă îngrijesc de tine, spuse el, iar ea auzi râsetul din vocea lui.

— Lee... Se opri şi se lăsă pe călcâie. Nu ştiu cum să te strig.

— Cred, spuse el încet, că Lee Raven a alergat în flăcări să te salveze. Dar Damon Montgomery te-a scos din casă.

*

Tocmai îi puneau pe prizonieri pe cai, când Damon auzi huruitul roţilor. O căruţă se hurducăia pe terenul denivelat. Îşi miji ochii, încercând să îi vadă mai bine pe bărbatul şi femeia de pe capră. Văzu un bărbat în partea din spate a căruţei şi un băieţel care se apuca de marginea acesteia.

— Cine sunt? întrebă Montgomery.

— Familia mea. Se îndreptă spre ei cu paşi mari. Alejandro! Roberto! E Jorge!

Alejandro şi Roberto îl urmară grăbiţi.

— Ce caută el aici? întrebă Alejandro.

— Şi Juanita e cu el? şopti Roberto.

Jorge opri căruţa. Eduardo îl ajută pe Miguel să se dea jos, iar băiatul o luă numaidecât la fugă.

— Lee! Lee!

Damon îl luă în braţe şi îl ridică deasupra capului.

— Miguel, ce cauţi aici?

— Jorge are un plan magnific! Voi fi Lee Raven!

Damon clătină din cap şi îl aşeză pe pământ, ghemuindu-se în faţa lui.

— N-aş prea zice, Miguel. Cred că eşti Miguel Rodriguez, şi aşa ar trebui să rămâi

De parcă ar fi uitat deja planul magnific al lui Jorge, se eliberă din strânsoarea lui Damon şi o luă din nou la fugă.

— *Señorita!*

Angela zâmbi dulce şi îngenunche în iarbă.

— Miguel!

O cuprinse cu braţele de după gât, iar ea îl îmbrăţişă strâns.

— Nu ţi-ai luat *adiós, o* mustră el pentru că încălcase eticheta.

Ea se lăsă pe spate şi îi ciufuli părul.

— Ştiu. Şi îmi pare rău.

— A venit deja ziua ta?

Ea zâmbi din toată inima.

— Nu, dar poate găsim un alt motiv ca să avem o *piñata.*

Lui Damon i se strânse inima când văzu cât de încântătoare era cu un copil în poală, discutând despre diversele momente în care o *piñata* ar fi fost adecvată.

— Presupun că am putea avea o *piñata* la o nuntă, murmură Alejandro.

— *Sí,* recunoscu el. Am putea. Damon se răsuci pe călcâie şi se duse cu paşi mari spre căruţă. Îi zâmbi cu căldură surorii lui şi întinse braţele spre ea. Juanita!

Ochii fetei se umplură de lacrimi, iar ea îşi duse mâna la gură.

— M-am temut că o să fii mort.

El o dădu jos din căruţă şi o legănă încet, în timp ce ea plângea.

— Mi-a fost frică, şopti ea.

— Şşşt! Nu trebuie să îţi fie frică.

— Angela mi-a spus cât de teamă i-a fost de întuneric, şi m-am gândit că poate m-ar putea ajuta să nu mă tem de adevăr. Se smiorcăi şi se înfioră, după care se lăsă pe spate şi îşi şterse lacrimile de la ochi. Vreau să le spun.

El îi cuprinse faţa.

— Nu trebuie să le spui, Juanita.

Alte lacrimi îşi făcură apariţia.

— Nu vreau să te spânzure.

— Chiar nu cred că va fi spânzurat, domnişoară Rodriguez, spuse Montgomery.

Fata privi dincolo de el şi rămase cu gura căscată. Damon se dădu într-o parte.

— Juanita, el este tatăl meu. Cuvântul acela răsună în toată fiinţa lui, iar el se uită la Montgomery. Era prima dată când recunoştea acest lucru în prezenţa lui. Confirmarea din privirea tatălui lui îl făcu să se întrebe de ce oare aşteptase atât de mult. Este un om drept, un om corect. Poţi avea încredere în el.

Tatăl lui îi întinse mâna Juanitei.

— Hai să facem o plimbare, domnişoară Rodriguez, şi îţi voi povesti despre un băieţel care a devenit un bărbat pe care sunt mândru şi onorat să îl numesc „fiu”.

Damon o privi apucându-l şovăielnic de mână. Tatăl lui îi zâmbi cu căldură, după care o însoţi spre ceea ce mai rămăsese din casă. De data aceasta, incendiul o distrusese în întregime.

— E tatăl tău? întrebă Jorge.

Damon se întoarse spre fratele lui mai mic.

— *Sí.*

— Cum s-a întâmplat una ca asta?

— Jorge, începu Alejandro, cred că a venit vremea să îţi vorbim despre femei.

Jorge se îmbujoră.

— Partea aia o ştiu. Dar restul poveştii…

— E lung, îl asigură Damon. Dar mai întâi trebuie să vorbim despre planul tău magnific. Să-i spui lui Miguel că putea să fie Lee Raven… La ce ţi-a stat mintea?

— Nu acela a fost planul meu magnific. Acela era al lui Miguel.

— Şi atunci, care era planul *tău?* întrebă Alejandro.

Părând jenat, Jorge se răsuci pe capră şi arătă în spatele lui.

— A fost planul lui Eduardo.

Eduardo zâmbi.

— Am auzit-o pe Angela spunându-i Juanitei că era

mai bine să călătorească fără grabă, decât să nu călătorească deloc. Aşa că am hotărât să venim acasă, fără grabă.

— Cum l-ar fi salvat asta pe Damon? întrebă Roberto.

— Aveam de gând să tăiem copacul folosit pentru spânzurătoare.

Alejandro clătină din cap.

— Mai sunt şi alţi copaci.

Pe chipul lui Eduardo se citea dezamăgire. Avea doar cincisprezece ani, la fel ca Damon, când se hotărâse să devină Lee Raven. Îl bătu pe fratele lui mai mic uşor peste spate.

— Eduardo, cred că *este* un plan magnific.

Capitolul 24

Damon se pregătea de încheierea ceremoniei. „Damon Montgomery.” Nu ştia dacă o să se obişnuiască vreodată cu numele acesta sau dacă o să înveţe vreodată să răspundă la el. Ambele lui familii erau prezente în mica sală de bal a hotelului.

Sărbătoreau amnistierea lui necondiţionată.

Citise poveştile despre Kit Montgomery. Angela îi spusese că Montgomery era un om influent.

Cu toate acestea, în după-amiaza aceea privise cu respiraţia întretăiată cum bărbatul de la oficiul poştal telegrafia la biroul din spatele tejghelei, bătând acel ritm sacadat. Solicitarea căpitanului Christian Montgomery către guvernator pentru amnistierea necondiţionată a lui Damon Montgomery, alias Damon Rodriguez, alias Lee Raven.

— Vom aştepta aici răspunsul, îi spuse tatăl lui funcţionarului.

Damon aşteptase lângă fereastră, cu privirea pierdută

în zare, gândindu-se ce avea să facă de atunci încolo cu viaţa lui, dacă o să mai aibă vreuna. După nicio oră, când începuse transmisia mesajului, închisese ochii, pregătindu-se să accepte dezamăgirea cu demnitate. Socotise că un răspuns primit atât de curând putea însemna doar un refuz. Ţăcănitul se opri aproape la fel de repede cum începu. Îşi privi tatăl.

Acesta îi zâmbi larg.

— Aprobat.

Damon se uită lung la el.

— Asta e tot? Doar atât a avut de spus?

— Asta e tot ce trebuia să spună.

— Deci s-a sfârşit.

— Pentru Lee Raven, da. Nădăjduiesc însă că pentru Damon Montgomery acesta este doar începutul.

Aşa că se întoarseră la hotel, unde se cazaseră cu toţii şi erau aşteptaţi. În mijlocul uralelor, al cuvântărilor şi al unei bucurii generale, Damon Montgomery se născu din nou, oficial.

Mama lui îl strânsese la piept, lăcrimând. Plânsese până şi noua lui soră, Mercy, pe care abia o cunoscuse. Semăna mult cu mama lui, atât la înfăţişare, cât şi la temperament.

Angela nu se îndepărta prea mult de el, dar era tăcută şi gânditoare, iar el se întrebă dacă nu cumva se simţea stingheră în mijlocul vacarmului de-acolo. Chiar dacă îşi dorea să petreacă timp cu familia lui, îşi dorea mai mult să fie singur cu Angela.

Damon aruncă o privire prin încăpere. Juanita stătea într-un colţ, departe de restul lumii, într-un scaun masiv, tapisat, aplecată deasupra lui Miguel, care dormea în poala ei. Îi explicase lui Damon că îşi dorea să fie mama lui Miguel, nu sora lui, pentru a cunoaşte bucuria de a fi mamă. Fusese de faţă când încercase să-i explice lui Miguel adevărul. Băiatul îi auzise cuvintele, dar Damon se îndoia

că mintea lui de copil pricepuse cu adevărat toate implicaţiile. Era încă prea tânăr, prea inocent, iar acesta nu putea să fie decât un lucru bun.

Dar ce o să se întâmple când va creşte şi îşi va dori să afle despre tatăl lui? Ce-o să-i spună atunci? Cum o să se simtă când o să afle că unchiul lui îl ucisese pe cel care îi dăduse viaţă?

Damon îşi miji ochii când îl zări pe Spence în cealaltă parte a încăperii, privind-o pe Juanita. Nu-i plăcea expresia iscoditoare de pe faţa fratelui lui. Îi luă mâna Angelei şi o duse la buze, sărutând-o uşor.

— Iartă-mă câteva clipe. Străbătu camera cu paşi mari, până ajunse la Spence. Nu te mai uita aşa la Juanita.

Spence tresări ca şi când s-ar fi trezit brusc din somn.

— Cum anume? Ca şi cum mi s-ar părea interesantă? Ca şi aş crede că e frumoasă?

— Ca şi când ai vrea să te culci cu ea.

Spence se făcu roşu la faţă ca para focului.

— Eşti mereu atât de direct?

— Nu e interesată de bărbaţi.

— Da, mi-am dat seama.

— A avut o viaţă grea.

— Da, îmi închipui ca a fost un chin permanent să te aibă pe tine ca frate.

— Nu la asta m-am referit.

— Ştiu la ce te-ai referit. Nu suntem chiar atât de diferiţi, spuse Spence încet. Poleiala civilizaţiei se duce repede când cineva drag nouă e ameninţat. În caz că nu eşti atât de isteţ precum pari, ţin să-ţi spun că tatăl nostru nu i-ar fi permis niciodată lui Shelby să te spânzure. Poate că a fost de acord cu planul tău de-a te oferi în schimbul Angelei, ca să o salvăm, dar laţul nu s-ar fi apropiat niciodată de gâtul tău.

— Poate că nu ar fi avut de ales.

— Nu mi-o lua în nume de rău, dar tatăl nostru posedă

o înţelepciune şi o experienţă pe care noi doi încă nu le-am atins. Faptul că ai fost gata să te sacrifici fără ezitare m-a impresionat până şi pe mine. Dar te asigur că nu s-ar fi ajuns niciodată la aşa ceva. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii. Apropo, felicitări pentru amnistie.

— Chiar dacă asta înseamnă că trebuie să renunţi la moştenirea ta?

Spence ridică din umeri ca şi când ar fi alungat o muscă supărătoare.

— Era a mea din oficiu. Dar era dreptul tău din naştere. Aşa este legea englezească. Nu am nimic împotrivă. Ravenleigh. Lee Raven. Cine ar fi crezut? Spence îşi întoarse capul, concediindu-l şi studiind-o din nou pe Juanita. Fă-mi cunoştinţă cu ea.

— Nu ai cunoscut-o încă?

— Nu oficial. Îmi eşti dator, de altfel.

— O, *sí,* pentru carte. *Gracias.*

— Nu pentru carte. Când s-a mai potolit agitaţia, m-am dus până la tribunalul regional, să verific titlurile de moştenire. Am identificat actul original de împroprietărire. Negreşit, este pământul familiei Rodriguez.

Lee se simţi uşurat. În sfârşit, toate lucrurile păreau să se aşeze.

— Într-adevăr, îţi sunt dator.

— Atunci fă-mi cunoştinţă cu sora ta.

Se frământă un minut întreg gândindu-se dacă era bine să-i îndeplinească cererea. Juanita părea atât de izolată, de retrasă.

— Probabil că voi regreta.

Traversă încăperea, cu Spence în urma lui, ca un căţeluş care aştepta să primească un os. Juanita îşi ridică privirea şi zâmbi sfioasă când cei doi se apropiară de ea. Se foi în scaun, trezindu-l pe Miguel. Acesta zâmbi şi i se lumină toată faţa.

— Lee!

Damon îngenunche în faţa Juanitei.

— Sunt unchiul Damon, mai ţii minte?

— O, *sí,* am uitat.

Îl mângâie pe băiat pe creştet, ciufulindu-l.

— Probabil că vom uita cu toţii o vreme.

Juanita făcu ochii mari de spaimă când Spence îngenunche lângă Damon. Acum, mai mult ca niciodată, Damon era convins că fusese o idee proastă. Spence îl înghionti în coaste.

— Juanita, el e noul meu frate, Spence.

Se aşteptă ca Spence să facă ceva prostesc, cum ar fi fost să încerce să o ia de mână pe Juanita. În schimb, acesta se mulţumi să-i zâmbească blând.

— Încântat de cunoştinţă, spuse el cu sinceritate. Şi cine e acest flăcău chipeş?

Juanita se uită la Damon, apoi la Miguel şi, în cele din urmă, la Spence.

— E… e… fiul meu.

— Ce băiat norocos, să aibă o mamă atât de frumoasă. Ce-ai după ureche, Miguel? Mizerie?

Spence îşi strecură mâna după urechea lui Miguel şi o retrase ţinând o monedă.

— Un peso! râse Miguel, şi îşi plesni mâna peste ureche.

— Ce loc ciudat în care să ţii banii, spuse Spence, întinzându-i moneda lui Miguel. Mai bine o ţii în buzunar, zic eu.

— Mai ştii şi alte trucuri? întrebă Miguel.

— Ştiu mai multe trucuri. Dacă te lasă mama ta să vii cu mine, îţi voi arăta cum să faci prăjiturile să dispară.

— Mă laşi? o întrebă Miguel pe Juanita. Mă laşi să merg cu el?

Juanita se uită la Damon, care înclină scurt din cap, aprobator.

— *Sí,* spuse Juanita încet. Poţi merge.

Miguel se dădu jos din poala ei şi îl luă pe Spencer de mână în timp ce se ridică. Spence îi făcu cu ochiul Juanitei.

— Nu îl voi reţine mult.

Damon îi privi îndreptându-se spre masa încărcată de bunătăţi.

— Pare de treabă, spuse Juanita cu blândeţe.

— Cred că e un om bun. O luă de mână. Să nu îţi fie frică, Juanita. Majoritatea bărbaţilor nu sunt ca Floyd Shelby.

Ea dădu din cap.

— Ştiu. Doar că uneori mi-e greu să îmi amintesc asta. Zâmbi. Vei pleca.

— Deocamdată nu. Dar chiar şi după ce voi pleca, nu voi înceta să fiu fratele tău.

*

Damon Montgomery păşi, alături de femeia iubită, pe trotuarul de lemn din faţa hotelului.

Auzi mişcare şi se întoarse. Într-un colţ, Christine îi zâmbea.

— A fost o călătorie lungă, Damon.

— *Sí.* Sărbătorim înăuntru. Ar trebui să ni te alături.

— Cred că o voi face.

— Nu îţi pot mulţumi îndeajuns pentru că i-ai povestit totul lui Kit, spuse Angela încetişor.

— Ar fi trebuit să ne adresăm autorităţilor cu mult timp în urmă, dar totul părea fără sens, atâta vreme cât şeriful era unul dintre servitorii tatălui meu. Am presupus că uciderea lui Ramon şi a părinţilor lui o să rămână nerăzbunată. Eram atât de tineri.

— Ce vei face acum? întrebă Angela.

— Am o locuinţă mică lângă una dintre şcoli. Probabil că voi preda. Se întinse şi îl atinse pe Damon pe obraz, adăugând: Aş vrea să-ţi prezint pe cineva.

Damon încuviinţă din cap, strângând-o mai tare de mână pe Angela. O urmă pe Christine până la capătul trotuarului de lemn, unde aştepta o şaretă.

— E un băieţel între clădiri, care îi pasează o minge unei tinere, îi explică Damon Angelei.

— Mary e guvernanta lui, spuse Christine.

— Cum arată? întrebă Angela.

— Are părul negru şi ochii de un căprui-închis, spuse Damon. E fiul fratelui meu.

— Raymond! îl strigă Christine.

Damon privi cu inima strânsă cum băiatul zâmbi şi alergă spre mama lui.

— Raymond, vreau să ţi-l prezint pe domnul Montgomery.

— Salutare, spuse băiatul zâmbind din toată inima.

Damon se lăsă pe vine, conştient că genunchii îi pârâiau, iar capul stătea să-i plesnească.

— Îmi poţi spune „unchiul Damon”.

— Eşti unchiul meu?

— *Sí*. Ai mai mulţi unchi, şi toţi avem o grămadă de lucruri să-ţi povestim despre tatăl tău.

— Mama spune că a fost un om bun.

— A fost cel mai bun dintre noi, recunoscu Damon încet.

*

Damon stătea pe trotuarul din faţa hotelului, uitându-se la lună. Celebrarea se încheiase, în sfârşit, iar lumea se retrăsese în camere. Ştia că ar fi trebuit să se culce şi el, dar avusese nevoie de câteva momente de singurătate ca să îşi pună ordine în gânduri, să mediteze la drumul sinuos pe care călătorise pentru a ajunge în acel punct.

Îşi amintea doar fragmente din viaţa de dinaintea răpirii. Fusese fericit. Evenimentele care îl conduseseră la

familia Rodriguez erau o amintire vagă. Nu se mai gândise la ele, convins fiind că mai bine le dădea uitării. Prefera să-şi spună că avusese norocul de-a cunoaşte dragostea a două familii frumoase.

Zări o siluetă cunoscută plimbându-se în întuneric. Era tatăl lui, care se apropie de el, se sprijini de balustradă şi privi luna.

— Nu puteam să dorm, spuse el simplu.

— Nici eu, recunoscu Damon.

— Îmi plac cei din familia Rodriguez, spuse el.

— Sunt oameni cumsecade, dar mi-am scormonit prin memorie după amintiri de dinainte de a deveni Damon Rodriguez, şi am găsit foarte puţine, spuse el încet.

— Ai fost un copil bun, o bucurie pentru mine şi pentru mama ta. La fel eşti şi acum. Viaţa ta se va schimba radical, odată ce vei moşteni moşia Ravenleigh.

„Ravenleigh.” Cum de se amestecase numele acesta în mintea lui de copil?

— Viaţa mea s-a mai schimbat şi înainte. Mă pot adapta. Însă mai am multe de învăţat până să fiu pregătit să devin conte.

— Avem tot timpul la dispoziţie ca să te învăţăm. Cred că mama ta se va bucura să te aibă aproape o vreme. Ei bine, e timpul să mă duc la culcare. Nu adoarme fără mine, şi are nevoie de odihnă.

Se îndreptă spre uşă.

— Tată?

Tatăl lui se opri, iar Damon simţi fiorii aşteptării în aer. Din clipa în care îşi dăduse seama cine credea Montgomery că e, evitase să îl abordeze şi nu îi recunoscuse locul deţinut în viaţa lui.

— Îmi amintesc ceva de o stea argintie…

— Am decupat-o dintr-un fund de conservă. Nu era un lucru ieşit din comun pentru ofiţerii de poliţie care îşi doreau un simbol al autorităţii lor. Cred că îţi doreai să devii

şerif.

— Îmi doream să fiu ca tine.

Îl auzi pe tatăl lui înghiţind în sec.

— E mai bine să fii tu însuţi. Şi cred că ţi-a reuşit.

— Când eram mic şi trebuia să pleci, mă temeam că nu te mai întorci, spuse el cu voce răguşită.

— Dar m-am întors de fiecare dată, nu-i aşa?

— Tii minte ce făceai când te întorceai?

Dintr-odată, tatăl lui îl îmbrăţişă, iar Damon se agăţă de el ca atunci când fusese copil şi tatăl lui se întorcea acasă după o absenţă lungă.

— Te iubesc, Damon.

— Eu te iubesc şi mai mult, rosti el refrenul pe care îl spusese atât de des pe când fusese mic.

Îl simţi pe tatăl lui înfiorându-se.

— Cerule mare, ce bine e să fii din nou cu noi, Damon.

Era pierdut, atât de pierdut, poticnindu-se în întuneric, căutându-şi casa... căldură, siguranţă, dragoste... dar nu le putea atinge. Poate că nu le merita.

Tremura, îi era frig... sânge, al naibii de mult sânge. Ţipete, plânsete... lacrimi. O explozie. Toate visurile lui, năruite.

Se învârti prin ceaţă până ce îi văzu aşteptându-l, cu braţele întinse, nerăbdători să-l întâmpine acasă. Dar nu voia să meargă acasă, nu acum, nu după ceea ce devenise.

Apoi apăru ea. Îngerul lui, cu mâna întinsă, chemându-l să înainteze. O luă de mână.

Damon tresări din somn. Ceva nu era în regulă. Nu era lac de sudoare. Nu răsufla greu. Îşi atinse obrajii. Nicio lacrimă. Şi totuşi era trist.

Se dădu jos din pat, îşi înşfăcă pantalonii de pe un scaun alăturat şi şi-i trase pe el. Traversă camera şi ieşi în hol. Era linişte, foarte multă linişte.

Se strecură de-a lungul coridorului, spre odaia unde dormea Angela. Apăsă uşor mânerul uşii, bucuros că nu era încuiată. Păşi în cameră pe vârfuri şi închise uşa în urma lui. Ca o umbră, se strecură în pat.

Angela era întinsă pe spate, cu părul răsfirat pe pernă şi cu faţa scăldată de lumina lunii. Fusese cât pe ce să o piardă. Întâi din cauza mândriei lui, apoi din cauza trecutului lui. Dar ea era viitorul lui. O ştia la fel de bine precum îşi cunoştea numele.

Îşi desfăcu pantalonii şi îi lăsă să cadă, apoi se vârî sub cearşafuri, trăgând-o aproape de el. Ea suspină şi se cuibări în el. El îi acoperi faţa cu sărutări. Mii de sărutări mărunte, apoi mai mari, până dorinţa îi crescu. O gustă cu limba. Era atât de dulce.

— Damon? întrebă ea cu voce răguşită.

— *Sí.*

Ea gemu şi îşi împinse şoldurile în ale lui. Pasiunea se aprinse înlăuntrul lui.

— Ce cauţi aici? întrebă ea.

Dacă ea nu ştia, însemna că trebuia să îşi dea mai mult străduinţa ca şi iubit. Îşi lipi gura de gura ei şi o sărută prelung, uşor, de parcă ar fi fost ţesută din raze de lună, delicată şi fragilă.

Îşi dorea să-şi canalizeze toată energia, tot talentul, spre femeia care îi furase inima… la scurt timp după ce el i-o furase pe-a ei. Cu mâini dibace îi desfăcu repede cămaşa de noapte, până când ea rămase goală, întinsă sub el, cu trupul lipit de-al lui.

Ea suspină uşor în vreme ce el îşi plimba gura fierbinte peste tot trupul, lingând-o, sărutând-o, sorbind-o. Ea îi mângâie umerii laţi, spatele puternic, atât cât reuşi să îl cuprindă – până când el ajunse cu buzele pe coapsa ei, apoi pe pulpă. Mai întâi un picior, apoi celălalt.

— *Querida,* nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Ce întrebare? murmură ea.

— În acea ultimă dimineaţă petrecută împreună, lângă râu, te-am întrebat ceva. Şi nu mi-ai răspuns.

— Întrebare…

— Vrei să fii soţia mea?

Ea suspină şi făcu ochii mari.

— Trebuie să vorbim.

Nu era tocmai răspunsul la care se aşteptase. Fusese neobişnuit de tăcută aproape toată după-amiaza şi seara. Ştia că se bucura de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, dar totuşi o necăjea ceva. O cunoştea mult prea bine ca să nu-şi dea seama.

— Am multe talente. Pot să te sărut şi să te ascult în acelaşi timp.

Şi o muşcă uşor de lobul urechii.

— Nu pot… nu pot vorbi când îmi faci aşa.

El zâmbi.

— Atunci nu vorbi, doar geme… au!

O prinse de încheietura mâinii.

— De ce mă tragi aşa de păr?

— Pentru că vreau să fii foarte atent la mine. Trează de-a binelea acum, îl împinse la o parte, se ridică în şezut şi îşi trecu picioarele peste marginea patului. Îşi puse mâinile în poală.

Emoţia îl fulgeră. Ceva nu era în regulă. Se dădu încet jos din pat şi se lăsă pe vine la picioarele ei.

— Ce te supără, *querida*?

— Ştii câţi ani ai? întrebă ea.

El ridică din umeri. O mişcare inutilă pentru ea.

— Douăzeci.

— Ştii câţi ani am eu?

— De ce îmi dai probleme de matematică, când am putea mult mai bine să facem dragoste?

— Am douăzeci şi patru. Cu patru ani mai mult ca tine.

— *Sí.* Ştiu şi eu să socotesc.

— Of, Damon! Sări din pat şi îşi vântură mâna prin aer. De obicei femeia e mai tânără ca bărbatul.

Damon se ridică încet.

— Aşa spune legea?

Ea se opri brusc în faţa lui.

— Nu, dar aşa se întâmplă de obicei. Mama ta e mai tânără ca tatăl tău. Mama mea e mai tânără ca tatăl meu. Aşa e ordinea firească a lucrurilor.

— Nu înţeleg unde baţi.

— Nu mă pot căsători cu tine.

— Angela, dar te iubesc.

— Nu ai voie.

El privi cum îi apar lacrimi în ochi.

— Dar te iubesc.

Disperarea îi umplu ochii.

— Nu ar fi trebuit să ne îndrăgostim unul de celălalt. Of, Damon, ai doar douăzeci de ani! Eşti atât de tânăr. Nu ai avut încă timp să-ţi faci de cap sau să ştii ce vrei de la viaţă.

— Te deranjează mai mult că am douăzeci de ani sau că eşti mai mare ca mine?

— Da, suspină ea.

El o luă de mână.

— Vino aici.

Ea se împotrivi.

— Damon…

— Vino aici. Acum vreau eu să vorbesc.

O conduse înapoi pe pat.

— Aşază-te.

Îngenunche în faţa ei, o luă de mâini şi le lipi de obrajii lui.

— Angela, uită-te la mine.

— Damon…

— Uită-te la mine. Ea îşi plimbă uşor degetele peste trăsăturile lui. Nu am faţa unui băiat de douăzeci de ani.

Am văzut şi am trăit mai multe decât experimentează alţi bărbaţi în optzeci de ani. De fapt, sunt un bătrân.

Ea zâmbi şovăitor.

— Damon, nu cred că îţi dai seama cât de mult ţi se va schimba viaţa. Ca moştenitor al averii Ravenleigh, te-ai putea căsători cu orice femeie ai dori.

— Intenţionez să mă căsătoresc cu *singura* femeie pe care o vreau.

Ea închise ochii.

— Tu mă iubeşti? întrebă el încet.

Ea deschise ochii, ca două iazuri de tristeţe pe care nu le putea înţelege.

— Din toată inima.

— Mai ţii minte că ţi-am povestit despre îngerul care mă vizita pe când eram copil? o întrebă el duios.

Ea dădu din cap şi o lacrimă i se prelinse pe obraz.

El îi cuprinse faţa cu palmele lui mari.

— Tu erai, Angela. Tu erai îngerul meu când am fost copil, şi eşti şi acum, când m-am făcut bărbat.

O întinse uşor pe pat. O sărută pe tâmplă, pe fiecare obraz şi pe vârful nasului, apoi apăsat pe gură. Îi era deosebit de dragă şi voia ca ea să înţeleagă că aşa o să-i fie pentru tot restul vieţii.

Trecuseră prea multe nopţi în care nu dormiseră împreună, şi era foarte tentat să îşi satisfacă propria dorinţă, dar şi mai mult voia să o bucure pe ea.

În timp ce o săruta tot mai apăsat, îşi plimba degetele de-a lungul trupului ei. Ea se cuibări la pieptul lui, aşa cum făcuse în prima noapte în care dormise în braţele lui, de parcă acolo şi-ar fi găsit adăpost.

Plănuia să îi ofere totul – de la nuanţele calde ale răsăritului, până la umbrele liniştitoare ale apusului. O să îi vorbească întotdeauna despre culori şi o să-i umple viaţa de curcubeul iubirii lui.

Ţinând-o de şold, o apăsă mai tare de bărbăţia lui şi

gemu gutural când fu săgetat de plăcere. Cum de îşi imaginase că ar fi renunţat la ea din cauză că era mai tânăr?

Din punctul lui de vedere, fusese norocos o găsise aşa devreme în viaţă. Anii care îi aşteptau purtau cu ei promisiunea unor clipe minunate.

Şi nopţile. Îi aşteptau mai multe nopţi decât ar fi putut să numere, toate sfârşindu-se precum începea cea de acum…

O lăsă uşor pe spate şi îşi plimbă buzele de-a lungul gâtului ei, atingându-i cu vârful limbii adâncitura de la baza gâtului. Ea îşi înfipse degetele în umerii lui, de parcă ar fi căutat o ancoră, dar el voia să o facă să zboare.

Îşi plimbă limba în jurul sfârcului ei, în cercuri, bucurându-se să o audă gâfâind şi să o simtă cutremurându-se.

Ea îşi plimbă degetele peste muşchii lui, apoi de-o parte a trupului lui, şi se opri.

— Rana ta…

— E o nimica toată, o linişti el.

Chiar dacă sângerase mult, glonţul îi crestase doar carnea, iar doctorul reuşise să o închidă cu câteva cusături.

Îşi concentră din nou atenţia asupra sânului ei moale şi suplu, îl supse încet şi o ascultă gemând. Ea îşi frecă piciorul de pulpa lui şi îşi strecură mâna între trupurile lor, mângâindu-l şi aţâţând tăciunii dorinţei lui într-un incendiu mistuitor.

— Rosteşte-mi numele, îi porunci el, cuprinzându-i faţa cu palmele.

Ea îşi plimbă degetele de-a lungul trăsăturilor feţei lui.

— Damon.

El îşi coborî gura peste a ei, sărutând-o cu nesaţ, în timp ce trupurile lor se contopeau, oferind şi primind plăcere. Nu o mai posedase niciodată cu atâta libertate, întrucât până atunci umbrele trecutului lui nu-i dăduseră

pace.

Dar doamna lui le scăldase în lumina dragostei ei, până când nu mai rămăsese nimic din ele.

Îşi înteţi ritmul mişcărilor şi o strânse mai tare, îngropându-şi faţa în părul ei bogat. Era conştient că devenea tot mai încordată sub el, că icnea scurt, că îşi încleştase degetele pe fesele lui…

Ea îşi arcui spatele şi îl strigă pe nume:

— Damon!

Se lăsă şi el în voia plăcerii mistuitoare şi, cu o ultimă zvâcnire, îşi eliberă sămânţa înlăuntrul ei. Tremurând din tot corpul, dar zâmbind cu o satisfacţie tipic masculină, o împunse cu nasul pe gât.

Apoi se ridică în capul oaselor şi o privi cu drag.

— Să nu te mai îndoieşti vreodată de faptul că am fost sortiţi unul altuia.

— Vreau să fii sigur de asta, spuse ea cu voce stinsă.

— Dacă ai putea privi în ochii mei, te-ai convinge că te iubesc, Angela, cu tot sufletul şi cu toată inima, pentru totdeauna.

Sfârşit